

சுடங்கு
எஸ்.பொ.

சடங்கு

எஸ்பொ

இந்தப் பதிப்பு இந்தியா மற்றும் இலங்கையில்
பதிப்பு விற்பனைக்கு உரியது
அல்ல

அட்டை அமைப்பு
டிராஸ்கி மருது

சித்ர வெளியீடு

சிட்னி - ஏசன்னை - மட்டக்களப்பு

SADANGU
RITUAL - Novel

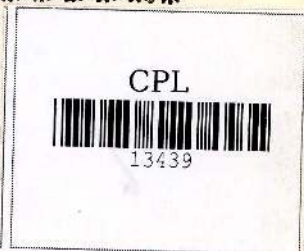
S. PONNUTHURAI
(ESPO)

அச்சு

Mithra Book Makers

This Edition is for export only

Published by
Dr. PON, ANURA

Mithra Publications

1/23 MUNRO STREET
EASTWOOD 2122
AUSTRALIA

375/6-18 ARCOT ROAD
CHENNAI 600 024
INDIA

39 VANNIAH STREET
BATTICALOA (EP)
SRI LANKA

வெளியீடு நூலகம்
எஸ். சேந்திரன் கல்விநாயகம்

மீதிர வெளியீடு
எஸ்
வகுப்பு எண்

13439

Mithra Books

சென்னை

Copyright © Mithra Publications 1996

All rights reserved

Apart from any fair dealing for the purpose of private study, research, criticism or review as permitted under the Copyright Act, no part may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form, or any means, electronic mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the author.

National Library of Australia
Cataloguing in Publication date :

ISBN 1 875 195 029

SADANGU

A Novel in Tamil by Espo

Sadangu first Published by
Arasu Publications, Colombo 1971

Indian Edition Published by
Ranimuthu, Madras 1981

First Published in Mithra Books
15th October 1996

Cover design by TROTSKY MARUDU
Published by Dr. PON ANURA

Made in India by Mithra Book Makers

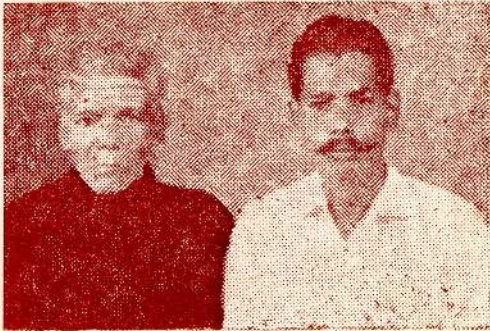
மீதிர வெளியீடு 15

மீதிர நூலக முதன் முதலில் வெளியிடப்படுவது

15, அக்டோபர் 1996

வடிவமைப்பு : இளம்பிதை ரஹ்மான்

அன்றும்

இன்றும்

என்

அப்பையர்வுக்கே

சமர்ப்பணம்

1969 ஆம் ஆண்டு,
யாழ்ப்பாணம் சென்றேன்.

நோக்கம் : அப்பையா தரிசனம்!

வழக்கம் போல அதே சிரிப்பு;
அதே அன்பு.

'வா. ஒரு அலுவல். செல்லம்ஸ்
ஸ்ருடியோ வரை போட்டு வருவம்.'

அவர் ஆசைக்காக, அவர் பணத்தில்
இருவரும் எடுத்துக் கொண்டோம் ஒரு புகைப்படம்.

அப்பையா எனக்கே
அருளிய சலுகை இது.

பதிப்புரை

மிகச் சின்ன வயசில் அப்பாவின் அப்பையா தரிசனத்துக்காக யாழ்ப்பாணம் செல்வதுண்டு. கப்பலும் இதரையும் என்று வாழைப் பழங்கள், கறுத்தக் கொழும்பானும் அம்பலவியும் என்று மாம்பழங்கள், தேனிலே ஊற வைத்தது போன்ற பெரிய பலாச்சுளைகள்... இந்த லோகத்தின் அதியற்புத பழச்சுவைகளின் விளைநிலம் யாழ்ப்பாணமே என நான் மருண்டதுண்டு...

உயர் கல்வித் தேட்டத்திலே, ஆறாண்டு காலம், வாழ்க்கையின் வசந்தத்தில், யாழ்ப்பாண வாசியானதும் உண்டு. கல்விச் செல்வத்தைத் தேடுவதில் யாழ்ப்பாண மக்கள் பூண்டுள்ள பக்தி கண்டு பிரமித்ததுண்டு...

வெயிலின் காங்கை வறுத்தெடுக்கும் மத்தியான நேரங்களிலே, வேலிகளின் பாதுகாப்பிலே உறங்குவதாகத் தோன்றும் அந்த யாழ்ப்பாணத்து மண்ணிலே சலியாத உழைப்பும், சிக்கனத்தின் ஓங்காரமும் புதிய அர்த்தப் பொலிவினைக் கொண்டுள்ளது என்பதையும் உணர்ந்தேன். முரண்பாடுகளின் அற்புதக் கேடத்திரம் அது. அதன் கோலம் தனி. அதன் ஆசாரம் தனி. அதன் ஆன்ம ஏக்கங்கள் தனி... பிறத்தியான் ஒருவனாலே அதன் அனைத்துத் தனித்துவங்களையும் முழுமையாகத் தரிசித்தல் சாலாது. ஏனோ தெரியாது. யாழ்ப்பாணத்திலே வாழ்ந்த காலத்தில் நான் ஒரு பிறத்தியான் என்கிற உணர்விலே தத்தளித்த சந்தர்ப்பங்கள் அநேகம்.

யோகியர் உள்ளம் புனைந்த கன்னியர்
போலவும்...

அந்த யாழ்ப்பாணம் எங்கே?

இந்த ஏக்கமே புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்
தமிழர் அநேகரை வாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த யாழ்ப்பாணத்தை — சிங்களப் பேரின
வாதப் படையெடுப்புகளினாலும் வலோற்காரங்களி
னாலும் சிதைக்கப்படாத யாழ்ப்பாணத்தை — அதன்
தனித்துவ கோலங்களுடனும் சூக்கும் ஆன்மாவுடனும்
பதிவு செய்து வைத்திடல் வேண்டும் என்பதிலே என்
அப்பாவுக்கு — எஸ்.பொவுக்கு — மானாத பிடிவாதம்.
இதற்கு ஆதாரமாக அமைவது அவருடைய
'நனவிடை தேய்தல்'...

புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையை மேற்கொள்
வதற்கு முன்னரே இந்தப் பிடிவாதம் அவருடன்
ஒட்டிக் கொண்டது என்பதற்கான சான்றாதாரம்
'சடங்கு'!

அந்த யாழ்ப்பாணத்தின் வாழ்க்கைக் கோலங்
களின் ஊடாகப் பயணித்தல், என்றுமே அலுப்புத்
தராத இனிய இலக்கிய அநுபவமாகும். இதனாலும்
'சடங்கு'வின் இந்தப் பதிப்பு வெளிவருகின்றது.

டாக்டர் பொன் அநூர

mithra publications

1/23, Munro Street
Eastwood 2122
AUSTRALIA

☎ (02) 868-2567

முகூர்த்தம் குறித்த
இ. சங்கர்
பொருத்தம் பார்த்த
இளம்பிறை ரஹ்மான்
இச்சடங்கினைப்
பருத்தித்துறையில் நடத்திடப்
பந்தல் அமைத்த
ஆர். பாலகிருஷ்ணன்
கோலம் போட்ட
'சௌ'
இப்ப தோரணம் அமைத்துள்ள
'மருது'

இலர்கள் இனியர்;
என் நன்றிகள்.

கர்த்தர் : எஸ்.பொ.

சுத்தாடுவதற்கு
பிராய்டும் சட்டியும் ஏன்?
வாழ்க்கையின் உணர்ச்சிச் சுருதிகளுக்கு
ஏற்பக் சுத்தாடுவதும்,
அதனை மறக்க மரபு
எழுப்பும் தாளங்களுக்கு
ஏற்பவும் சுத்தாடுவதும்,
நிருத்தியத்தின் பல்வேறு அபிநயங்களே!

நிருத்தர் : செந்தில்நாதன்

'புணரப் புணரப் பொருள் மிகும்
அர்த்தம்!
அதன் நிமித்தமாக
இயற்றப்படும் சடங்கு
பாலுணர்ச்சிப் போக்கியம்
என்ற மூலஸ்தான ஆராதனையின்
உட்பொருளும் நானே!

அருத்தர் : அன்னலட்சுமி

அருத்தச் சுருதிகளும்
 நிருத்த அபிநயங்களும்
 கலையழகுடன் ஒன்றிணைவதான
 இல்லறச் சடங்கிலே,
 ஆகுமானவற்றுக்கு மணி கிலுக்குவதும்,
 ஆகாதவற்றை நிருத்தச்
 சமிக்ஞை செய்வதும்
 நமது மரபு.
 மரபுக்கு வயசுண்டு;
 அதனால் அதிகாரமும் உண்டு.

நிறுத்தர் : செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி

முன்னீடு*

செந்தில்நாதன் உட்பட, மனிதனை இயக்குகின்ற உட்கோள்கள் (Motives) எவை? இந்த வினாவின் அணுமையத்தினைப் பிளந்து, விளக்க ஆற்றலை வெளிப்படுத்தித் தரிசித்துவிடலாம் என்ற மனோகற்பிதத்தில், தத்துவ வடிவாகவும், விஞ்ஞானப் பாங்காகவும் விடை என்னும் புதுப்புனைவு செய்ய விழைவு கொண்டு, ஆகாயத் தாமரைகளைக் கொய்து நம்மை நாமே ஏமாற்றத் தேவையில்லை. 'மனித உடல் எழுபது சதவீதம் நீரினாலும், மிகுதி முப்பது சதவீதமும் புரதப் பொருள்கள், நியூக்கிளிக் அமிலங்கள், கொழுப்புப் பொருள்கள், வெல்லங்கள், உப்புக்கள் என்ற தூலப் பொருள்களினாலும் உண்டானது' என்ற வகையில், "நீராக நீ அமைந்துள்ளாய்; நீரிடமே நீ சேருகின்றாய்" என்ற வாக்கியத்தினை உயிரியல் ரசாயன் நிபுணர்கள் எண்பித்தாலுங் கூட, அடக்கியும் அமுக்கியும் வைத்தாலும், சுரந்து துளிர்க்கும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தப் போக்கிடம் நாடித் தசைப்பிடுங்கல்களுடன் சாம்பித் தவிக்கும் அதே வேளையில், தாமரை இலை நீராகப் பற்றற்றும் இருக்கலாம் என்ற 'குறளி வித்தை' நமது அநுபவத்திற்கு முரண்பட்டதாகவே அமைந்துள்ளது.

மனிதனை இயக்கும் உட்கோள்களைத் தரிசித்து விட்டதாக உளவியல் நிபுணர் பிராய்ட் பறைசாற்றினார். அடைபட்ட உணர்ச்சிகளை வெளியேற்றுதலும் (evacuation or detensioning), புலன் நுகர்ச்சியும் (sensory gratification) மனிதனை இயக்கும் உட்கோள்களென்பது பிராய்டின் கொள்கை. வாழ்வென்பது ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் சாவை நாடுதலே' என்பதும், 'தம்மைப் பாதிக்காத வகையிலே தம்

* 1966 ஆம் ஆண்டு, சுதந்திரன் பொங்கல் மலரிலே 'சடங்கு' துவங்கிய பொழுது எழுதிய இதுவே, இப்பதிப்புக்கும் முன்னீடாகப் பயன்படுகிறது.

உணர்ச்சிகளை வெளியிடுந் தளி ஆள்களின் தொகுப்புத் தான் மனித இனம்; அவர்கள் தம்மையும் மற்றவர்களையும் அழிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அழிக்கின்றார்கள்' என்பதும் பிராய்ட் கண்ட மானிட இனத்தின் தரிசன சாரம் என்று கூறியும் பொருந்தும். பிராய்ட் தாமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய நடுத்தர வகுப்பு என்ற நிலைக்களனிலிருந்து, மனவியல் சம்பந்தமான கருத்துக்களைச் சோர்வு மனப்பான்மை தொளிக்க வெளியிட்டார். பண்பாடு, சமூக அமைப்புப் போன்றவற்றின் தாக்கத்திலிருந்து எவ்வளவிற்கு விடுபடுகின்றானோ அவ்வளவிற்கு மனிதன் சுதந்திர மடைவான் என்பது மேனாட்டு நடுத்தர வகுப்புப் பண்பாட்டின் அடித்தள நம்பிக்கையாகும்.

ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நடுத்தர வகுப்பு பொதுவாக இந்த அடித்தள நம்பிக்கையை மறுதலித்தே வாழ்கின்றது. 'கலாசார முரண்பாடுகள்..' எனத் தொடங்கி வெகு ஆழமாக உள்ளே நுழையத் தேவையில்லை. பொருளாதார தளங்கள் வேறுபட்டவை என்ற தூலமான பொருளியல் ஏதுவே போதுமானது. யாழ்ப்பாண நடுத்தர வகுப்பு ஒரு வெளவால் இனம். பொருளாதார ஸ்திதியில் அந்தத் தட்டிற்கு உயரவில்லை. ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகள் நிலைத்திருந்த அந்நியராட்சியின் 'பெறுபேறா'க யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகங்களைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் - அந்த அரசாங்க ஊழியர்கள் - தாங்கள் சமன் நடுத்தர வகுப்பு என்ற 'உயர்ச்சி'யைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இல்லையான ஒரு நிலைக்களனில் தாம் வாழ்வதான நித்திய பிரமை அவர்களுக்கு உண்டு. எனவே, அவர்களுடைய உணர்வுகளையும் மன அவசங்ககளையும் பிராய்டின் மனவியற் கருத்துக்களை ஒட்டுவேலை செய்வதின் மூலம் தரிசிக்க முடியாது; நிச்சயமாக முடியாது.

‘பிராய்ட், அட்வர் போன்றோர் மனிதனை அவன் உருவாக்கப்பட்ட சூழலிலும் பண்பாட்டிலுமிருந்து பிரித்து நோக்குவதினால், ‘மனித இயற்கை’, ‘இயல்புணர்ச்சி’ என அவை குறிப்பவை உண்மையிற் சில பண்பாடுகளினால் உருவாக்கப்பட்ட தன்மைகள் என்பதை அவதானிக்கத் தவறி விட்டனர்’ என இயன் சட்டி என்ற பிரிதோர் உளவியல் நிபுணர் விமர்சித்துள்ளார். ‘அன்பு பாலுணர்ச்சியைச் சாராது, சமூகத்தைச் சார்ந்து அமைந்துள்ளது; அது பிறப்புறுப்புக்களின் வேட்கையிலிருந்தல்ல (genital appetite) தற்காப்பு இயல்புணர்ச்சிகளிலிருந்து தோன்றுகின்றது’ என்று சட்டி கருதினார். இத்தத்துவக் கடைசல்களுக்குள் நாம் அதிக ஆழமாக இறங்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. அதிகம் அறிந்து கொண்டதாக நடித்தல் அறிவு மோசடியின்பாற்படும். ஆனால், மனிதன் உருவாக்கப்பட்ட சூழலுக்கும் பண்பாடுகளுக்கும் இசைவாகவே ‘மனித இயற்கை’ அமைகின்றது என்பதை நாம் அநுபவ வாயிலாக அறிந்திருக்கிறோம். சூழல் மனிதனையும் அவன் உணர்வுகளையும் பெரிதும் உருவாக்குகின்றது. தனி மனிதனைச் சமூகத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்து, அவனுடைய மனவியல்புகளையும், மனப்படி முறைகளையும் ஆராய முடியாது. இந்த நம்பிக்கைகளுடன் தான் சடங்கு எழுதப்படுகின்றது. இந்த அளவுக்கு மனவியற் குறிப்பை மனத்திற் பதித்து வைத்துக் கொண்டு வாசித்தல் நன்று.

செந்தில்நாதன், செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி, அன்னலட்சுமி ஆகியோர் என் கற்பனை மயனின் படைப்புக்கள் என்று நான் பெருமை பாராட்டுவதற்கு உரியவர்களல்லர். அவர்கள் அவர்களே. ‘யாழ்ப்பாண நடுத்தர வகுப்பு’ என்ற கலாசாரத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு, அப்பண்பாட்டினைப் பிரதிபலிப்பதிலே அக்கறையுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கும், ஏனைய மனிதர்களுக்கு இருப்பதைப் போலவே, பெருமைகளும் சிறுமைகளும் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன.

அந்தச் சிறுமைகளுக்கு சேர்ந்தே அவர்களைப் பூரண மனிதர்களுக்குகின்றன. இந்தப் பிரக்ஞையுடன் அவர்களை அந்நியோன்யமாக நேசிக்கவும் முடிகின்றது. எனவேதான், அவர்களுடைய செயல்களையும் எண்ணங்களையும் பூவேலையும் பூச்சு வேலையுமின்றிச் சித்திரித்துள்ளேன். என்னுடைய சமத்காரத்தைக் காட்டித் தத்துவப் பிரசங்கமாறி பொழிய, இதில் வரும் பாத்திரங்களின் வேடங்களைப் புனைய விழைவு கொண்டேனுமல்லன்.

‘கலை-இலக்கிய முயற்சிகள் பாலுணர்ச்சித் தூண்டுதல்களைப் புடமிடுகின்றன’ என இந்த எழுத்துச் சமைந்திருக்கலாமோ என மனத்தினை அலட்டிக் கொள்வதிலும் அர்த்தமில்லை. ‘சடங்கு’ நவீனத்தை முழுமையாக வாசித்து முடித்ததும்,

‘ஆன்ற தமிழ்ப் புலவர், கற்பனையே யானாலும்,
வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூற்றோ?’

எனப் பாரதியார் பாணியிற் கேட்க மாட்டேன். சடங்கு சில நாள்களுக்குள் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் என்ற யன்னலினூடாக, யாழ்ப்பாணத்தின் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் ‘நடுத்தர வகுப்பு’ என்ற எண்ணத்துடன் வாழுஞ் சாதாரண மனிதர்களைத் தரிசிக்கின்றது.

எஸ். பொன்னுத்துரை

பொங்கல் 1966

முன்னுரை

தமிழ் நாவல்

வரலாற்றில் 'சடங்கு' தனி இடம் பெறும். தமிழ் முக்குப் புதிது செய்தது. இன்றைய தமிழ்ச் சுவைஞருக்கு அதன் படிகள் கிடைப்பதாய் இல்லை. நேரிலும், கடிதங்களிலும் 'சடங்கு'வுக்கான கேள்வி பெருகுகின்றது. எனவே, சடங்கு நாவலின் புதிய பதிப்பு ஒன்றினை வெளியிடுமாறு எஸ்.பொ.வைச்சில ஆண்டுகளாகவே வற்புறுத்தி வந்தேன். என்கோரிக்கை இப்பொழுதுதான் நிறைவு பெறுகிறது.

'சடங்கு'வின் தோற்றுவாய் தொடக்கம், இந்த மூன்றாவது பதிப்பு வரை, பல கட்டங்களிலும் நான் சம்பந்தப்பட்டுள்ளேன். உண்மைகள் ஆவணப்படுத்தப்படுதல் வேண்டும் என்பதில் எஸ்.பொ.வின் அக்கறை அலாதி இதனாலும், இந்த முன்னுரையை எழுதும் கௌரவத்தினை எனக்கு அளித்தார் போலும். முதற்பதிப்புக்கு நானே 'நுழைவாயில்' அமைத்தேன். அதிலுள்ள பகுதிகள் பல, எந்தப் பதிப்புகளுக்கும் பொருந்தும். எனவே, அவற்றை, கால் நூற்றாண்டுக்கு முன் எழுதிய அதே வடிவத்திலே தருகின்றேன்.

பகுதி : ஒன்று

1965ஆம் ஆண்டு;

மார்கழித் திங்கள். கொழும்பு-விவேகானந்த சபை மண்டபம். நற்போக்கு-முற்போக்கு இலக்கிய கோட்பாடுகள் நேரடியாகவும் முனைப்பாகவும் மோதிக்

கொள்ளுகின்றன. நற்போக்கு இலக்கியத்தின் நிறுவ
கர் எஸ். பொ. இறுதியிலே, தமது கட்சிக்கான நியா
யங்களைத் தொகுத்து வழக்குரைத்தார். குத்தலும்,
கிண்டலும், தர்க்க ஏதுக்களுங் கலந்து, சிரிப்பு வெடி
களை உள்ளிணைத்து, எஸ்.பொ தமது பேச்சினைக்
கச்சிதமாகவும் அற்புதமாகவும் முடிக்கின்றார்.
தொடர்ந்து நன்றியுரை நவிலும் வாய் 'மைக்'கினை
நோக்கி நகருகின்றது. நமது முகத்திலே துளிர்ந்தி
ருந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டே, காற்
றாடும் நோக்கத்துடன் எஸ். பொ. மண்டபத்திற்கு
வெளியே வருகின்றார். மண்டபத்திற்கு வெளியே,
காற்றோட்டமான இடத்தில் நின்றே நண்பர் இ. சங்
கரும் நானும் கூட்ட நடவடிக்கைகளை அநுபவித்துக்
கொண்டிருந்தோம். எஸ்.பொ.வும் அவ்விடம் வந்து
சேர்ந்து கொள்ளுகின்றார்.

கூட்டம் முடிவடைகின்றது. மூவரும் பல விஷ
யங்களைத் தொட்டந் தொட்டமாகப் பேசுகின்
றோம். சங்கர், அப்பொழுது, 'சுதந்திரன்' பத்திரிகை
யின் உதவி ஆசிரியராகவும், இலக்கியப் பகுதிகளுக்குப்
பொறுப்பாளராகவும் இருந்தார். ஓர் அரசியற் கட்சி
அதனை உத்தியோக ரீதியாக வெளியீடுகின்றது.
தமது ஆரம்பகால எழுத்து முயற்சிகளுக்கு அதன்
பிரசுர களங்களை எஸ். பொ. விரிவாகப் பயன்
படுத்திக் கொண்டவர். ஆனால், அவர் கம்யூனிஸ
இயக்கங்களிலே தீவிரமாக ஈடுபட்டுழைக்கத்
தொடங்கியதும், மேற்படி பிரசுர களங்களை, இலக்
கிய விடயங்களின் பிரசுரத்திற்குத்தானும், உபயோ
கித்தல் தர்மஞ் சாராதது என ஒதுங்கியிருந்தார்.
இந்த உண்மைகளைச் சங்கரும் அறிவார்.

பரஸ்பரம் விடைபெறும் வேளை வந்தது.

“மாஸ்டர், எங்களுடைய பத்திரிகைக்கும் எழுதினாலென்ன?” என்று சங்கர் எஸ் பொ.வைத் திடு திப்பென்று கேட்டார்.

“உங்களுடைய, கட்சி அரசியலை ஏற்றுக்கொள்ளாதவன் நான். கிழக்கிலங்கையிலே உங்களுடைய கட்சியின் enemy number one என்று கருதப்படுபவன்...” என எஸ்.பொ. ராகம் இழுத்தார்.

“கட்சி அரசியலுக்கும் அப்பால், தாங்கள் முன்வைத்துள்ள நற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டிலே எங்களுக்கும் உடன்பாடு இருக்கிறது. கனமான-தரமான இலக்கியங்களை வாசகருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே உங்களைக் கேட்கின்றேன்.”

“நன்றி. உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால், எழுதுவதற்கு எனக்கும் ஆட்சேபனை இல்லை. சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது சாதகமாகவே சிந்திப்பேன்.”

அடுத்த நாள். எஸ்.பொ.வைச் சந்திப்பதற்காக சங்கர் ‘இளம்பிறை’ அலுவலகத்திற்கே வந்து விட்டார். தொடராக வெளியிடுவதற்கு நாவல் ஒன்றினை எழுதி உதவும்படி கேட்டார். எஸ்.பொ.வின் நவமான இலக்கிய ஆக்கம் ஒன்றினை எப்படியும் பெற்றுப் பிரிசுரித்துவிடல் வேண்டுமென்ற ஆவேசம் சங்கரை ஆட்கொண்டிருந்தது என்பதை நான் அறிவேன். சங்கரின் ஆசை இலக்கியச் சுவை என்ற வயவிலே விளைகொண்ட பற்று என்பதையும் நான் துல்லியமாக அறிவேனானதினால், சங்கரின் சார்பாக நான் ஒத்தாதினேன். இலக்கியத்தில் எஸ். பொ., எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ‘கறார் பேர்வழி’யோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நட்பிற்கு எளியராகவும் இனிய

ராகவும் இருத்தல் அவருடைய சுபாவம். எனவே, சங்கரின் கோரிக்கைக்கு இசைவு தெரிவித்தார்.

1966ஆம் ஆண்டு, ஜனவரித் திங்கள் இரண்டாம் நாள் இச்சந்திப்பு நிகழ்ந்ததாக ஞாபகம். பொங்கல் மலர் ஒன்றினை வெளியிட தீர்மானித்திருப்பதாகவும், மேற்படி மலரிலே எஸ். பொ. எழுதும் புதிய நவீனத்தைத் தொடர விரும்புவதாகவுத் தெரிவித்தார். பொங்கல் மலருக்கான போஸ்டர்கள் அச்சிடும் அலுவல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பதினால், நாவலின் தலைப்பையும், முதல் இதழுக்கான பகுதிகளையும் உடன் தந்துவினால் வசதியாக இருக்கும் எனவும் விளக்கினார்.

“நாவலுக்கு நான் இன்னமும் பிள்ளையார் சுழி கூடப் போடவில்லையே! இவ்வளவு சடுதியாக நெருக்குவீர்களென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. போஸ்டருக்கு நாவலின் தலைப்புத்தானே தேவை?” என்று கூறிச் சற்றே சிந்தித்தவர், “ஆ... சடங்கு என்ற title வெகு பொருத்தமாக இருக்கும்... அடுத்த issue வெளிவந்த பிறகுதானே பொங்கல் மலரை அச்சிடத் தொடங்குவீர்கள். எழுதுவதற்குப் போதுமான அவகாசம் இருக்கிறது.”

“அடுத்த இதழ் நாளைக்கே அச்சிடப்பட்டு விடும். மலர் அதிக பக்கங்களுடன் வெளிவருகின்றது. இடையில் ஒரு பத்து நாள் அவகாசங்கூட இல்லையே...” என்று சங்கர் தமது கஷ்டத்தைக் கூறினார்.

“சங்கர், உங்களுடைய கஷ்டம் புரிகின்றது. பொங்கல் மலருக்கான பகுதிகளை ஓரிரு தினங்களிலே எழுதித் தந்து விடுகின்றேன்... ‘வீரகேசரி’க்காகவும் தொடர் கதை ஒன்று எழுதி உதவும்படி கேட்கப்பட்டுள்ளேன். அதன் மகுடம் ‘தேடல்’. அதனை ஜனரஞ்ச

கமரகச் சுமார் நாற்பது அத்தியாயங்களிலே எழுதத் திட்டம். உங்களுக்காக எழுதும் நாவல் இலக்கியத் தாக்கம் ஏற்படுத்தக் கூடியதாக அமையும்... ஒரு நிபந்தனை. நாவலின் மிகுதிப் பகுதியை வாராவாரம் திங்கட்கிழமை தோறும் கிடைக்கக்கூடியதாக எழுதித் தருகின்றேன்.”

அன்றிரவு. வழக்கமான இலக்கியச் சமாவில் நானும் எஸ்.பொ.வும் ஈடுபட்ட பொழுது, அவர் சடங்கு நாவல் குறித்தே அதிகம் பேசினார்.

“ரகு! இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கு ஏக காலத்தில் நாவல் எழுதவேண்டிய வில்லங்கத்திற்குள் நீங்கள் என்னை மாட்டிவிட்டீர்கள். ஒரு சிறுகதையை எழுதினாற்கூட, நான் கற்பனையிலே வரித்த கலையழகினை அது பூரணமாகப் பெற்றுவிட வேண்டுமென்ற கரிசனையுடன் மூன்று நான்கு தடவைகளுக்கு மேலாகவும் அடித்துத் திருத்தி எழுதும் பழக்கமுடையவன் நான். இப்பொழுது...”

“நமது சரக்கினை விரும்பிக் கேட்கின்றார்கள். கிரமத்தைப் பாராட்ட முடியுமா? இதன் காரணமாகத்தான் இம் முயற்சிகளில் நான் வற்புறுத்தவும் நேரிட்டது...”

“நீங்கள் வற்புறுத்தியது முற்றிலும் சரி, சடங்கை வாராவாரம், அவசர கதியில் எழுதிக் கொடுத்தாலும், அதனுடைய கலைத்துவம் பாதிக்கப்படமாட்டாது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. சில ஆண்டுகளாகவே இத்தகைய நாவல் ஒன்று எழுதுவது பற்றிச் சிந்தித்து வந்துள்ளேன். கனியும் நிலை. எனவே, கலைத்துவம் முதல் வடியிலேயே நிறைவாக அமையும்” என்று எஸ். பொ. உத்ஸாகமாகப் பேசினார்.

“புதிய வீச்சும் புதிய பார்வையும் உள்ளதாக நாவல் அமையும். சுவாரஸ்யமாகக் கதை அமையுமா என்பது சுவைஞானின் பிரகிபலிப்பையும் பொறுத்திருக்கின்றது. கொழும்பில் வேலை பார்க்கும் கிளாக்கர், யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் அவர் மனைவி, மாமி ஆகிய மூன்று பாத்திரங்கள். செந்தில்நாதன், அன்னலட்சுமி, செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி என்ற நாமங்களில் நடமாடுகிறார்கள். மூவரையுஞ் சுற்றித்தான் முழு நிகழ்ச்சிகளும் நகர்த்தப்படுகின்றன...” மேலும் விளக்கினார்.

“மூன்றே மூன்று பாத்திரங்களா? முழு நாவலுக்குமா?” என்று சற்றே வியப்புடன் கேட்டேன். என் வியப்புக்குக் காரணம் இருந்தது. ‘தீ’ என்ற, மிகுந்த வாதப் பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்திய நாவலில், ‘இந்த நவீனம் சிறியது: ஆனால் பாத்திரங்களோ அதிகம்’ என எஸ்.பொ.வே ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குப் பாத்திரங்களை நடமாட வைத்தவர். ‘இளம்பிறை’ மூலம் அச்சுவாகனம் ஏறிய, ‘வீ’ என்ற அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதியின் முகப்புக் கதை யாகஇடம்பெற்ற ‘தேர்’ என்ற சிறுகதையையே நான் அதிக முறை திருப்பித் திருப்பி வாசித்த கதையென்று கூறுவேன். உலக இலக்கியத் தரத்தினை எய்திய ஈழத்துப் படைப்புகளில் ‘தேர்’ முதன்மையானது என்பது இன்றளவும் என்கட்டித்த அபிப்பிராயமாகும். மூன்று தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த, ஏறத்தாழ இருபது பாத்திரங்களை அவர் தேரிலே அநாயாசமாக நடமாட விட்ட போதிலும், சிறுகதை இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக அமையும் வண்ணம் அதனை அமைத்தமை தனித்துவமான — மிகச் சிலருக்கே அமைந்துள்ள — கலைத் திறனின் சாதனையாகும். ஒரு சிறுகதையில் அவ்வளவு ஏராளமான பாத்திரங்களை இறுக்கமான கட்டுக்கோப்புக்குள் வைத்திருக்கக்கூடிய அவர்,

மூன்றே மூன்று பாத்திரங்களை வைத்தே முழு நாவல் ஒன்றினை அமைக்க விழைவு கொண்டமையே என் வியப்புக்குக் காரணி.

“Proton, neutron, electron ஆகியவற்றால் அமைந்தது அணு. அணுவின் நுண்ணிய அமைப்புக் கூட பேரண்டத்தின் அமைப்பினைப் பிரதிபலிக்கவில் லையா? பிறிதொரு வழியிலே சொல்வதானால், குடும்பத்தின் உலை வேக மூன்று கற்கள் கொண்ட அடுப்பு. ஒரு சமூகத்தாரின் சமுதாய வாழ்க்கை என்ற உலையைத் தாங்க மூன்று பாத்திரங்கள்! போதாதா? plot கூட மிகச் சாதாரணமானதாகத்தான் இருக் கும். உண்மையில் நாவலில் இருக்கிறதா என்ற ஐயம் எழும் அளவுக்கு மிக நொய்ய்மையான plot.”

“தங்கள் நவீனத்தின் மையக்கருவாக எதனை அமைக்க உத்தேசம்?”

“The nucleus of the plot is very simple. செந்தில் நாதன், மூன்று மாத இடைவெளிக்குப் பின்னர், தன் மனைவியுடன் உடலுறவு சுகித்து வரச் சிந்தை கொண்டு யாழ்ப்பாணம் செல்கின்றார். யாழ்ப்ப பாணத்திலே ஐந்து நாட்கள் தங்கி மீளுகின்றார். இந்த ஐந்து நாட்களுக்கிடையில், பிராய்டின் மன வியற் கோட்பாடுகளைப் புனர் விசாரணை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணமும் எனக்கு இருக்கின்றது. பிரக்ஞை பூர்வமான இத்தகைய விசாரணைக்கு a simple plot தான் ஏற்றதாக இருக்கும்.”

இரண்டு மூன்று தினங்களிலே, பொங்கற் பண்டி கையைக் கொண்டாடுவதற்காக அவர் மட்டக்களப் பிற்குப் பயணமானார். புறப்படுவதற்கு முன்னர், “பொங்கல் மலருக்கான சடங்கு script இதில் இருக்கிறது. தயவுசெய்து எழுத்துப் பிழைகளைச் சரி

பார்த்து, நாளைக்கே சங்கருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய தாக அனுப்பி வையுங்கள்” என்றார்.

எஸ். பொ. சிந்தனை வேகத்துடன் எழுதும் இயல்பினர். எழுதியதைத் திருப்பி வாசிக்கும் பொழுது அந்தந்த இடங்களில் ஏற்ற சொற்கள் அமைந்துள்ளனவா என்பதிலே கவனஞ் செலுத்துவார். எழுத்து எண்ணி வழக்களைத் திருத்தும் பழக்கமே அவரிடம் இல்லை. ‘அவர்களுக்கு’ என்பதை ‘அவர்கு’ என்றும், ‘பரம்பரை’ என்பதை ‘பரம்பரை’ என்றும், அச்சக் கோப்பாளன் தரும் proof தாள்களிலே உள்ள பாணியில், விநோத எழுத்துப் பிழைகள் அவருடைய எழுத்துப் பிரதியிலே தலைகாட்டி நிற்கும். பிரதியைப் பார்வையிட்டு, இத்தகைய பிழைகளைத் திருத்தும் ‘ஆக்கினை’யை எஸ். பொ. கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக என்மீது சுமத்தி வைத்திருக்கிறார்.

பகுதி : இரண்டு

சடங்கு

பிரசுரமாகியது. வாரா வாரம் திங்கட்கிழமை காலை யில் அடுத்த வாரத்திற்கான சடங்குப் பிரதியைச் சரி பார்ப்பது என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சடங்கு காகவே அமையலாயிற்று.

‘சடங்கு’ தொடர்கதையாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலத்திலேயே அதைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் பல திறத்தினர் மத்தியிலேயும் ஏற்படலாயிற்று. “சடங்கின் முன்னீட்டைப் படித்ததும், இந்தக் கனமான முன்னீட்டினைக் கதை தாங்குமா என்ற சந்தேகம் எனக்கு. பால் சம்பந்தமான இச்சா பூர்த்தியும், பூர்த்தியின்மையுமே மனிதச் செயல்களைத் தீர்மானிக்கின்றன என நம்புவதாகத் தோன்றும் எஸ்.பொ.வுக்கு உளநூல் வல்லுநர்களான சிக்மன்ட் பிராய்டும்,

இயன் செற்றியும் எவ்வாறு கை கொடுக்கப் போகின்றார்கள் என்ற அவாவும் என் சந்தேகத்தோடு கை கோர்த்துக் கொள்ள, வாரா வாரம் தவறாது சடங்கைப் படிப்பது என்னைப் பொறுத்த அளவில் ஒரு சடங்காகவே ஆகிவிட்டது” என்று கிழக்கிலங்கையின் மூத்த கதைஞர் வ. அ. இராசரத்தினம் எழுதியிருந்தார்.

“எஸ் பொ. எழுதி வரும் சடங்கை நான் வாரா வாரம் படித்து மகிழ்கின்றேன். ஒரு சாதாரண கதையை, வாசகரை இவ்வளவு பிணைக்கக் கூடிய வகையில் எழுத முடியுமா என்ற ஆச்சரியம் வாரத்திற்கு வாரம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றது” என்று ஈழத்துத் தமிழ்த் தினசரி ஒன்றின் ஆசிரியர் மனம் திறந்து பாராட்டினார்.

“எஸ் பொ. பேனாவைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு, camera ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் சென்றிருக்கிறார் போல் தோன்றுகின்றது. சடங்கிலே அவர் விபரிக்கும் காட்சிகள் புகைப்படங்களைப் போன்று மிகத் தெளிவானவை” என்று இலக்கிய ரஸனை உள்ள ‘கிளாக்கர்’ ஒருவர் தெரிவித்தார்.

ஈழத்தில், தொடர் கதை ஒன்று தொற்றி, பரவலான விமர்சன அபிப்பிராயங்களை முதன் முதலாக ஏற்படுத்துவதிலும் சடங்கு ஒரு சாதனையே.

பதினான்கு வாரங்களிலே ‘சடங்கு’ தொடர்கதை முற்றுப் பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து பல விமர்சன அபிப்பிராயங்களும் பிரசுரிக்கப்படலாயின. பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபாடுள்ள, பல்வேறு தளங்களைச் சார்ந்த ஐந்து இலக்கியவாணர்கள் அக்காலத்தில் சடங்கு குறித்து எழுதிய விமர்சன அபிப்பிராயங்களின் சிதர்களை இந்த நுழைவாயிலின் மூன்றாம் பகுதியிலே திரட்டித் தந்துள்ளேன்.

பகுதி: மூன்று

i

நடுத்தர வகுப்பினர் என்று நாம் தவறுதலாகக் குறிப்பிடும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளறிக்கல் சேவணர், அவர் மனைவி, அவரது மாமி. கதையின் ஊடுபாவாக ஓடுவது சந்தேகமில்லாமல் பாலுணர்ச்சி! பொன்னுத்துரையவர்கள் சுயம்! 'யதார்த்தமாக எழுதுகிறோம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு, சாதிப் பிரச்சினைகளை வைத்துக் கொண்டு செத்த பாம்பையே திருப்பித் திருப்பி அடித்த கதையாகப் பலர் கிதுதான் யாழ்ப்பாணத்துச் சரக்கு என்று என் போன்ற பல 'வெளிநாட்டு' வாசகர்களுக்குத் தந்திருக்கின்றார்கள். இத் தடம் விழுந்த பாதையிலேயே செல்லாமல், மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கும் இருபெரும் சக்திகளாகிய பசியையும் காமத்தையும்—அவைகளிலே பின்னதை—ஊடுபாவாகக் கொண்டு யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையை சடங்கில் நெய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்! யதார்த்தம் பேசுபவர் கட்டு நான் நிச்சயமாக ஒன்று சொல்வேன். நமது அரசியல் நிலைகளின் காரணமாக இன்னும் நூறாண்டு காலத்தில் நமது வாழ்க்கை நிலைகள் மாற்றமடையலாம். அப்பொழுது நூறாண்டுகட்டு முன்னால் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துக் 'கிளறிக்கல் சேவணர்' எப்படி வாழ்ந்தான் என்று அறிய விரும்பும் சரித்திர மாணவன் ஒருவன் நிச்சயமாக எஸ்.பொ.வின் சடங்கைப் படித்தே ஆகவேண்டும்.

- வ. அ. இராசரத்தினம்

ii

'சடங்கு'

என்கிற இந்நாவல் பரிசோதனை நிலையில் மட்டுமல்

லாமல், நம் நாட்டு சமுதாய நலக் கண்ணோட்டத் துடன் பாரபட்சமற்ற முறையில், வாழ்க்கையின் இயல்பான ஓட்டத்தில் நடத்திச் செல்வதன் காரணத் தால் பெற்ற வெற்றியாலும், 'நம் நாட்டு முதல் நாவல்' என்று நாம் அறிமுகப்படுத்தும் வண்ணம் இவங்குகின்றது... தமிழில் படிக்க வேறு வழியில்லாமல் தென்னிந்தியப் பத்திரிகைத் தொடர்கதைகளைப் படித்துச் சலிப்பும், விரக்தியும், வெறுப்பும், பயமும் அடைந்திருக்கும் நமக்கு, 'முன்னீ'ட்டிலேயே அபயம் கூறி, அந்த வாக்கையும் காப்பாற்றியுள்ளார் ஆசிரியர். அந்த முன்னீடு இல்லாவிட்டாலும் நம்மால் நாவலைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாமற் போயிருக்கும்.

-செம்பியன் செல்வன்

iii

எஸ். பொ. அவர்கள் வசன நடைக்குப் பெயர் பெற்றவர். சடங்கல் வரிக்கு வரி தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டியிருக்கிறார்... பக்க நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை விவரிப்பின்றி விறுவிறுப்பான உரையாடல்களால் உணர்த்திச் செல்லுதல் புதிய உத்தி... பாத்திரங்கள் நாங்கள்; நாங்கள் தாம் அவர்கள் என்னும் அளவுக்கு 'பூவேலையும் பூச்ச வேலையும்' சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பாத்திரங்களில் யாழ்ப்பாணத்தின் நடுத்தர வகுப்பாரை அப்படியே காண்கிறோம். எஸ்.பொ. அவர்கள் நமக்குக் காட்டுகிற நடுத்தர வகுப்பின் இயல்பு என்கிற சேலையில் சிறப்பிதழை நீட்டுப் பக்கமாகவும், குறைபாட்டிழை குறுக்குப் பக்கமாகவும் ஓடுகின்றன... தானே சமூகத்தின் அங்கமாகவும், அதே சமயம் அதிலிருந்து ஒதுங்கி வாழும் 'துறவற' நிலையிலும் எஸ்.பொ. வினாலேதான் சடங்கை எழுத முடிந்

தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், சடங்கு பல மடங்கு பெருமை வாய்ந்த நாவல். யாழ்ப்பாணத்தவருக்குச் சிறந்த சீதனம். எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு பாட நூல்.

- கவிஞர் வி. கந்தவனம்

iv

சுய

அனுபவத்தின் சித்திரிப்போ என்ற மயக்கத்தை ஊட்டவல்லதாகச் சடங்கு அமைந்துள்ளது இக்கதை யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையின் சில நிகழ்ச்சிகளைச் சமத்காரமாகச் சித்திரிக்கின்றது! என்பதுடன் பிராய்ட் போன்றோர் மனோதத்துவம், மனித இயல்புகள் சம்பந்தமாகக் கூறியுள்ள சில கோட்பாடுகளையும் புனர் விசாரணை செய்கின்றது... சடங்கிலே தொனிப் பொருளையே கதைக்குக் கருவாகவும் உயர்த்தும் வேறொரு முறையை அவர் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். தர்க்கத்திற்கு இடமளிக்கும் இயல்பிற்கு ஏற்றதாகவே பல சாமர்த்தியங்களுள்ள அவருடைய ஆற்றல்கள் அமைந்துள்ளன.

- சுதந்திரன் பிரதம ஆசிரியர் கே. இராமசாமி

v

கதைகள்

படிப்பதில் இப்பொழுது என் மனம் செல்வதில்லை. அன்பர் எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களின் 'சடங்கு' என்னும் தொடர்கதை என்னை என்னவோ ஈர்ந்து விட்டது. அஃது ஓர் உயிர் ஓவியம். கதா வஸ்துவையும் கதா பாத்திரங்களையும் ஆசிரியர் கையாளும் ரீதி பாராட்டத்தக்கது. அழிந்தொழிந்து போகும் கிராமிய வாழ்க்கைகள், ஆசாரங்கள், மொழிவளம் யாவும் எழுத்துருப் பெறும்போது அவை கலைகள் பலவற்றுக்கு ஆதாரம் அளிக்கின்றன.

- மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம்

பகுதி: நான்கு

‘இக்கதையின்

‘நான்’ என்ற பாத்திரம் விசித்திரமானவன். அவனுடைய வாழ்க்கையின் பல்வேறு காலகட்டங்களில், நாடாட்டுச் சூழலில், எவ்வாறு பாலுணர்ச்சி எழுச்சிகளில் உந்தப்பட்டு, அவன் வாழுகிறான் என்ற மூலக்கருவுக்கு அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற பிரயோசனம் ‘தீ’ என்ற தமது நூலை எஸ். பொ. உருவாக்கியிருந்தார் அது 1961-ஆம் ஆண்டில், சென்னையிலே சரஸ்வதி வெளியீடாக வெளிவந்தது. சரியாகப் பத்து ஆண்டுகள் கழித்து, 1971-ஆம் ஆண்டில் அவருடைய ‘சடங்கு’ நூலுருவம் பெறும் இரண்டாவது நாவலாக வெளிவருகின்றது.

காண்டேகரின் கருகிய மொட்டு, சிதம்பர ரகுநாதனின் முதலிரவு, எஸ். பொ. னன் ‘தீ’ ஆகிய மூன்றினையும் பால் சம்பந்தமான தமிழ் நாவல்களின் பரிணாம வளர்ச்சி யென்று இலக்கியகாரர் பலர் கருத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் இம்மூன்று நாவல்களும் ஒவ்வொரு தசாப்த இடைவெளியில் வெளிவந்தன என்ற சங்கதியும் நினைவில் இருத்தத் தக்கது. இன்னொரு தசாப்தம் கழித்து வெளிவரும் ‘சடங்கு’, ‘தீ’யின் மிக இயல்பானதும் நியாயபூர்வமானதுமான வளர்ச்சி என்னும் சீர்மையில் அமைந்துள்ளது.

தி ‘நான்’ என்னும் தனி ஒருவனின் பாலுணர்ச்சிச் சிக்கல்களைத் தன் case ஸாக எடுத்துக் கொண்டு விசாரணை நடத்துகின்றது. ஆனால், சடங்கு யாழ்ப்பாண ‘நடுத்தர வகுப்பு’ என்ற மக்கள் தொகுதியின் பாலுணர்ச்சிச் சிக்கல்களை முழுமையாக விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுகின்றது. ஐந்தே ஐந்து நாள்சுளிலே நிறைவுறும் சம்பவங்கள். யாழ்ப்பாணக்

களம். மூன்று பாத்திரங்கள். ஓர் எழுத்தாளன் பிரக்ஞை பூர்வமாகவும், கலைப் பாங்காகவும் மேற்கொண்ட சிக்கன நடவடிக்கைகள் இவை. மூன்று நான்கு தலைமுறைகளிலே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் பக்கம் பக்கமாக எழுதியும், சொல்ல வந்த தொனிப் பொருளைத் தெளிவாகவும் பூரணத்துவமாகவும் சொல்ல முடியாது அல்லலுறும் நமது நாவலாசிரியர் பலர் மத்தியிலே, எந்தக் கோணத்திலே நோக்கினும் முழுமையாகவும், கலைத்துவமாகவும் விளங்கும் சடங்கினை ஆக்கித் தந்தமைகூட, எஸ். பொ.வின் பல்முகப்பட்ட ஆற்றல்களின் ஒருமுகத்தின் ஒரு பின்னமே என்பதை நினைக்கும் பொழுது, நமது வியப்பு மேலும் பல மடங்கு அதிகரிக்கவே செய்யும்.

கதையிலே புகுத்தப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் ஏராளம். ஒவ்வொன்றும் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் ஒவ்வொரு முகத்தினைப் பட்டை தீட்டி நுட்பமாகக் காட்ட உதவுகின்றன. சுருக்கம்-சுவை என்ற சக்கரங்களில் நிகழ்ச்சிகள் விறுவிறுப்பாக நகர்த்தப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி நீண்டதோ என்ற எண்ணம் எழுவதற்கு முன்னர், நிகழ்ச்சி வேறொன்றாக மாறுகின்றது. இந்த உபாயம் வாசகனை நூலுடன் ஒன்று பிணைத்து வைக்கவும் பெரிதும் உதவுகின்றது.

பகுதி: ஐந்து

இலங்கையில், தமிழில் படைப்பிலக்கியங்களை நூல்களாக வெளியிடுவதற்கு பிரசுர வசதிகள் அதிகம் இல்லாத 1962-ல் 'அரசு வெளியீடு'வை கொழும்பில் நிறுவினேன். முற்போக்கருடைய சர்வாதிகாரத்தினாலே பாதிக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களுடைய ஆக்கங்களுக்கும், பிரசுர

வசதிகளிலே பின்தங்கியிருந்த கிழக்கு மாகாணப் படைப்புகளுக்கும் முன்னுரிமை அளித்தேன். அதனால் ஏற்பட்ட தலைநிமிர்வுகளையும், கௌரவச் செழிப்புகளையும் கண்டு மகிழ்ந்தேன். ஒன்பது ஆண்டு ஊழியத்தின் பின்னர், 1971இல், 'அரசு'வின் இருபத் தொன்பதாவது நூலாகச் 'சடங்கு'வை வெளியிட்ட ஆயத்தமானேன். அப்பொழுதுதான் 'வீரகேசரி' தமிழ் நூல்களைப் பிரசுரிப்பதற்கான முன்னோட்டங்களிலே ஈடுபட்டிருந்தது. 'சடங்கு'வின் ஏக விநியோகஸ்தர்களாகச் செயற்பட 'வீரகேசரி' விரும்பியது. இஃது எனக்கும் தோதுப்பட்டது. இந்த ஏற்பாட்டினால், ஒரே ஆண்டில், இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான படிகள் விற்பனையாயின. கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இது பெரிசு.

'அரசு வெளியீடு' ஏற்படுத்திய தாக்கமும், அடைந்த வெற்றியும் என்மீது அரசியல் நிர்ப்பந்தங்கள் கொண்டு வருவதைத் துரிதப்படுத்தின. அரசியல் நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாகவே, நான் இலங்கை வாசத்தினை இழக்கவும், 'இளம்பிறை'—'அரசு வெளியீடு' மூலமாக இயற்றிய ஈழத்துத் தமிழ்ப் பணிகளைத் துறக்கவும், மீண்டும் தமிழ்நாடு திரும்பிப் புதிய வாழ்வு அமைத்துக் கொள்ளவும் நேர்ந்தது.

இருப்பினும், அதுவே பிறிதொரு வகையில், 'சடங்கு'வின் பரம்பலுக்கு உதவியது. 'ராணி முத்து' மலிவு விலையிலே தமிழ் வாசிப்புப் பழக்கத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதன் இதழ்கள் இலங்கையிலும், மலேசியாவிலும் கணிசமான அளவிலே விற்பனையாயின. எனவே, அந்நாடுகளின் எழுத்தாளர்களைக் கௌரவப்படுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை மலேசிய நண்பர் இர. ந. வீரப்பனும் நானும் 'ராணிமுத்து' ஆசிரியர் அ. மா. சாமி அவர்களிடம்

முன் வைத்தோம். அதனை ஏற்று, மலேசிய எழுத்தாளர் மா. இராமையா அவர்களின் 'எதிர்வீடு' என்னும் நாவலை வெளியிட்டார். பின்னர், 1981ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாத இதழில் சடங்கு வெளி வந்தது. அது சுமார் ஒன்றரை இலட்சம் பிரதிகள் அச்சிட்டு விநியோகிக்கப்பட்டதாக அறிகின்றேன். இவ்வாறு, ஈழத்து நாவல் ஒன்று இவ்வளவு பெருந்தொகையான வாசகர்களைச் சென்றடைவதிலும் முதன்மை பெற்றது.

இப்பொழுது 'சடங்கு'வுக்குப் புதிய தேவையும், கேள்வியும்! புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள், தாங்கள் இழந்துவிட்ட வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சடங்கு சித்திரிக்கும் அந்த யாழ்ப்பாணத்தையும், அதன் கனிவான மானிட உறவுகளையும் இன்று ஈழத் தமிழர்கள் முற்று முழுக்க இழந்து விட்டார்கள். அந்தப் பழைய வாழ்க்கையின் ஊடாகப் பயணஞ் செய்தல் மகா சுகமானது நனைவிடை தோய்தலிலே ஒரு முழுமை! புதிய தலைமுறை இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு 'சடங்கு'வின் இந்தப் பதிப்பு உண்மையில் விருந்தே. சத்திய எழுத்துக்கு எப்பொழுதும் அழியாத அழகு உண்டு என்பதைப் புதியவர்கள் மட்டுமல்ல, மீண்டும் இதனை இப்பொழுது வாசிப்பவர்களும் உணர்வார்கள்.

இளம்பிறை எம். ஏ. ரஹ்மான்

வெள்ளி

செந்தில்நாதன்

'திடுதிம்'மென்றுதான் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் புறப் பட்டிருக்கின்றார். இல்லாவிட்டால், நேற்று மெயில் வண்டியிலேயே போயிருக்கலாம். அரைநாள் 'சுகமாக' வேலை செய்யும் சனிக்கிழமையில் லீவு எடுப்பதைப் போல 'பேய்த்தனம்' வேறில்லை என்பதை அவர் அறிவார். வருவதாக அவர் வீட்டிற்கும் அறிவிக்கவில்லை. 'வீட்டிலை உள்ளவை கண்டோடனை மலைச்சுப் போவினம்'. மனக் குரங்கு அவரைச் சுழற்றியெறிந்த வேகம் ஒன்றிலே தீர்மானித்தார். தீர்மானத்தைச் செயலில் இயற்றும் அலுவலிலே துணிவுடன் இறங்கி விட்டார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. எதிர்பாராமல் நடைபெற்ற சில நிகழ்ச்சிகளே இந்தத் திடீர்ப் பயணத்திற்குக் கிரியா ஊக்கிகளாக அமைந்தன. நேற்று மதியத்தில்--லஞ் இண்டேர்வலுக்குப் பின்--அவர் சில 'பைல்' கட்டுகளை மேய்ந்து கொண்டிருந்த சமயம். அவர் நண்பன் சபாபதி அந்தச் சுப செய்தியுடன் வந்தான். 'நீ பப்ளிக் சேர்விஸ் முயூச்சுவள் புறவிடன்ற் அசோஷியேசனிடம் விண்ணப்பித்த கடன்

இன்று கிடைத்துவிடும்'. அவ்வார்த்தைகள் இனித்தன. அகம் அலர்ந்தது. அந்தத் தொகையுடன் கடனை இறுக்க விரையுஞ் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் உருவம் அதில் சுழன்றது. மறுகணம் வாய் எல்லாம் பல்லாக, நன்றியறிதலுடன் சபாபதியைப் பார்த்தார். அவன் மட்டுமில்லாவிட்டால், அவருடைய கடன் மனு ஏதாவதொரு 'பைல்' லுக்குள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும். அவர் மனத்திலே இன்னோர் எண்ண அலை. எத்தனையோ திட்டங்களின் கீழ்க் கடன் எடுத்து விட்டார். லேடி லோக்கர் நிதியிலிருந்து, வீடு கட்டக் கடனெடுக்கும் திட்டத்தின் கீழ்—என்ற வகையில் எடுத்த கடன்கள் இப்பொழுதும் சம்பளப்பட்டியலில் கழிக்கப்படுகின்றன. மனைவியின் கடைசிப் பிரசவம் கொஞ்சம் கஷ்டப்படுத்தி விட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட ஆசுப்பத்திரிச் செலவையும் சம்பளத்தின்பேரில் ஏற்றிக் கழிப்பித்தார். நல்லவேளை அது ஒருவாறு கழிக்கப்பட்டு முடிந்தும் விட்டது. சித்திரையில் எடுத்த பெருநாள் முற்பணம் பத்துப் பத்து ரூபாவாகக் கழிப்படுகின்றது. 'பல்லைக் கடிச்சு'க் கொண்டு அது ஓர் ஐந்து மாசத்துக்குத்தான். இப்பொழுது கிடைக்கும் கடனும் கழிக்கப்படத் தொடங்க அவருடைய 'பேஷ்ட்' டிவிருந்து வள்ளிசாக நாற்பது சதவீதம் துண்டு விழும். 'அந்தக் கழிவு இந்தக் கழிவு எண்டெல்லாம்கழிச்சாப் பிறகு...' அவருடைய மனத்தில் மனக்கணக்கின் விடையொன்று மிகக்கின்றது. 'நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு சொச்சந்தான் தேறும்...'

“என்ன செந்தில் யோசனை? கையோடை எடுத்துப் போட வேணும். நாளைக்குச் சனி. பேந்து இழுபறி. சோட் லீவு ஒண்டு போட்டிட்டு வாருமன்.” தனக்கே கடன் கிடைத்து விட்டதைப் போல சபாபதி உற்சாகப்படுத்தினான்.

“ஓமோம், சோட் லீவைப் போட்டுட்டு வந்துடுறன்.”

சபாபதியின் உதவியினால் கடன் தொகையாகக் கிடைக்கும் ‘செக்’ நாலு மணியளவில் செந்தில்நாதன் கைக்குக் கிட்டிற்று. செக் கைத் தொடும் பொழுது ஒரு வகை இதம்; தண்மை. நிறைவான ராஜ கம்பீரக் கவர்ச்சியின் நிழல் அவர்மீது படிகின்றது. அவர் வீதியில் இறங்கி நடக்க, சபாபதி இரண்டடி பின்னால் நடக்கின்றான்.

“ஐஸே, எங்கையும் ‘செக்’ கை மாத்தப் போறீர்” நிமிரென்று யோசித்தவனைப்போல சபாபதி கேட்டான்.

“ஓமோம். அதைத்தான் யோசிக்கிறன்... உதை வீட்டை அனுப்பினால், அவையள் எங்கை மாத்தப் போகினம்?... எங்கை யெண்டாலும் மாத்தத்தான் வேணும்... போனமுறை இப்பீடித்தான் ஒரு ‘செக்’ வந்தது. அவன் திருநாவுக்கரசுதான் ‘கானி’யிலையோ எங்கையோ மாத்தித் தந்தவன்...” —தன்னுள் பேசிக் கொள்வதற்கும், சபாபதிக்குப் பதில் சொல்வதற்கும் இடைப்பட்ட குரலில் செந்தில்நாதன் பேசினார்.

“என்ன? கானியிலையோ? அவன் கொமிஷனல்லோ அடிக்கிறவன்... உதுக்கு அவன் ஊரிப்பட்ட காசல்லோ கழிச்சப் போடுவான்? கெதியா வாரும் ஐஸே... எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு இடமிருக்கு. பூட்டி துக்கிடை யலை போனால் கொமிஷன் கிமிஷன் ஒண்டும் குடுக்காமல் மாத்திப் போடலாம்.”

அவர்களுடைய சாஸ்களிலே வேகம் பிடிக்கின்றது. கொழும்பு—கோட்டைப் பகுதியிலுள்ள இரண்டு

மூன்று தெருக்களுக்குள், விழுந்து நுழைந்து பறக்கிறார்கள்.

சபாபதி 'வென்றேஸன்' கதைக்காரனல்லன். அவன் பல தட்டு மக்களுடனும் தொடர்பு வைத்துக் கொள்பவன். சொன்னதைப்போலவே, கொமிஷன் கழிவு எதுவும் இல்லாமல் 'செக்'கை மாற்றிக் கொடுத்து விட்டான். செந்தில்நாதன் எல்லாவற்றையும் எண்ணி, பக்குவமாக மடித்து 'பொக்கற்'றுக்குள் வைத்துக் கொள்ளுகிறார். அந்தத் தொகையுடன் கடனை இறுக்க விழையுஞ் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் உருவம் மீண்டுமொருமுறை அவர் நெஞ்சிற்கு மூன்றுது.

"எல்லாஞ் சரியாத்தானே இருக்கு?...'' என்று மௌனத்தைக் கலைத்து சபாபதி கேட்பதற்கும், கொட்டாஞ்சேனை 'ரூட்'டிலே போகும் பஸ்தரிக்கும் இடத்திற்கு வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

"ஓம்'' என்று சொன்ன செந்தில்நாதனின் உள்ளத்தில் வேறு சில எண்ண அரவங்கள் நெளிகின்றன.

'பாவம், சபாபதியும் ரெண்டு மூண்டு மணித்தியாலம் என்னோடை மினக்கட்டிட்டான். உப்பிடி ஒடியாடி உதவி செய்து போட்டு ஒரு ஐஞ்சைப் பத்தை வாங்கிக் கொண்டுபோய் தண்ணிச் சிலனினைப் பாக்கிறவன் எண்டுதான் சொல்லறாங்கள்...சே, என்னட்டைக் கை நீட்டி வாங்க மாட்டான்...குடுக்கிறதும் வடிவில்லை...உப்பிடிக்குடுக்கிற கை மற்றவங்குண்டை வாங்கிப் பழகின கையாத்தான் இருக்கும் எண்டு புழையாகவும் நினைச்சுப் போடுவான். ஓம்... உப்பிடித்தான் செய்வம்...'

“அப்ப, செந்தில் வாறன். நீர் வெள்ளவத்தைக் குப்போற ஆள். நான் இதிலை நிண்டால் கொட்ட ஹோனா பஸ் கிடைக்கும். பணத்தைப் பத்திரமாகக் கொண்டு போய்ச் சேரும்.”

கைமாறு எதையுமே எதிர்பார்க்காது, தொண்டையே பணியாகக் கொண்ட கர்மவீரனின் சலனமற்ற குரலிற் சபாபதி கூறினான்.

“என்னவும், உமக்கு அவசரமே? வாரும்ன் ஹோட்டேல் மெற்றப்போலுக்கு ஒருக்காய் போட்டுப் போவம்.”

“ஏன் ஐஸே, உமக்கு வீண் சிலவு?”

“இது ஒரு சிலவே? இல்லை, நெடுகிலுமே உம்மைச் சந்திக்கிறன்? இண்டைக்குக் காசும் கையிலை இருக்குது. ‘செக்’ மாத்தக் குடுத்திருக்க வேண்டிய கொமிஷன் காசெண்டு வைத்துக்கொள்ளுவம்...அருக்காணி காட்டாமல் வாரும்...”

அதற்குமேல் சபாபதியை வற்புறுத்தி அழைக்கத் தேவையில்லை. ஆனால், செந்தில்நாதன் இப்படியாக ஹோட்டேலுக்குச் சென்று குடிப்பவரல்லர். பத்து வருட கொழும்புச் சீவியத்தில், இன்றுடன் நான்காவது தடவையாக இந்த அசம்பாவிதம் நடைபெறுகின்றது. உதவி செய்த ஒருவனைச் சும்மா அனுப்புவது முறையில்லை என்ற கடமை உணர்ச்சி பிடர்பிடித்து உந்தவே, இந்தக் கைங்கரியத்திலே துணிந்து இறங்கினார்.

சபாபதிக்கு ‘முசுப்பாத்தி’ ஏற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவனுடன் ‘கொம்பனி’யாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் செந்தில்நாதனும்

கொஞ்சம் 'பாவி'த்தார். 'கனகாலத்துக்குப் பிறகு சோக்காத்தான் இருக்குது.'

ஹோட்டேலிலிருந்து வெளியேறும் பொழுது மாலை மயக்கம் கொழும்பு நகரைப் போர்வையிட்டிருக்கின்றது. நியோன் விளக்குகள் காமவிருந்திற்கு வலைவிரிக்குந் தூர்த்தையின் உள்ளத்துடன். விளம்பர மயக்கங்கள் காட்டத் தொடங்கிவிட்டன. காணிக் காற்று சீதளச்சினைப்பிலே தவழ்ந்து விளையாடுகின்றது. செந்தில்நாதனின் உள்ளத்தில் என்று மில்லாக உற்சாகம்; ஒருவகைச் 'சுதி'. அந்நிலையில் இன்னோர் ஆசை அவர் உள்ளத்திலே சதுராடுகின்றது.

'இப்பவே போனால் 'ரூம்மேட்ஸு'களுக்கு மணக்கும். வெள்ளிக்கிழமையும் அதுவுமாக அவங்கள் என்னிலை வச்சிருக்கிற மரியாதைக்கு வடிவில்லை. உப்பிடியே போய் ஒரு படம் பாத்திட்டு, பேந்து சாப்பிட்டிட்டு, ஒரேயடியாய் போய்ப் படுத்திட்டால் ஒருத்தருக்கும் விளங்காது...ஓமோம்; படம் பாத்தும் ஒரு மாசத்துக்கு மேலை ஆகுது... அவன் கணேசன் தான் கடைசியாக சுவோய்க்குக் கொண்டுபோய் ஒரு படம் காட்டினவன்... உந்த நீகலிலை ஒரு 'அடல்ஸ் ஒன்லி' படமாம்... நல்லா இருக்குதெண்டு புழுகினாங்க. மனசார எங்களைப் போலை ஆக்களுக்கு, கூட்டம் சனத்தோடை போய் உப்பிடிக் கொத்த படங்களைப் பாக்கக் கூச்சந்தான்... ஏன்தான் உதையும் விட்டு வைப்பான்? கூத்தோடை கூத்தாக முடிச்சுப் போடுவம்.'

ஆசை முற்றி விளைந்து தீர்மானமாகக் கணிகிறது.

பக்கத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த சபாபதியை நோக்கி, “அப்ப நான் வாறன் மச்சான். எனக்கு உது பழக்கமில்லை. கொஞ்சம் கூடிப் போச்சுதுபோலை கிடக்குது. இதிலை ஒரு டாக்ஸி எடுத்துக் கொண்டு நீகலடியிலை இறங்கினால், வசதியா 101 பஸ் பிடிக்கலாம். அப்ப நான் வரட்டே மச்சான்?” என்றார்.

“ஓமோம். நான் இப்பிடிப் போறன் மச்சான். தாங்ஸ் வோர் தி எண்டடெயின் மென்ட்...”

எதிரே வந்த டாக்ஸியை மறித்து அதில் செந்தில் நாதன் ஏறிக் கொண்டார்.

‘உவன் சனியன் உப்பிடித்தான். குடிச்சால் அலட்டிக் கொண்டு நிப்பான். பேந்து மானம் மரியாதை போயிடும். ஆளைவிட்டுக் கழண்டது நல்ல புத்தி... நான் இண்டைக்குப் படத்துக்குப் போனது தெரிய வந்தாலும், ‘அது மச்சான் நீகலடியிலை நிண்டன். பஸ்ஸும் வரேல்லை. விசராக் கிடந்தது. பின்னை பட மானிகைக்குள்ளை நுழைஞ்சுட்டன்’ என்று சமாளித்துப் போடலாம்’

முடக்கிலே டாக்ஸி திரும்பும்பொழுது, அவர் தலையைத் திருப்பிச் சபாபதியைப் பார்த்தார். அவன் மீண்டும் ஹோட்டலுக்கு நுழைவது தெரிந்தது.

‘உவன் அறுவான் உப்பிடித்தான். நல்ல சீதன பாதனத்தோடை கலியாணத்தை முடிச்சுப் போட்டு உப்பிடியே குடிச்ச அழிக்கிறது? வெறும் மொக்கன்.’

அவர் படம் பார்த்துவிட்டு சைவக் கிளப்பில் ஐந்து இடியப்பங்களை சொதியில் நனைத்து இரவுச்

சாப்பாடு என்ற நினைப்பில் வயிற்றுக்குட் திணித்துக் கொண்டு, தனது அறையை அடைந்து படுக்கையைத் தட்டி, துயில் கொள் படலத்தை இயற்றும் பொழுது மணி பத்துக்கு மேலாகிவிட்டது.

நடுச்சாமக் கனவொன்று அவரை விழிப்படையச் செய்தது. இப்படி 'நரகல்' கனவுகளால் விழிப்படைந்து பல்லாண்டுகளாகின்றன... குறுந்தசைக்குவடுகளையே கொங்கைகளாகப் பெற்ற வெள்ளைத்தோல் அழகிகள், வெண்தசைக் குருத்துக்களை அப்பி, அடி பெருத்த வாழைத் தண்டுகளை தலைகீழாக நிறுத்தி வைத்த லாவண்யஞ் சிந்தி, மதாளிப்பிலே துள்ளும் தொடைகளை அம்மணவிருந்து படைத்து... புலால் வேட்கையில் பெண்மையின் இரகசியங்கள் அனைத்தையும் துகிலுரிந்து பார்த்துவிட வேண்டும் எனத் துடிக்கும் கண்களுக்கு இவ்விருந்தும் போதாது என்ற கனவிலோ, அல்லது தங்களுடைய உடலங்களை அப்பியிருக்கும் தசைக் கோளங்களின் அழகின் இவட்சணம் என்று நிரூபித்து விடல் வேண்டுமென்ற ஏமாப்பிலோ, கச்சகளையும் கச்சைகளையும் உரியும் 'திருக்கைங்கரி'யத்திற்கு ஒயிலாட்டமிட அவர்களை உற்று நோக்க அவர்களுடைய மறைவில் 'மாத்து'க்குலையாத குமரியாக அன்னலட்சுமி ஒரு தடவை காட்சி தந்த கோலந் தெரிகிறது. கனவுக்கும் நினைவுக்குமிடைப்பட்ட திரிசங்கு நிலையில் அவருடைய ஆண்மை விழித்துக் கொள்ளுகின்றது. நல்லவேளையாக, ஆண்மை சிதறப் படுவதற்கு முன்னர் சேதநை பெற்று விட்டார். நினைவுத் தேள்கள் கொட்ட ஆரம்பித்தன.

'வீட்டை போயும் மூண்டு மாசமாகுது. ஓமோம்; கடைக்குட்டிக்கும் எட்டு மாசமாகுது. எட்டு மாசமெண்டால் எட்டி அடிவைப்பான். புள்ளையள்

என்னைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறார்கள் என்று அவள் கடுதாசியும் போட்டாள். பாவம், அவளும் பொம் புளைதானே? மத்த மத்தப் பெண்டுகளைப் போல தானே அவளுக்கும் ஆசை இருக்கும்'

மனைவியை வலு பட்சமாக நினைத்துப் பார்த்தார். மனைவியின் தேவையொன்று என அவர் கற்பித்துக் கொண்டாலும், தன்னுடைய தேவை ஒன்று—பச்சை ஊன்களிலிருந்து பிரிக்க முடியாத தேவையொன்று விழித்துக் கொண்டதையும் அவர் உணர்ந்தார்.

மனப் பாரத்தை—இல்லை, தசைப் பிடுங்கலின் பாரத்தை—குறைக்க எழுந்த வேட்கை தப்பானது என்ற உணர்வும் இதயத்தின் ஒரு மூலையிலே தன்னுடைய முகத்தைக் காட்டுகின்றது. மடிபாரத்தைக் குறைக்கும் எத்தனத்தில் வீடு செல்லத்தக்க பிரமேயங்களை நியாயபூர்வமாக்க அவருடைய மனம் அலசுகின்றது.

'நாளைக்குச் சனிக்கிழமை... அரைநாள்... ஞாயிறு. அட இதையும் மறந்து போனன். திங்கட்கிழமையும் லீவு போயாவை நாடி. அப்ப காசை நாளைக்கு அனுப்பினாலும்... அது போய்ச் சேர புதன் வியாழனாய்ப் போயிடும். அதுவும் இந்தப் போஸ்டல் டிப்பாட்மெண்டை நம்பேலாது. போன வருஷம் அனுப்பின ஒரு மணியோடர் துலைஞ்சு போக, ஐஞ்சு மாசம் அலைஞ்சது எனக்கெல்லோ தெரியும். காசை நேரே கொண்டு போய்க் குடுக்கிறதுதான் புத்தி... ஒமோம் இப்ப ஓவர் டைம் புழையில்லை. இன்னும் ஐஞ்சு மணித்தியாலம் போட்டால் ஓவர் டைம் மக்ஸிமம் ஆயிடும். அதை வீட்டை போட்டுவந்தும் போட்டுக் கொள்ளலாம். நாளைக்கு மட்டும் லீவை எழுதிக் குடுத்துப்போட்டு போவம்.

பொச்சந் தீர மூண்டு நாளைக்கு வீட்டுச் சாப்பாடு
மாய்ப் போச்சது...'

'வீடு போகவேண்டும்' என்று அவர் மனநிலத்தில்
விழுந்த விதை பல ஏதுக்களின் உரந் தின்று வளர்ந்
தது 'போயே சேர்வது' எனத் தீர்மானித்து
விட்டார். செந்தில்நாதன் தீர்மானிக்க ஒஞ்சிப்பாரே
ஒழிய, தீர்மானித்தால், கடமை வீரராகி விடுவார்!

'காசுக்குத்தான் டிக்கட் எடுத்துப் போகவேணும்.
போறதெண்டு நேற்றுத் தீர்மானிச்சிருந்தாலும் ஒரு
'செட்' 'வோறண்ட்' எடுத்திருக்கலாம். இப்ப புதிய
வோறண்ட் செட் அப்பிடியே தொடாமற் கிடக்குது.
கிடந்தாத்தான் என்ன? பேந்து பாவிக்கலாம்தானே?
மிச்சமிருந்த ரெண்டு வோறண்டையும் செலவழித்துப்
போன கோசு பளேனிலைதானே வீட்டை போன
னான்? கன நாளைய ஆசையை ஏன்தான் வெச்சிருப்
பான் எண்டு... உப்பிடி எல்லா விஷயத்திலேயும்
காசுச் சிலவைப் பூந்து பாக்கப்பட்டாது. வேள்விக்
கிடாயெண்டால் பங்கிறைச்சி வாங்கிறேல்
லையே?...'

மனத்திலே தீர்மானம் எழுந்தபின்பு அவருக்குத்
துக்கமே வரவில்லை. கொஞ்ச நேரம் படுக்கையிற்
புரண்டு, வீட்டைப் பற்றிய—மனைவி, மச்சகள்,
செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி ஆகியோரைப் பற்றிய—
இனிமையான நினைவுகளில் கழித்தார். காலைக்
கடனகளை முடித்துக்கொண்டு, பிரயாணத்திற்கான
உடைகளை மாட்டினார். பணத்தையெடுத்து
எண்ணிப் பார்த்தார்.

'சீ, இழவு! நேற்றுப் பன்னிரண்டு ரூபா சொச்
சமே சிலவு?... கண்விண் தெரியாமல்தான் சிலவழிச்

சிருக்கிறன்... அதுக்கெனை செய்யிறது? ஒவ்வொரு நாளுமே உப்பிடிச் சிலவழிக்கிறனான்?

பிரயாணத்திற்கான பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு, மிகுதியை ஒரு 'என்வலப்'பில் பக்குவமாக மடித்து, காற்சட்டைப் பின் 'பொக்கற்'றிற்குள் வைத்துப் பொத்தானை மாட்டினார். கையடக்கமான 'கிற்பேக்'கை எடுத்தார். அதற்குள் ஒரேயொரு மாற்று உடுப்பு, ஒரு சாறன், ஒரு துவாய் ஆகியனவற்றை வைத்தார். கந்தோருக்கு லீவு விண்ணப்பத்தை எழுதி முடித்தார்.

'ஓமோம். நேரம் கனக்கக் கிடக்குதுதான். ஓ, இஞ்சையும் நிண்டுதான் என்னத்தை வெட்டிப் பிளக்கிறது? நேரகாலத்தோடை ஸ்ரேஷனுக்குப்போனால் பிள்ளையளுக்கு ஏதாவது விசுக்கோத்துக் கிசுக்கோத் தெண்டாலும் அங்கினை வாங்கியெடுக்கலாம் லீவுக் கடுதாசியைக் குடுக்க மூர்த்தியை எழுப்புவம்...'

கும்பகர்ணத் துயில் பயின்று கொண்டிருக்கும் மூர்த்தியை எழுப்பத் தொடங்குகின்றார்.

பாகம் இரண்டு

சனி

செந்தில்நாதன்
இராஜேஸ்வரி பவனில் பிள்ளைகளுக்கான பிஸ்கற்
பெட்டிகளை வாங்கியெடுத்து அலற்றறையும் 'கிற்
பேக்'கிறகுள் பக்குவமாகத் திணித்து வைத்தார்.

'ரெஸ்ட்ரோறண்டுக்குள்ளே போய் ரெண்டு
பாண் துண்டைக் கடிச்சாலும் பொல்லாலை அடிச்ச
காசு..... அதோட அந்த 'வெயிட்டர்'களும் எங்
களைத் தமிழர் எண்டு தெரிஞ்சோடனை, தங்களை
ஹைக்கோட் இராசாக்கள் எண்டு நினைச்சுக்
கொண்டு கெப்பர் காட்டிறவை..... முந்தி 'மாத்
ரெண்டு பல்விழிச்சவங்கடை செருககு. அவங்கள்
இப்ப எல்லாச் சீனாப் புள்ளியனும் இப்
தான். எட, ஒரு ஆத்திகேட்டுக்கு ஒரு மனிசன்
தண்ணி குடிக்கப் போறேல்லியே? ஒருத்தன்
தியுந்த இடம் எண்டு மரியாதை வேண்டாமே?
சுள்ள தண்டுக்கு தாயின்ரை கழுத்தை வெட்டின
சுள்ளந்து குந்தீடுங்கள். பேந்து ரெக்கிலாசும்
பேசுங்கள். மோடங்களோடை ஏன் வீண் கரைச்சல்?
ஓமோம். ஐஞ்சு இடியப்பத்தை இஞ்சையே ஒரு

சரையிலை கட்டி எடுத்துக்கொண்டு போறதுதான் புத்தி...'

'கிற்பேக்'கை எடுத்து, இணைப்பு வாரைத் தோளில் ஏறிந்து கொள்கிறார். இடியப்பச் சரையை மற்றக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரேசனை நோக்கி விசக்கு நடை பயில்கின்றார். இடையில் பணம் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்று தட்டிப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறார். பிரயாணத்திற்குப் பிரத்தியேகமாக எடுத்து வைத்த பணம் செட் பக்கற்றில் இருக்கிறது. டிக்கட் கவுண்டரை நெருங்கும் பொழுதுதான் புதுப் பிரச்சினை ஒன்று அவருடைய மூளையிலே முளைவிடுகின்றது.

'வீக்-என்ட் டிக்கட் எடுக்கிறதா? இல்லை, சிங்கிள் டிக்கட் எடுப்பமா?'

திங்கள் திரும்புவதுதான் அவருடைய உத்தேசம். வீக்-என்டாக டிக்கற் எடுத்தால் ஓர் ஐந்து ரூபா மிச்சம். வீட்டுக்குப் போனால் புதிய கரைச்சல்களும் அலுவல்களும் காத்திருப்பது அவரது அனுபவம். இதற்கு முன்னர் ஐந்தாறு பயணம் வீக்-என்ட் டிக்கற்றில் போய்ருந்த சமயம், அந்த டிக்கற்றைப் பயன்படுத்த முடியாமல், மறுநாள் புதிய டிக்கற் வாங்கித் திரும்பியிருக்கிறார்.

'வீக்-என்ட் டிக்கற்றிலை போய், திங்கள் திரும்பாவிட்டால் பதினைஞ்சு ரூபாய் நட்டம். இ டிக்கற்றை எறியிறதால் ஐஞ்சு ரூபாய். புது டிக்கட் வாங்கப் பத்து ரூபா... சிங்கிள் டிக்கட்தான் எடுப்பம்.'

ஐந்து ரூபா மிச்சம் பிடிக்கப் போய் பிரயாணத் தடைப்பட்டால், மொத்த நட்டமே ஐந்து ரூபாதான்

என்கிற உண்மை செந்தில்நாதனுக்குத் தெரியாது. இந்தக் கணக்கு வழக்குகளை எல்லாம் ஆழமாகப் பார்த்து அவருக்குப் பழக்கமில்லை. இந்தத் 'தொல்லை'களை மருமகனின் தலையில் ஏற்றக் கூடாது என்று, செல்லப்பாக்கியம் ஆச்சியே பொறுப்பேற்றுள்ளான்.

முதலாம் மேடைக்கு வருகிறார். யாழ்தேவி இன்னமும் மேடைக்கு வரவில்லை. கொழும்பையே புரட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குச் கொண்டு போகின்றவர்களைப் போல மூட்டை முடிச்சுகளுடன் மேடையில் நிற்கும் பிரயாணிகளைப் பார்த்த பொழுது அவருடைய உள்ளத்தில் ஏளனங் கலந்த அநுதாப உணர்வொன்று புரையோடுகின்றது.

'உவையளை உந்தப் பெட்டியளோடை ஏற பஸ்காரன்கள் விடப் போறாங்களோ? பேந்து வாடைக்காருக்கு அநியாயக் காசு குடுத்து அழ வேணும். அவங்களுமோ தாங்கள் வைச்சதுதான் சட்டம் எண்டு நாண்டு கொண்டு நிக்கிற பறையன்கள்.'

வளைவிலே உறுமிக்கொண்டு, யாழ்தேவி தன்னுடைய முசத்தைக் காட்டுகிறது. கண்டதுதான் தாமதம். மேடையிலிருந்து ரயில் வந்து நிற்கப் போகிற குடாவினுள்ள தண்டவாளத்திற்குக் குதித்து விடை யிரு கவடுகளிலே தாண்டி, மேடையே யில்லாத மறு கரையை அடைகின்றார்.

'அங்காலை மூட்டை முடிச்சுகளை ஏற்றிறவை யளும், பெண் புரசுகளும், பிள்ளைகுட்டிகளும் நசி பட்டு, நெருக்குப்பட்டு... பேந்து கரைச்சல். இஞ்சாலை நின்றால் 'டக'கெண்டு ஒரு பெட்டியிலை தொத்திக் கொள்ளலாம்.' அநுபவரீதியாகப் பிர

யாணச் சுளுவுகளை அறிந்துகொண்ட கெட்டித் தனத்திற்காகத் தன்னைத்தானே ஒருதடவை மெச்சிக் கொண்டு கிற்பேக் தொங்கும் தோளிலுள்ள கைக்கு இடியப்பச் சரையை மாற்றிக்கொண்டு, ரயில் நிற்காத நிலையிலேயே கொம்பாட்மெண்ட் ஒன்றிற்குள் ஏறிக் கொள்ளுகின்றார். அவரையும் திண்டு சைகழு வினவங்களும் வந்திருக்கிறாங்கள் என்ற உண்மை அப்பொழுதுதான் உறைத்தது. அவர் குறிவைத்த 'கோணர்ஷீட்' அவர் கண்ணெதிரிலேயே பறிபோனது. இருந்தாலும், அதற்கு எதிராசனத்திலே அமர்ந்து, உள்ளத்தில் நெய்யுண்ட ஆசைத் தீயை அவித்துக் கொள்ளுகிறார்.

'இந்தச் சீட்டும் புழையில்லை. வசதியானது தான்.'

கொழும்பு முற்றாகத் திருப்பள்ளி எழுச்சி கொள்ளவில்லை. கலவி இன்பம் அநுபவித்து இரவு விடிந்தும், முட்டைக் கோப்பி வரும் வரையிற்படுக்கையில் புரண்டு கிடக்குங் கணவனின் சோபிதம் பூண்டிருக்கின்றது. ஆனால் யாழ்தேவிக்குள் பிரளய கால இரைச்சல் மூச்சுப்பிடித்து அழுகின்றது...

செந்தில்நாதன் யன்னலின் கண்ணாடியை மேலுக்கு இழுத்து விடுகின்றார். சிவிர்ப்புக்கொண்ட கரமொன்று தழுவுவதுபோல், குளிர் காற்று உள்ளே 'குப்'பெனப் புகுந்து அளைகின்றது.

"பெண் புரசெண்டு பாக்கிறாங்களோ இவங்கள்?" என்று குரல் தூக்கி, சுயகட்டியங் கூறும் பாலனையில் 'புறுபுறு'த்துக் கொண்டு ஏறிய வயோதிக மாது, சாவகாசமாக ஒரு பெருமூச்சினை வெளியே தள்ளி, 'என்ன மனுஷங்கள் இவங்கள்?'

என்று செந்தில்நாதனைப் பார்க்கும் பாவனையிற் சொல்லுகிறாள்.

அவளுக்கு மரியாதை செய்யும் பாவனையில், இன்னுள் சற்றே மூலையுடன் ஒதுங்கிக் கொண்டு 'சரியான சனந்தான்' என்று கூறிய அவர், தனக்குக் கிடைத்த வசதியான 'மூலை ஆசன'த்தைச் சுகித்த படியே, தன்னுடைய பார்வையை யன்னலுக்கு வெளியே எறிகின்றார். யாழ்தேவிக்குள்ளே குமைந்து கொண்டிருந்த இரைச்சலிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்ட துறவறப் பக்குவத்தின் சாயல்.

யாழ்தேவி தன்னுடைய பயணத்தை, பாம்புப் பிணைச்சலாய் நீண்டு கிடக்கும் தண்டவாளத்திலே தொடங்கி விட்டது. யாழ்தேவியும் அதன் பயணமும்!

செந்தில்நாதனும் அவர் பயணமும்... அவருடைய வாழ்க்கைப் பயணம் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி, அன்னலட்சுமி ஆகிய இரு தண்டவாளங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

'தாயைத்தின்னி'யான செந்தில்நாதன், வீட்டுக்கு அயலிலுள்ள மிஷனறித் தமிழ்ப் பள்ளிகூடம் ஒன்றில் 'தவண்டை' அடித்துக் கொண்டிருந்தார். தந்தை சிற்றம்பலம் அவரைச் 'சின்னம்மாக்காரி'யின் கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கவில்லை. ஆனால் 'பெண்டினைப் பறிகொடுத்த துக்கத்தை மறக்க அவர் கண்ட கண்ட கள்ளுக்கொட்டிலெல்லாம் வாய் நனைத்துக் காசைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தார். மகனைக் கவனிப்பதுமில்லை. அந்தக் குடி காரனுக்குத் தன் மகனைக் கட்டிக் கொடுத்த கிழவிதான் செந்தில்நாதனுக்கு ஆதரவு காட்டி வளர்த்தாள். எல்லாக் கொட்டில்களுக்கும் போய் வந்த சிற்றம்பலம், பாக்க

கியம் கள்ளுவிற்றிற் கொட்டிலில் வாடிக்கை வைத்துக் கொண்டார். பின்னர், அங்கேயே 'அடுகிடை படுகிடையா' கக் கிடக்க ஆரம்பித்தார். 'அவன் அந்த தளத்தியை வைப்பாட்டியாக வெச்சிருக்கிறான்' என்ற கதை ஊரிலே பரவத் தொடங்கியது. அதன் உண்மை பொய் தெரியாது. ஆனால் சிறுகச் சிறுகச் சாகி சனம் சிற்றம்பலத்தைக் கழித்து வைத்து விட்டது. அவரும் ஒதுங்கிக் கொண்டார். பெத்தாச்சிக் கிழவி செந்தில்நாதனைக் கண்ணும் கருத்து மாகப் படிப்பித்தாள். இலவசக் கல்வியைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்து எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த செந்தில்நாதனை, ஆங்கிலப் பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ப்பித்தாள். 'தம்ழைப் படிச்சுப் போட்டுப் பேந்தென்ன செய்யிறது? தீவாங்கடை கடையளிலை போய் சரக்குச் சரை மடிக்க வேணும். இல்லையெண்டால், ஆகக்கடிய உத்தியோகம் தம்ழ்ச் சட்டம்பி வேலை... நாலுகோணல் எழுத்தைப் படிச்சால் அவன் தன்ர வயித்தைக் கழுவ எண்டாலும் ஒரு உத்தியோகத்தைப் பாப்பான்' என்று அந்தக் கிழவி அடிக்கடி சொல்லுவாள். சீனியர் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு, உத்தியோக வேட்டையில் இறங்கி, 'அந்த வேலை, இந்த வேலை' என்று ஆலாப்பறந்த பின்னர், கடைசியாக மருவிய எழுது வினைஞர் சேவையில் ஓர் உத்தியோகம் கிடைத்தது. பின்னர் நிரந்தர சேவையில் சேர்ந்து 'அப்பாடா' என்று மூச்சு விட்டார்.

'அதை அதைச் செய்ய வேண்டிய பருவத்திலே செய்து வெக்க வேணும். இன்னும் ரெண்டொரு வருஷத்திலே முப்பது வயதாப் போயிடும். பேந்து நரையல் தலையன் எண்டு இந்தக் காலத்து விண்ணாணப் பொடிச்சியன் மாட்டன் எண்டு

சொல்லிப் போடுங்கள்' என்ற கவலை பெத்தாச்சிக் கிழவிக்கு. 'அவருடைய தகப்பன் சிற்றம்பலம் நளப் பாக்கியத்தை வைப்பாட்டியாக வெச்சிருந்தவன்' என்ற களங்கம் கிழவி 'புள்ளி' போட்டு வைத்திருந்த பெரிய இடத்துச் சம்பந்தங்களுக்குத் தடையாக இருந்தது. 'பொடியனுக்குக் கட்டி வெச்சு கண்ணுள்ரப் பார்க்கவில்லையே' என்ற மனக்குறையுடன் கிழவி கண்களை மூடி விட்டாள்.

செந்தில்நாதனின் நடை உடை பாவனையைப் பற்றிக் கொஞ்ச காலமாகவே நுணுக்கமாக விசாரித்துக் கொண்டு வந்த செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி தன்னுடைய மகளான திருநிறைச் செல்லி அன்னலட்சுமியைத் திருமதி செந்தில்நாதனாக்கி வைக்க முன்வந்தாள். 'சாதிசனம்' எண்டு பேச்செடுத்தவர்களுடைய நியாயங்களுக்கெல்லாம் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி மகிந்து கொடுக்கவில்லை. 'தகப்பன் எதோ குடிவெறியிலே தலை தெறிச்சுத் திரிஞ்சவன்தான். அவனுடைய நிணல்கூட இந்தப் பொடியனிலை படேல்லை. பொடியன் தங்கக் கம்பியல்லோ?... கிட்டத்தட்ட முப்பது வயதாகப் போகுது. இந்தக் காலத்துப் பொடியங்கள் முளைக்கக்கு முந்தியே ஒரு பொட்டையைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓடிப்போறாங்கள்...இல்லை, அந்தப் பொடியனுக்கு இந்த உலகத்திலை ஒரு பொம்புளையே கிடைக்காது? அதுக்கே வீங்கிக் கிடக்கிறான்? இல்லைக் கேக்கிறேன். அவனுக்கு ஒரு சிங்களத்தியோ சோனகத்தியோ கிடைக்க மாட்டாளே?...நாங்கள் உப்பிடி உப்பிடிக் கழிச்சு வைச்சாத்தான் எங்கடை புள்ளையள் போய் கூழ்ப் பானைக்குள்ளை விழுங்கள்" என்று பல நியாயங்களைக் காட்டி, அவள் தன்னுடைய கட்சியை நிலை நாட்டினாள்.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் கணவர் இளவயதில் இறந்துவிட, அவளே தன் மகள் அன்னலட்சுமியையும் மகன் நவரத்தினத்தையும் வளர்க்க நேர்ந்தது. தாலியறுத்தவளாக, குடும்பப் பொறுப்பைத் தலையிலே சுமந்து பிள்ளைகளுக்கு 'அம்மையும் அப்பனுமாக' இருந்து வளர்க்கும் பெண்களுக்கு இயல்பாகவே உண்டாகும் ஒருவகை ஆண்மைச் சுபாவம் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி இடத்திலும் உண்டு. எத்தனையோ விஷயங்களைத் தனியே நின்று சமாளித்த திறமை; நினைத்தவை நடக்காததினால் ஏற்படும் ஏமாற்றம், நினைத்தபடி ஒரு விஷயத்தை முடித்தால் ஏற்படும் பெருமிதம் ஆகியனவற்றை ஒரே மாதிரியாக ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்பு; விஷயங்களை வெகு எதார்த்தமாக நோக்கும் கிராமியப் புத்தி;—இவைகள் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியை அநுபவம் மிக்க ஒரு பெரிய மனுஷியாக்கி வைத்துள்ளன.

அத்தகைய செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அவருடைய சுமைகளிற் சிலவற்றைத் தானே சுமக்க, கடந்த பத்து வருடங்களாக செந்தில்நாதன்-அன்னலட்சுமி தம்பதிகளுடைய வாழ்க்கை தேர்போல நடக்கின்றது. இதற்கிடையில் அன்னலட்சுமி பஞ்சானும் குஞ்சுகளுமாக ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டாள். முதல் இரண்டும், நாலாம் காலும் பெண்கள். 'பெண் வளர்த்தியோ பீர்க்கு வளர்த்தியோ' என்று இதைச் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்தத் தவறுவதில்லை.

இந்தக் குடும்பப் பொறுப்புக்கள், உத்தியோகத்தில் முன்னேற்றங் காண வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தை அவருடைய உள்ளத்திலே பாய்ச்சியது. முதல் நான்கு வருடங்களுக்கிடையிலேயே இரண்டும் அடுத்

தடுத்துப் பெண்களாகப் பிறந்து விட்டதால், முழு மூச்சாக கிளாஸ் டூ சோதனையை ஒரு கை பார்த்து விட வேண்டுமென்று கங்கணங் கட்டினார். அந்தச் சோதினைமீது மூன்று வருடங்களாகப் படையெடுத்து, அவருடைய கெட்டித்தனத்தாலும், செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி செல்லச் சந்நிதியான், நல்லூரான், கதிர்காமத்தான் ஆகிய பிரசித்தி பெற்ற தெய்வங் களுக்கு நேர்த்திக்கடன்கள் வைத்த பெறுபேறினா லும் சித்தியடைந்துவிட்டார். பலவிதமான குழப்பங் களும், அபிப்பிராய பேதங்களும் அரசியல்வாதிகள் மத்தியிலும் எழுதுவினைஞர் மத்தியிலும் நிலவிய போதிலும், சிங்களத் தேர்ச்சிச் சோதனையையும் தீர்ச்சலனமாக எடுத்து 'இங்கிறிமென்'டையுங் காப்பாற்றிக் கொண்டார். அவர் மேலிடத்திலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு சுற்றறிக்கைக்கும் மிகமிகக் 'கீழ்ப் படிந்து' உழைத்துவரும் அரசாங்க ஊழியராவார்.

அவர் எப்படி விசுவாசமான அரசாங்க ஊழி யரோ, அதே மாதிரி விசுவாசமான குடும்பத் தலை வர்; விசுவாசமான கணவர்; விசுவாசமான மரு மகன்.

வழக்கத்தில், அவர் மாதக் கணக்கில் கொழும் பைக் 'கட்டி'க் கொண்டு கிடப்பார். ஆனால், கொழும்பில் அவனோடை சேட்டை, இவனோடு தொடுப்பு என்ற கதைகள் அவரைப்பற்றி உலவிய தில்லை. ஏழு வாய்களுக்கு ஊரிலும், ஒரு வாய்க்குக் கொழும்பிலுமாக உழைப்பதென்றால் இலேசப்பட்ட காரியமல்ல. அது அன்னலட்சுமிக்கும், அவள் தாய்க் கும் நன்றாக விளங்கும். அதே போல, சும்மா ஊருக்கு வந்து போறதெண்டால் எவ்வளவு 'பிடிக்கும்' என்ப தும் அவர்களுக்குத் தெரியும். இதனால், அவர்களும் அவரை மிகமிகக் கீழ்ப்படிவுள்ள ஊழியராக்க மிகவும்

உதவினார்கள். இவ்விஷயத்தில் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் தொண்டு மகத்தானது.

எந்தப் பிரச்சினையையும் தானே எதிர்நோக்கிச் சமாளித்துக் கொள்ளும் நெஞ்சறுதி அவளுக்கு உண்டு. அவள் மருமகனுக்குக் கொடுத்த அந்தப் பழைய வீடும் வளவும், 'சும்மா' கிடக்கும் அந்தப் பனங்காணியும் பெரிய சீதனங்களல்ல. செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியே பெரிய சீதனமாக அமைந்தாள். வேடி லோக்கர் நிதியிலிருந்து குறைந்த வட்டியிற் கடன் பெறலாமென்பதை அறிந்துகொண்ட அவள், 'அந்தக் கடனையும் இந்தக் கடனையும்' காட்டி மனுப் போடும்படி தூண்டினாள். செந்தில்நாதன் மனுப் போட்ட பின்னர் 'அவன்ரை காலையும் இவன்ரை காலையும்' பிடித்து, பல தடவைகள் கால்தேய, மாடிப்படிகள் தேய நடந்து அலுத்து, கடனை எடுத்து விட்டார். அந்தக் காசைப் பொத்திப் பிடிச் சாப்போலை வைத்திருந்து, கிராமியச் சாதூர்யம்-கைம்பெண்மைக் கோலம் ஆகிய இரண்டு காய்களையும் வியாபாரப் பகடையில் உருட்டி, நோட்டுக் கரையிலே கிடந்த தல்ல காணித்துண்டொன்றை நாறல் மீன் விலைக்கு வாங்கிய பெருமையும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியையே சாரும்.

சும்மா சிவனே என்று திருக்க அவளுடைய சுறு சுறுப்பு என்றுமே விட்டு வைத்ததில்லை. பின்னரும் மருமகனை நெருக்கிப் பிடித்து வீடு கட்டும் நிதி உதவித் திட்டத்தின் கீழ் 'லோன்' எடுக்க வழிவகுத்தாள். அதையும், அங்கினை இங்கினை என்று மிச்சம் பிடிச் சதையும் வைத்துக்கொண்டு வீடு ஒன்றும் கட்டப் பட்டு விட்டது. புதுமோடி வீடு. எதிர்பார்த்ததை விடக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே கையைக் கடித்து விட்டது.

இதைக்கூட அவளே எங்கேயோ வெல்லாம் கடன்பட்டுச் சரிக்கட்டினாள். அதை இறுக்குவதற்கு இப்பொழுது வேறொரு கடன் கிடைத்திருக்கின்றது. இந்தக் காசுடன், வாயெல்லாம் பல்லாக, கடனை இறுக்க ஓடுவாள் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி.

செந்தில்நாதன் தமது மனைவி அன்னலட்சுமியைப் பற்றி நினைப்பதிலும் பார்க்க, மாமி செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியைப் பற்றியே அதிக சந்தர்ப்பங்களில் நினைவு கூருவார். அவளைப் பற்றி, 'அரிச்சக் கிரிச்சுச் சம்பாரிக்கத் தெரிஞ்சவ... அவளின்ரை புண்ணியத்திலைதான் இப்பவே ரெண்டு பொம்புளைப் புள்ளையளுக்கும் ரெண்டு வீடாச்சு. புதிசாக் கட்டின வீட்டைச் சும்மா வெளவால் தூங்கவே விட்டவ? எக்லைஸிலை வேலை செய்யிற ஒரு சிங்களவனைத் தேடிப்பிடித்து அவன்ரை குடும்பத்தைக் குடியேற வைத்தா... மாதா மாதம் வாடகை தேர் போலை வருகுது. பெரிய சீட்டுக்குக் கட்டுற காசிலை அரை வாசி வீட்டு வாடகைதானே?...' என்றெல்லாம் நன்றியறிதலுடன் நினைத்துக் கொள்வார்.

ஒரு நிமிடமாவது காலை நீட்டி, ஆறீ இருக்கும் சபாவம் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியிடம் கிடையாது. மாடு-ஆடு-கோழி 'வளப்பு'களும் நடக்கின்றன. இவற்றில் கிடைப்பதை வைத்துக் கொண்டு, அன்றாடக் 'கறிப்புளிச் சிலவை'யும் பார்த்துக் கொண்டு, 'சின்னச் சீட்டு' ஒன்றும் பிடித்து வருகின்றாள். அந்தச் சீட்டுகளிற் கிடைக்கும் பணத்திலேதான், பிள்ளைகளின் காதுகளும் கழுத்துகளும் மின்னுகின்றன. செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் நிருவாகத் திறமைக்கும், சிக்கனத்திற்கும் இன்னுமோர் உதாரணம் மட்டுந்தந்தாற் போதுமானது.

‘கறிப்பாட்டிற்’காகச் சந்தியடியில் நின்று இரு பத்தைந்து சதத்திற்கு இறால் மட்டும் வாங்கினால், அன்று வீட்டிலே பெரு விருந்தாக இருக்கும். வஞ்சக மில்லாமல் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் ஒவ்வொரு பெரித்த இறாலாவது கிடைக்கும். வெங்காயம் வதக்கி, இறால் போட்டு, செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி வைக்கிற வெந்தயக் குழம்பைத் தொட்டுக் கொண்டு ஒரு பாணை சோறு சாப்பிடலாம். அதுவும் ஒரு கைராசிதான். உப்புப் புளியைச் சரியாகப் போடு வதற்கென்றே படைக்கப்பட்ட விரல்கள். பெரிய ‘சபை சந்தி’ககுச் சமைக்கும்பொழுதுகூட, ‘எனைய், செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி! ஒருக்கா வந்து இதுக்கு உப் பைச் சரியாப் போட்டிட்டுப் போணை’ என்று அய லட்டையில் அழைக்காதவர்களில்லை. ஆச்சி சமைக் கும் கறிகளின் சுவையுடன் பிரெஞ்சு சமையற்கார னாலும் போட்டியிட முடியாது என்பது செந்தில் நாதன் அவர்களின் கெட்டியான நம்பிக்கையாகும். கம்மா இறால் மூஞ்சிகளைப் போட்டு உள்ளி, மிளகு ‘தட்டி’ச் சேர்த்து ஆச்சி ஆக்கிற ‘சொதி’யின் ருசி குறைவோ? ‘முருங்கை இலைக்கறி வறை’யின் சுவை தான் குறைவோ? இவை இருந்தால் பிள்ளைகள் ‘வடிவா வயிறு முட்டச் சாப்பிட்டிட்டு எழும்புங்கள்’ என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இத்தகைய ஒரு நிதி உதவியாளர் கிடைத்தமை செந்தில்நாதனின் பாக்கியமே. இத்தனைக்கும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி மருமகனை ஆட்டிப் படைக்கும் ‘கொடுகுரி’ அல்லள். அவள் மருமகனில் ‘நல்ல வாரப்பாடு’. அவருக்கு அவள் கொடுக்கும் மரியாதை அண்டை அயலெல் லாந் தெரியும்.

உண்மையில், செந்தில்நாதனும் அந்த மரியா தைக்கு முற்றிலுந் தகுதியானவர். அவர் மிகமிகப்

பண்பாளர். பார்ப்பதற்கு நாற்பத்தைந்து வயதுத் தோற்றமிருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் இன்னமும் நாற்பது வயதைத் தாண்டவில்லை. அவருக்குஎப்பொழுது நாற்பது வயதுகள் நிறைவுறும் என்ற சங்கதியும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சிக்கே தெரியும். இந்த வயதிலேயே செந்தில்நாதன் 'அவர்' என்ற மரியாதைப் பன்மையைச் சம்பாதித்துக் கொண்டமைக்கு அவருடைய தன்னடத்தையே முற்றிய ஏதுவாகும். என்னென்னமோ கூத்துக்கள் எல்லாம் நடைபெறுவதாகச் சொல்லப்படும் கொழும்பு மாநகரிலே மிக மிக ஒழுக்கமான வாழ்க்கை நடத்தும் ஒரேயொருவர் தன்னுடைய கணவனே என்பது அன்னலட்சுமியின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாகும். அவரும் அந்த நம்பிக்கையை, மனமறிந்து என்றுமே பொய்யாக்கிய தில்லை.

பொல்கொட வானி யிலிருக்கும் 'சான் மிச்சேல்' தீவிற்கு, கந்தோர் உத்தியோகத்தவர்களுடன் ஒரு தடவை 'பிக்னிக்' சென்ற பொழுது செந்தில்நாதனைக் கண்டவர்கள், அவரைப் பற்றி விசுற்பமாக நினைத்திருக்கலாம். அந்தச் சம்பவம் அன்னலட்சுமியின் காதுகளுக்கு எட்டக்கூடாது என்பதற்காக அவர்கையெடுத்துக் கும்பிடாத கோயிலேயில்லை.

அவராகக் காசு செலவு செய்து தவறனை-பார்-ஹோட்டேல்களின் படியேறிக் குடித்துப் பழக்கமில்லாதவர். யாராவது ஏதாவது உதவி செய்து விட்டால், நன்றிக்கடனை உடன் தீர்த்துவிட வேண்டுமென்ற உந்துதலில், அவர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கும் பொழுது—நேற்று ஹோட்டேல் மெற்றப்போலில் நடந்ததைப் போல—காசை எண்ணிப் பார்த்துச் செலவு செய்து குடித்திருக்கிறார். இதுகூட நேற்றையுடன், அவருடைய பத்து வருடம் என்கிற நீண்ட

குடும்ப வாழ்க்கையில், ஒற்றைக் கைவிரல்களில் எண்ணிவிடத்தக்க சந்தர்ப்பங்களிலேயே நடந்திருக்கின்றது. முகம் முறிக்கக் கூடாதவர்கள் வற்புறுத்தி எடுக்கச் சொன்னால், 'அருக்காணி' காட்டி, கண்ணுக்கு விடுறாப்போலை எப்பன் பாவிப்பார். ஆனால், கந்தோர் ஊழியர்கள் அவ்வப்போது நடத்தும் 'பாப்டி'களிலே தாசந் தீரக் குடித்துத் தீர்த்துவிடுவார். இதுவும் குடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையினாலல்ல. 'நாமும் சமமாதானே காசபோட்டிருக்கிறம்? மற்றவங்கள் குடிச்ச வெறிக்க. நாம் சம்மா இருந்தால், நம்ம காசதானே வீணாய் நடட்டம்?' என்ற லௌகீக விவகாரத்திலே அந்தப் பழக்கம் பிசினாக ஒட்டிக் கொண்டது.

அன்று, 'சான்மிச்சேல்' சீவிலும், இந்தப் பழக்கத்தினாற்றான் குடித்துவிட்டார். அப்பொழுது அவருக்கும் கொஞ்சம் நிதானம் தவறியிருந்தாலும், பின்னர் அந்தச் சம்பவத்தை இரை மீட்டிப் பார்த்திருக்கின்றார். 'கந்தோரிலை வேலை செய்யிற ரெண்டு பறங்கிப் பெட்டையளும்—அவளவையளுக்கு பியர் எண்டால் பெண்களின்ரை குடிவகைதானே?—பியரை நல்லாக் குடிச்சுப் போட்டு, பாட்டும் பாடி, குண்டி நெளிச்சுக் கூத்தாடினாளவை... எங்கடை ஊர்ச் சின்னமேளங்களைப் போலையே? மனசாரச் சொல்ல வேணும், அப்படி நெளிக்கேக்கை வம்புத் தனமாக இருந்தாலும், வடிவாத்தான் இருந்திது...பொழுதைச் சந்தோஷமாக் கழிக்க வந்த இடத்திலை, சுதியாக இருக்கிறதை விட்டிட்டு, உம்முணாம் மூஞ்சியனாக இருக்கிறது வடிவே?... எங்கடை கந்தோருக்கு புதிசா வந்திருக்கிற யாழ்ப்பாணப் பொடியள் உதுகளுக்குப் புதிசு. அவை பாந்திப் பாந்தி நடக்கேக்கிள்ளையே விளங்கிப் போச்சுது சப்பாத்து கடியிலை சரியா வில்

லங்கப்படுகினம் எண்டு... அவங்கள் ஒதுங்கி இருந்திட்டாங்கள். உந்த யாழ்ப்பாணியள் உப்பிடித்தான்: தாங்கள் தங்கடை பாட்டிலை; ஒருத்தரோடையும் சேரமாட்டாங்கள் எண்டு எல்லாருக்குந்தானே கெட்ட பேர்...' இத்தகைய எண்ணங்களில் உதித்த கரிசனையிலேதான் பறங்கிப் பெண்களுடன் அன்று கூத்தாடினார். அதைக் கண்ணாற் கண்ட சிலர் விகற்பமாக நினைத்திருக்கலாமே தவிர, அவருடைய மனத்திலே எவ்வித விகார எண்ணமும் இருந்ததில்லை. கொடுத்த காசும் அநுபவிக்கும் பொருள்களின் பெறுமானமும் சரியாகவுள்ளதா என்று கணக்குப் பார்ப்பது அவருடைய இயல்பான சுபாவமாகும். இதை வைத்துக் கொண்டு அவர் பார்டிகளில் மிதமிஞ்சிக் குடிக்கிறார் என்று குற்றஞ் சாட்டிவிட இயலாது. அவரைக் குடிக்கக் கூடாது என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சிகூடக் சொன்னதில்லை. அவருடைய சிபார்சின் பெயரில், சூட்டிற்கு நல்லது என்பதற்காக, சில வேளைகளில் வீட்டிலேயே பனங்கள்ருப் 'பாவி' திருக்கின்றார். குடியாற் பணம் கரையும் என்ற ஒரே யொரு காரணத்திற்காகத்தான் அவர் அந்தப் பழக்கத்தை வாலாயப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

அவர் முற்றுந் துறந்த ஞானியல்லர். பாலெழுச்சி ஊற்றுக்கண் அடைத்துப்போன கட்டையுமல்ல. ஒரு கணத்தில் அன்னலட்சுமிமீது ஏற்பட்ட ஆவேச விருப்பங் காரணமாகத்தான் இந்த யாழ்ப்பாணப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்றார். அன்னலட்சுமி என்ற நெய், தூரத்தில்—யாழ்ப்பாணத்தில்—இருக்கும்பொழுது, அவருடைய பாலெழுச்சி சுடர் மங்கி அவிந்து விடுகிறது என்ற நியதியில்லை அவருடைய மனம் சில வேளைகளிற் சிறுவன் குரங்காக, தசைப் பிடுங்கல் என்ற வாளிப்பான கொம்பர்களிலே

தாலும். இந்த விவகாரத்தில், மனக்குரங்கின் ஆட்டப் படி விட்டு, தூக்கிக் கட்டிப் பூசி மினிக்கித் திரியிற கொழும்புத் தேவடியாளுக்குப் பின்னால் மேய்ந்து விட்டு, கை மாற்றாகச் சரக்குப் பறித்துக் கொண்டு, 'சுண்டங்காய் காற் பணம், சுமைகூலி முக்காற் பணம்' என்ற வகையில் டொக்டர்களுடைய படிக்கட்டுகள் தேய அலைந்து திரிந்த சிலரை அவர் அறிவார். சிறுவன் குரங்காக அவர் மனம் மாறும் பொழுது, அவர்களை நினைத்துப் பார்த்து, தன்கையே தனக்குதவி என்ற பான்மையிலே திருப்தியடைந்து தன்னுடைய கற்பு நோன்பினை வெற்றி கரமாக இயற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார். காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், விசுவாசமான கணவரைப் பெற்ற பாக்கியவதி அன்னலட்சுமி.

தன்னையே காதலித்து, தன்மயமாகவே சிந்திப்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒருவகைச் சொகுசும் செந்தில்நாதனுக்கு இயல்பாக அமைந்துள்ளது. எந்தப் பெரிய கூட்டத்திலுந் தன்னந்தனியாக இருந்து, அந்தத் தனிமையை அநுபவிக்கும் சுகந்தான் அது.

'மாகோவில் மட்டக்களப்புச் சனங்களும் வந்து மொச்சுப் போடுங்கள்' என்ற எண்ணத்தில் குருணாகல் தாண்டியதும் இடியப்பச் சரையைக் காலி செய்த அவர் அந்தத் தனிமைச் சுகத்திலே திளைத்து, மூலை ஆசனத்தின் ராஜபோகத்தை அநுபவித்தவாரே, பூனை உறக்கங் காட்டிப் பாதிப் பயணத்தைமுடித்து, அநுராதபுரத்திற் கண் விழித்தார்.

'சிங்களவங்களெல்லாம் இதிலை இறங்கினால், காலை நீட்டிக்கொண்டு கொஞ்ச நேரத்திற்குச் சரியலம்' என்ற உள்ளுணர்வுதான் அவருடைய அவ்விழிப்பிற்குக் காரணம். ஆனால், செந்தில்நாதனின்

எண்ணம் ஈடேரவில்லை. சிங்களப் பிரயாணிகள் பெருந்தொகையாக அங்கு இறங்கியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால், கால்களை நீட்டிச் சரிந்து படுப்பதற்கான வசதி ஏற்படவில்லை. எதிரில் ஒரு பெண் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கைக்குழந்தை 'சொகுசாக'த் தூங்குகின்றது. 'ஈட்' தொங்கலிலுள்ள ஓட்டில் அவளுடைய கணவன் அமர்ந்திருக்கின்றான்.

“நீங்கள் மட்டக்களப்பிலிருந்தோ?”

“ஓமோம்” — ஆண் பதில் கொடுக்கிறான்.

“மட்டக்களப்பிலை இருந்தெண்டால் பிரயாணம் பெருங் கரைச்சல்தான்.”

“சரியான கரைச்சல். ராத்திரி நித்திரையுமில்லை. இப்பதான் கூட்டம் குறைஞ்சிருக்கு. மாகோவிலிருந்து நிண்ட பயணந்தான். சரியான அலுப்பாவுங் கிடக்குது. ரயில் ஓடத் துவங்கிட்டெண்டால் ஒருக்கா 'றெஸ்ட்டோரன்ட்' பககம் போய்ட்டுவரலாம் எண்டு பார்க்கிறன்.” — அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே ரயில் உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

“அப்ப இஞ்சாலையும் ஒருக்காப் பார்த்துக் கொள்ளும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே 'றெஸ்ட்டோரன்ட்'டை நோக்கி அவசரமாகப் புறப்பட்டான்.

அவன் சென்றதும், எதிரிலிருக்கும் பெண்ணுடன் ஏதாவது பேச வேண்டுமென்ற எண்ணம் உள்ளத்தை நள்ளுகிறது. கந்தோர்களில் வேலை செய்கிற பெண்களுடன் பேசிப் பழகிய ஒருவகைச் 'சுதி'தான் காரணம். இதிலே களவு சூது கிடையாது. ஆனால், தன் மனைவி அன்னலட்சுமி மட்டும் வேறே எந்த

ஆடவனுடனும் கதைப்பதை அவர் விரும்ப மாட்டார். ஒருதடவை அவளுடன் ரயிலிற் பிரயாணஞ் செய்த பொழுது, எதிரிலிருந்த ஒருவர் கேட்ட கேள்வி ஒன்றுக்கு அவள் குறுக்கிட்டுப் பதில் சொல்லி விட்டாள். இதற்காக அவர் அவளுடன் இரண்டு நாட்கள் பேசுவேயில்லை. 'கண்டவன் நிண்டவன் எல்லோரோடையும் பல்லைக் காட்டிப் பேசுறதே? பேந்து என்னோடை வந்த ஆம்பிளையன் என்னை சேமணையன் என்டெல்லோ நினைச்சிருப்பாங்கள்' என்று விஸ்வாமித்திர விழிப்பொறி கக்கிக் குதி குதி குதியென்று குதித்துத் தீர்த்தார். 'நான் செய்தது புழைதானப்பா. தெரியாமல் செய்து போட்டன். இனி ஒரு நாளும் உந்தப் புழையை செய்யவே மாட்டன்' என்று அன்னலட்சுமி பல மன்றாட்டங்களைச் சமர்ப்பித்துக் கண்ணீர் சிந்திக் கறையைக் கழுவிய பின்னர்தான் செந்தில்நாதன் மன்னிப்பு அருளினார். 'பிறத்தி ஆம்புளையனோடை கதைக்கப் படாது' என்ற விதி அன்னலட்சுமிக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்று செந்தில்நாதன் கெட்டியாக நம்பினார்.

"உங்கடை அவர் நல்லாப் பாவிக்கிறவர் போலை கிடக்கு. வலு வெள்ளணத்தோடை துவங்கப் போறாரோ?"

"நானும் எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பாத்திட்டன்... அந்த ஆளைத் திருத்த ஒண்ணா..." என்று சற்றுச் சலிப்புடன் சொன்னான். பதிலைக் கேட்டதும் செந்தில்நாதனுக்குப் பரம திருப்தி. 'எங்கை பதில் சொல்லாமல் மொக்கேனப் பட்டிடுவனோ' என்ற பயம் ஆரம்பத்தில் இருந்தது.

"உங்களுக்குச் சொந்த உயர் மட்டக்களப்புத் தானோ?"

“ஓம்...”

“யாழ்ப்பாணத்திலே ஆரும் சொந்தக்காரர் இருக்கினமோ?”

“அவருக்குச் சொந்த ஊர் யாழ்ப்பாணந்தான். அவரின்ர வீட்டைதான் போறும்.”

‘சரிதான் கூழ்ப்பாணைக்கே போய் விழுந்த ஞாயந்தான். அவன் குடிவெறியிலைதான் இவளிலை மாட்டியிருப்பான். ஆணைப் பாக்கப் பேயன் போலை தான் கிடக்குது’ என்று செந்தில்நாதன் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்.

“அவர் என்ன வேலை பார்க்கிறாரோ?”

“ஆசிரியர்.”

“றெயின்ட் டீச்சரோ?”

“ஹி இஸ் ஏ றெயின்ட் கிறாட்யுவேட்”—இதைச் சொல்லும் பொழுது அவளுடைய குரலிலே பெருமையும் மண்டியிருந்தது.

“றெயின்ட் கிறாட்யுவேட்டோ? அப்படிக்கொத்தவர் சாறனோடையே வாறது? ஒரு பட்டதாரிக்கு உது வடிவே?... நீங்களும் டீச்சர்போலே...”

“ஓம்...”

‘சரிதான். உவையள் காதலிலைதான் ஒருத்த ரோடை ஒருத்தர் கொழுவியிருக்கினம்.’ காதல் என்பது பெரும் பொருள் நட்டத்தைக் கொண்டுவருந்தகாத ஒரு செயல் என்பது செந்தில்நாதனின் அபிப்பிராயம்.

‘றெஸ்ட்டோரன்ட்’ நோக்கிப் படையெடுக்கும் இளமட்டங்களுடைய நடமாட்டம் அதிகரிக்கின்றது.

பேச்சிலே ஓரளவு சுவாரஸ்யம் இறந்து விடுகின்றது. யார் யார் போகிறார்கள் என்று 'விடுப்பு'ப் பார்ப்பதிலே மனம் ஒன்றியது. அறிந்த முகங்களாக இல்லை. 'வீட்டை போறதுக்கிடையிலை 'உஷார்' ஏத்திப் போட வேணும் எண்ட அவசரத்திலே உங்கை இடிச்சு விலத்திக் கொண்டுபோற அவசரத்தைப் பாருங்கோவன்.'

“கோப்பி... கோப்பி...” என்று கட்டியங்குறிக் கொண்டே 'நெஸ்ட்டோரன்ட்' பையன் ஒருவன் பெட்டிக் கூடாக வருகிறான். பத்தரை மணியளவில் கந்தோர்க் கண்டனில் 'எட்டுச் சதத் தேத்தண்ணி' குடிக்கும் பழக்கம் அவரை வளைத்துக் கொள்ளுகின்றது 'ஓமோம். கோப்பி ஒன்று குடிச்சால் நல்லதுதான்.'

“மட்ட கோப்பி எக்கத் தெண்ட”—இப்படிப்பட்ட இடங்களில் உத்தியோக மொழியிலே தனக்கிருக்கக் கூடிய புலமையைக் காட்டிக் கொள்வதும் அவருடைய சுபாவங்களுள் ஒன்று.

கோப்பியைப் பெற்று ஒரு முரடு குடித்து விட்டு “இவங்கள் விக்கிற கோப்பி பிழையில்லை. உந்த ஸ்ரேஷன் வழியளிலே விக்கிற கரிக் கோப்பி போலை இல்லை. நீங்களும் ஒரு கோப்பி குடியுங்கோவன். பொடியனைக் கூப்பிடட்டோ?” என்று எதிரே இருந்த பெண்ணை உசாவுகிறார்.

அவள், “எனக்கு ஒண்ணா... வேண்டாம்” என்று மறுத்து விடுகிறாள். கோப்பியைச் சுவைத்துச் குடித்து முடிக்கிறார். ‘சேட்’ பையைப் பக்குவமாசத் துழாவி, மூன்று ஐந்து சதக் குத்திகளைக் கணக்காக எண்ணிக் கோப்பிக் கோப்பைக்குட் போட்டுத் திருப்பிக் கொடுக்கிறார்.

கோப்பி குடித்த உசாரிலேயோ, அல்லது சிங்கள மகாசனங்கவெல்லாம் அநுரா தபுரியுடன் இறங்கிவிட்டார்களென்ற தைரியத்திலோ, பக்கத்துச் 'சீட்டு' களில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் அரசியற் 'சமா'வில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். ஞாயிறறுக்கிழமைகளுக்குப் பதிலாகப் போயா தினங்களை விடுமுறை தினங்கள் ஆக்குவது நறித்து அரசாங்கம் யோசித்து வருவது பற்றிக் காரசாரமான விவாதம் நடைபெறுகின்றது.

“உதெல்லாம் பேய்க் கூத்துகள். இனி இருத்தை அமாவாசை கனத்த அட்டமி நவமியளாப் பார்த்துத் தான் எங்கடை இனஞ்சனங்களோடே கொண்டாடலாம். உப்ப போற போக்கை பார்த்தால் We will be pushed into the Palk-strait. The claim of Ariya Sinhala Buddhist supramacy amounts to naked facism” என்று ‘யுவர் வெறி ஒபிடியன்ற் சேவன்ரா’க் கற்றுக் கொண்ட மொழியிலுள்ள புலமையையும் அடிக்கடி பறைசாற்றி, தான் அமர்ந்திருக்கும் ஆசனத்தையே மேடையாக்கி ஒருவர் பேசுகிறார்.

‘அப்படி வீட்டெறிந்து பேசப்படாது. பெளத்தர்களுக்குப் போயா புனிதநாள்... ஞாயிறறுக்கிழமை ஓய்வு நாள் என்ற முறையே வெள்ளைக்கார எசமானுடன்தானே இங்கு இறக்குமதியாயிற்று? பெளத்தர்களான பெரும்பான்மையினர் தங்களுடைய புனித நாளை ஓய்வு நாளாக கொண்டாட நினைக்கிறதைப் பார்த்து நாங்கள் வயித்தெரிச்சற்பட்டால், சிறுபான்மையினரான எங்கடை கோரிக்கையைப் பார்த்து ஏன் அவங்கள் வயித்தெரிச்சற்பட மாட்டார்கள்? பெளத்தர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கை நிறைவேறுவதற்கு ஒத்துழைத்தால், தமிழர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளின் குறைந்த

பட்சத்தை நிறைவேற்றவாவது அவர்கள் ஒத்துழைப்பார்கள். இதைக்கூட நாங்கள் விளங்கிக் கொள்ளாமல்..." என்று இன்னொருவர் மறுப்புத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

‘உப்ப பேசினவர் தேசிய அரசாங்க ஆதரவாளர் போலை கிடக்கு. உவர் சொல்லுறதிலும் புழையில்லை. இப்ப, தொழுகைக்குப் போறதுக்காகச் சோனகங்களுக்கு வெள்ளிக்கிழமையிலை ரெண்டு மணித்தியால லீவு கிடைக்குது. போயா விடுமுறைத்திட்டம் வந்தால் ஞாயிற்றுக்கிழமையிலை வேதக்காரர்களுக்கு ரெண்டு மணித்தியால லீவு கிடைக்கு மெண்டு கதை அடி படுகுது. ஏன் நாங்கள் மட்டும் விட்டு வைக்கவேணும்? வெள்ளிக் கிழமையளிலை நாங்களும் விரதம் புடிக்கிறனாங்கள்தானே? வெள்ளிக் கிழமையளிலை எங்களுக்கும் ரெண்டு மணித்தியாலம் லீவு வேண்டுமெண்டு நாங்களும் சண்டை புடிக்கவேணும்...' தான் மிகச் சமர்த்தாகவுர், அரசியல் ரீதியாகவுஞ் சிந்தித்து விட்டதாகத் தன் முதுகைத்தானே தட்டிக் கொடுக்குந் திருப்தியுடன் செந்தில்நாதன் வசதியாகச் சாய்ந்து உட்காருகின்றார்.

‘ரெஸ்ட்டோரன்’ டிலிருந்து வந்து, சீற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று இந்த உரையாடல்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த இளைஞனொருவன், ‘‘சிங்களவர்-தமிழர்; பெளத்தர்-அல்லாதோர் என்று பிரித்துப் பேசுவதெல்லாம் பிரித்தானும் தந்திரம்; இனவெறி அரசியல். இந்தப் போக்கு கொலோனியல் ஆதிக்கத்தின் மிச்ச சொச்சங்கள். முதலில் நமது நாடு பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற வேண்டும். எல்லோருக்கும் வேளா வேளைக்குச் சோறும், வேலை

வாய்ப்புகளும், வாழ்க்கை வசதிகளுங் கிடைத்து விட்டால் சிங்களவர்-தமிழர் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை' என்று தன்னுடைய அரசியல் ஞானத்தைப் பிழிந்து கொட்டுகிறான்.

“ஓமோம். தம்பி, இடதுசாரி அரசியல் பேசுறார் போலை கிடக்குது. இப்ப அவையளகூடத் தனிச் சிங்களச் சோறுதான் ருசியாக இருக்குதெண்டு சொல்லித் திரியினமாம். உப்பிடிப் பேசாதையும். பேந்து முதுகுக்கு ஈரச் சாக்குதான் தேழ்வைப்படும்.”—மாட்டுக்குக் குறி சடுவதைப்போல முன்னவர் பதிலளித்தார். ‘குப்’பென்று எழுந்த சிரிப்பொலி பெட்டியை உலுக்கி மடிகிறது. அந்தச் சிரிப்பொலியைப் பிளந்து கொண்டு, எதிரிலிருக்கும் பெண்ணின் கணவர் ரெஸ்ட்டோரன்டிலிருந்து மீண்டார்.

செந்தில்நாதன் “சரியான, வெக்கையாக இருக்குது” என்று அவரைப் பார்த்துக் கூறி, மீண்டும் பூனை உறக்கத்தை வரித்துக் கொண்டார்.

கொடிகாமத்தை அடைந்த பொழுதுதான் யாழ் தேவி அன்று பிந்தி வந்ததைச் செந்தில்நாதன் உணரலானார். வண்டியை விட்டிறங்கி பஸ் நிற்குமிடத்திற்கு நடையா, ஒட்டமா என்று நிதானிக்க இயலாத வேகத்திற் செல்கின்றார். யாழ்தேவிக் குள்ளிருந்த அரைவாசிச் சனம் கொடிகாமத்திலே இறங்கி விட்டதைப் போன்ற கூட்டம். ஒரு கையடக்கமான கிற்பேக்குடன் ஓடு பயணஞ் செய்வது இலேசு என்று தனக்குத்தானே மீண்டுமொரு தடவை புகழ்மாலை சூட்டிக் கொள்ளுகிறார்.

பஸ்ஸுக்குள் பயணத்தின் இறுதிக்கட்ட ‘கொம்பிளேயிண்டுகள்’ பரவுகின்றன.

“ரயிலுக்கையும் அடிபட்டு இடிபட்டது காணாது எண்டு, இஞ்சை பஸ்ஸுக்கையும் அப்பிடி.”

“ஏன். இந்த லீவு காலத்திலை ரெண்டு பஸ்ஸை விட்டால் என்ன? சனமே, இல்லை?”

“ஓ... ஒண்டை நேரைவிடலாம். மற்றதை நெல்வி யடிக்குள்ளாலை விடலாம்.”

“சரி, சரி. இவ்வளவு தூரம் வந்தாச்சு. இனி என்ன. கொஞ்ச நேரம்...”

“கொஞ்சம் கொஞ்சம் நெருங்கி நில்லுங்கோ.”

“என்னெண்டு நெருங்கிறது? சாமான்களையும் குறுக்காலை போட்டுக் கொண்டால் எப்படிப் போறது வாறது?”

“இப்ப அடிபட்டு நெரிபட்டு வந்திட்டின மெல்லோ? இனி திங்கக்கிழமை யாழ்ப்பாணத்தைப் புரட்டி, எடுத்துக் கொண்டு கிளம்புவினம்... திங்கக் கிழமையும் ஞாயிற்றுக்கிழமை மாதிரி இரவுமெயிலுக்குப் பிறகு ஒரு எக்ஸ்பிரஸ் இருக்குதாக்கும்...”

“எத்தனை எக்ஸ்பிரஸ் போட்டாலும் சனங்களுக்குக் குறைவில்லை கண்டியனோ!”

“நான் இரவு வெளிக்கிட்ட பயணம். மட்டக்களப்பிலிருந்து வாறன்.”

இந்தப் பேச்சு ‘நறுக்கு’கள் தெறித்துக் கொண்டிருக்க பஸ் தன்னுடைய பயணத்தை மேற் கொண்டது.

ஊரை நெருங்க நெருங்க பஸ் வெறுமையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

புளியடிச் சந்தியில் செந்தில்நாதன் மணியடித் தார். ஆனாலும், சற்று தள்ளியிருந்த 'வேறால்பிங் பிளே' விலேதான் பஸ் நின்றது. திரும்பிச் சந்தியடிக்கு வந்து ஒழுங்கையால் நடக்கிறார். பணம் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்று மீண்டுமொரு தடவை தட்டிப் பார்க்கிறார்.

சந்தியிலிருந்து வீடு கூப்பிடு தூரத்திலேதான் இருக்கிறது. வீட்டுக்குள் நுழைந்த செந்தில்நாதனைக் கண்ட பிள்ளைகள் 'அம்மா, ஐயா வந்திட்டா ரெணை' என்று ஆரவாரிப்புடன் வரவேற்கிறார்கள்.

செந்தில்நாதனை அப்படிக்க கட்டியங்கூறி வர வேற்றவர்கள் மூத்த பெண் மாலினியும், மூத்த மகன் ஸ்ரீ காந்தனுந்தான். மாலினி, காந்தனுக்கு மாங்கொட்டை விளையாட்டுப் பழக்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது, 'ஐயா'வின் முக தரிசனங் கிடைத்தது உற்சாக மிகுதியாற் கூச்சலிட்டார்கள்

அன்னலட்சுமி வாசலுக்கு விரைந்தாள். அவள் தோய்ந்து குளித்து, உலர்ந்தும் உலராததுமாக இருந்த கூந்தலைப் பழைய 'ரவுக்கை' ஒன்றுடன் முடிந்திருக்கிறாள். பூச்சும் பொட்டுமாகப் புதுப்பொலிவு சிந்தி வழிகின்றது. அவள் 'குமர்'ப் பெட்டையாக இருந்தது தொடக்கமே 'பிரேஸியஸ்' அணிந்ததில்லை. இருப்பினும் 'ரவுக்கை'யின் கீழ் முடிச்சுக் கொடுத்த உந்துதலில் அவளுடைய பால்முலை நிமிர்ந்து நிற்கும் வடிவில் செந்தில்நாதன் புதுக்கவர்ச்சி கண்டு சொக்குகிறார்.

திடீரென்று செந்தில்நாதனைக் கண்டதும் அன்னலட்சுமி பூரிப்பில் விரிக்கின்றாள். அவளுடைய இதழ்கள் வெட்டிப் பிளக்க, வெற்றிலைக்காவி இழை

யோடியிருக்கும் பற்கள் வரவேற்புச் சிரிப்பினைத் தாங்கி நிற்கின்றன. அந்தச் சிரிப்பின் மதர்ப்பு விரிப்பிலே கண்கள் சிறுக்கின்றன. கன்னத்திலே அந்தப் புளியங்கொட்டையளவு குழி நன்றாகத் தெரிகின்றது அந்தக் குழி 'நல்ல வடிவா இருக்குது' என்று எத்தனையோ தடவைகள் செந்தில்நாதன் நினைத்திருக்கிறார்; சொல்லியுமிருக்கிறார்.

"என்னெனனை, மலைச்சுப் போய் நிக்கிறீர்? 'டக்' கெண்டு நினைச்சாப்போலை புறப்பட்டு வந்துட்டன். அதுதான் வாறெனெண்டு ஒரு போஸ்காட்டுக் கூடப் போடேல்லை..."

"...மெய்யப்பா, இண்டைக்கு ரெயில் பிந்தியே வந்தது?"

"ஓமெனை. சரியான கூட்டம். நெரி பட்டதிலை உடம்புக்கு அரைப் போத்தில் சாராயம்போட்டு உழக்கினாலும் இந்த மேல் வருத்தம் தீராது..."—இப்படி மெய் வருத்தங்களைக் கற்பித்து, அன்னலெட்குமியினதும் செல்லப்பாக்கிய ஆட்சியினதும் அநுதாபங்களைச் சம்பாதிப்பது செந்தில்நாதனின் பிறிதொரு சுபாவமாகும்.

"பிரயாணம் எண்டால் கரைச்சல்தானே? சன வெக்கையும், அதுதும் இதுதும், கொழும்பிலை நல்ல வெயிலும் போலை... கறுகறெண்டு கறுத்துப்போய் இருக்கிறியள்."

"நீர் எண்டாப்போலை என்ன? போன கோசு கண்டதுக்கு வலுவா மெலிஞ்சிருக்கிறீர்."

"நீங்கள் இண்டைக்கு வருவியளெண்டுதான் நினைச்சன்."

“சும்மா புலுடா விடாதையும், நேற்றென்ன நான் வருவனெண்டு கனவே கண்டனீர்?”

“உண்ணாணையப்பா, உங்கை காகங்கள் கரைஞ்சு திரிஞ்சுதுகள்... நீங்கள் வருவியளோ எண்டு நினைச்சுக கொண்டு பறந்து கத்திக் காட்டச் சொன்னன். அதுகளும் பறந்து கத்திக் காட்டிச்சுதுகள்... தேரம் செண்டாப் புறகுதான் நீங்கள் வரமாட்டியளோ எண்டு ஐமிச்சப்பட்டன்...”

நாலாம் கால் பொடிச்சியான ரோகினி ‘தத் தக்கா புத்தக்கா’ என்று நடந்து வந்து, புது மனுஷனைக் காண்பதான மருட்சியுடன் தாயின் ‘கொய்த’ கத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மனறகின்றாள்.

“எணையம்மா! நீங்கள் காகங்களுக்குச் சோறு வைக்கிற புரட்டாசிச் சனி. அதுதான் கத்தினதுகள்” என்று மாலினி குறுக்கிட்டாள்.

‘மூத்தபிள்ளை மொக்குப்பிள்ளை எண்டு சொல்லுவினம். இவளெண்டால் வலுகெட்டிக்காரி. இவள் மட்டும் பொடியனாப் புறந்திருந்தால் என்ன பிச்சைப் பட்டும் இஞ்சினியரிங்குக்குப் படிப்பிச்சு போட்டுத்தான் செத்திருப்பன்’ என்று செந்தில்நாதன் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார். கந்தோரில் ஆங்கில மாதங்களுடனும் நாளகளுடனும் ‘மாரடி’க்கும் அவருக்கு இப்பொழுதுதான் இன்று புரட்டாசிச் சனி என்ற உண்மையும் புலனாகுகின்றது.

“பொம்புளைப் புள்ளையன் தேப்பன்மாரின்ரை புள்ளையன் எண்டது மெய்தான். பாத்தியளே அவள் உங்கடை பக்கத்துக்குக் கதைக்கிறதை...”

“இல்லை ஐயா... அம்மாவும் பாவம். காகங்கள் இண்டைக்கு அலைச்சுப் போட்டுது. இவ வைச்சு

சோறைக் காகங்கள் எட்டிப்பாக்கவும் இல்லை...
பேந்து தண்ணி தெளிச்சுக் கிளிச்சு வைச்சம். புறகு
தான் திண்டதுகள்.”

“அது புள்ளை, கறியிக்கை ஏதேன் மயிர் கியிர்
விழுந்திருக்கும். அதுதான் புறியங் காட்டியிருக்க
வேணும்” என்று மாலிவிக்கு விளக்கம் கொடுத்துக்
கொண்டே, கிற்பேக்கைத் திறந்து பிஸ்கற் பெட்டி
யையும், ‘ரொப்பி’ டின்னையும் எடுத்து தாயின்
கொய்யகத்திற்குப் பின்னால் ஒளித்து விளையாடும்
ரோகினியைப் பார்த்து, “ஐயாட்ட வாருங்கோ
பவா!...” என்று செல்லம் கொட்டி அழைக்கிறார்.
அவள் தாயின் சேலையைக் கெட்டியாகக் கட்டிப்
பிடித்துக் கொள்ளுகிறாள்.

“என்னெண்ணை, அவள் உன்ரை சீலையைப் புடிச்
சுக் கொண்டு தொங்கிறாள்?”

“நீங்கள் ஆடியிலை ஒருக்கா அமாவாசையிலை
ஒருக்கா வருவியள். அவளுக்குப் புறத்தி மனுஷி
ரின்றை முகம்போலை கிடக்காக்கும்” என்று சொல்
லிக் கொண்டே ரோகினியைத் தூக்கிக் கக்கத்திலே
வைக்கிறாள்.

“புள்ளை நீ சாப்பிட்டிட்டு நிக்கிறாய்... அவரைக்
குளிச்சிட்டுச் சாப்பிடச் சொல்லன். வந்தவரோடை
நிப்பாட்டிக் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்...”
என்று கட்டளையிட்டலண்ணம் மாட்டுத் தொழுவத்
தின் பக்கம் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி கழுநீர் வாளியுடன்
செல்லுகின்றாள். ‘வாயில்லாச் சீவன்’களில் செல்லப்
பாக்கிய ஆச்சிக்கு நல்ல கரிசனை. அதுகள் இவவுக்கு
நல்ல ராசியும் கூட. கழுநீர், ‘ஆத்தி கேட்டு’க்காகச்
செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி தேங்காய்ச் ‘சோட்’டுடன்
குடித்ததுபோக எஞ்சியிருக்கும் கஞ்சி, மரக்கறி வகை

களில் கழித்துவிடும் தோல்கள், கந்துகள், பிழிந்த தேங்காய்ப்பூ—இவற்றையெல்லாம் வலு அக்கறை யுடன் வாயில்லாச் சீவன்களுக்காக அந்த வாளியிற் சேர்த்து வைப்பாள். அந்த வாளியைத்தான் மாடு களுக்குக் காட்டுவதற்காக எடுத்துச் செல்லுகின்றாள்.

செல்லப்பாகிய ஆச்சியின் குரல் கேட்டதும் அவரை 'நிப்பாட்டி வைத்து'ப் பேசுவது முறையில்லை என்பதை அன்னலட்சுமி உணருகின்றாள். ஆச்சி எதையும் குறிப்பாகத்தான் சொல்லுவாள். அவள் எதையும் தன் நன்மைக்காகச் சொல்ல மாட்டாள்; குடும்பத்தின் நன்மைக்காகத்தான் சொல்லுவாள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

வெயில் உடலைப் பிழிந்து வியர்வையைத் தேகமெல்லாம் கொட்டி வைத்திருப்பதை அப்பொழுது தான் உணரலானார். 'ரொப்பி' டின்னையும், பீஸ்கற் பெட்டியையும் எல்லோருக்கும் சமமாகப் புறிச்சுக் கொடுக்கும்படி அன்னலட்சுமியிடம் கொடுத்து, அவர் கிற்பேக்கைக் கொண்டுபோய் உள்ளே வைத்தார். சேட்டைக் கழற்றி, கிருஷ்ணர் படம் மாட்டியிருக்கிற ஆணியிலே தொங்கப் போட்டார்.

“எனெய், உந்தக் கொடியிலை உணருற சீலையை எடுத்தாணை” என்று அன்னலட்சுமிக்குக் குரல் கொடுக்கிறார்.

அதைக் கட்டியபடி காற்சட்டையைக் கழற்று கிறார். 'பக்கற்'றில் பக்குவமாக வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்து, “கொம்மாவைக் கூப்பிட்டு இதைக் குடணை” என்று கொடுக்கிறார். அம்மாவிடம் கொடுக்கும் பொருளென்றால் அது பணமாகத்தான் இருக்கும் என்பதை அன்னலட்சுமி அறிவாள்.

அவர் தாயிடம் எவ்வளவு கொடுக்கிறார்; வாங்குகிறார் என்ற சங்கதிகளை அவள் அறிய மாட்டாள். அவள் ஒரு சதம் என்றாலும் தன் முடிச்சில் வைத்துச் செலவு செய்தும் அறியாதவள்.

காற்சட்டையை நன்றாக மடித்துக் கிற்பேக்குள் வைத்துவிட்டுச் சாறணை எடுத்துத் தோளிலே போடுகின்றார். இரு சீப்பு விலாளும்புகளும் அப்படியே தெரிவதாக அன்னலட்சுமிக்குப் படுகின்றது. 'பாவம் அந்தாளும் ஆவ்வெண்டு பறந்து பறந்து உழைக்கிறது. கொழும்பிலை ஆனமான சாப்பாடே கிடைக்குது!' என்னும் அநுதாப உணர்வும் பிறக்கின்றது. அதற்கிடையில் தன்னுடைய கையில் பணம் என்னும் தாங்க முடியாத பாரம் இருப்பதையும் உணருகின்றாள். அதனைச் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியிடஞ் சேர்ப்பதற்காக மாட்டுத் தொழுவப் பக்கஞ் செல்கின்றாள்.

செந்தில்நாதன் கிணற்றடிப் பக்கமாகப் போகின்றார். தோளிற் போட்டிருந்த சாறணைக் கதிகாலிற போட்டுவிட்டு, இரண்டு பட்டை தண்ணீர் மேலிலே ஊற்றுகின்றார். அப்பொழுதுதான் துலா உலாஞ்சுவதை அவதானிக்கின்றார். ஆடுகாலில் ஏறி, கதிகால் கொப்புகள் இரண்டினைப் பிடித்துக்கொண்டு, துலாவிலே தன்னுடைய முதுகைச் சாய்த்து 'மூலம் புறப்பட'த் தக்கதாக நாலு முக்கு முக்கித் துலாவைச் சரி செய்து சீமே இறங்குகின்றார்.

'பாவம் அதுகளும் என்ன செய்யுங்கள்? ஆண்துணை இல்லாததுகள். ஆரேன் நளவன் பள்ளன் வந்தாத்தான் உதுகளைச் செய்விக்கலாம். அவங்களுக்குமோ இப்ப கெப்பர் மிஞ்சிப்போச்சு. துலாவை அரக்கினால் பந்தியிலை வைச்சுச் சோறு தாறியளோ

எண்டு கேட்கிற அளவுக்கு வந்திட்டாங்கள்...' இந்த நினைவுகள் குறுக்கே யோட, துலாவைத் தாள் தனியாகவே அரக்கியத்தில் பரம திருப்தி கொண்டு, தன்னுடைய குளியலைத் தொடரலானார். 'துலாவைத் தாட்டு வைச்சிட்டு', ஊத்தை உரஞ்ச ஆரம்பித்த அவருடைய கண்களிலே இன்னொரு சங்கதி படுகின்றது. அவர் குளிக்கும் தண்ணீர் மரங்களுக்குச் சுவறாமல், ஒழுங்கையிலே பொசிந்து கொண்டிருக்கிறது. கக்கூசடியிலே கிடந்த மண்வெட்டியைத் தூக்கி வந்து கழுக மரங்களுக்குத் தண்ணீர் பாயக்கூடியதாக வாய்க்கால் கோலத் தொடங்கினார்.

மாட்டுத் தொழுவத்தடிக்குச் சென்று தாயிடம் காசைக் கொடுத்துவிட்டு, அடுக்களைப் பக்கம் வந்து கொண்டிருந்த அன்னலட்சுமி இதைக் கவனித்துவிடுகிறாள்.

"நீங்கள் குளிச்சிட்டு வாருங்கோ. வந்ததும் வரா ததுக்கும் முந்தி உதெல்லாம் என்ன வேலை? பேந்து ஆறுதலாய்ப் பார்க்கலாம்" என்று குரல் கொடுக்கிறாள்.

"இதெல்லாம் பெரிய வேலையே? தண்ணீர் வீணாய் போகுது" என்று சமாதானம் கூறிக் கொண்டே அவர் தன்னுடைய கருமத்தைத் தொடருகின்றார்.

அன்னலட்சுமி நெடுக அப்படித்தான் சொல்லுவாள். கோடாலி எடுத்து அவர் விறகு கொத்தத் தொடங்கினால், 'போதும் விடுங்கோப்பா, பேந்து நெஞ்சக்குள்ளை பிடிக்கும்' என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பாள். அவரும், 'இன்னும் ஒரு கட்டைதானெனை' என்று சொல்லிக்கொண்டே முழு விறகையும் கொத்தி முடித்து விடுவார். 'பாவம்,

கந்தோர்வழிய கதிரையிலை குந்தியிருக்கிற ஆளுக்கு இந்தக் கயிட்டமான வேலைகள் செய்ய முடியாது' என்ற இரக்கம் அன்னலட்சுக்கு உண்டு. செல்லப்பாக்கிய ஆச்சிக்கும் மருமகனைப் பூப்போல வைத்திருக்கிறதுதான் விருப்பம். அவரை விறகு கொத்தும்படி சொல்லவும் மாட்டாள. வஞ்சகமில்லாமல், 'உந்த விறகை வந்து கொத்தீட்டுப் போகச் சொல்லி நாக விட்டைச் சொல்லி மூண்டு நாளாகுது. அவனும் இந்தா வாரன். அந்தா வாரன் எண்டு பூச்சாண்டி காட்டுறான்' என்றுதான் சொல்லுவாள் 'பாவம் ஆண துணையில்லாததுகள்' என்ற அநுதாப உணர்ச்சியுடன் செந்தில்நாதன் கோடாலியைத் தூக்கி விடுவார். 'இண்டைக்குப் பாட்டுக்கு நாலஞ்சு கொள்ளியன் கொத்தினாப் போதும். பின்னேரம் போலை அவன் நாகனைக் கையோடை கூட்டியந்து கொத்திப்போட வேணும்' என்றுதான் ஆச்சிகூடச் சொல்லுவாள். ஆனால், செந்தில்நாதன் நாகன்வந்து 'நாலு காசு அடிச்சுக் கொண்டு' போகாதபடி காரியத்தை முடிப்பார்.

குளிச்சு முடிந்து, ஈரம் துடைத்து, சாரணைக் கட்டி நல்ல வடிவாக நெற்றி முழுவதும் விபூதியை அப்பிக் கொண்டு அடுக்களைப் பக்கம் வருகின்றார். அவர் கந்தோருக்குப் போகும் பொழுதுகூட ஒரு பொட்டுக் 'கணியம்' விபூதி அணிந்து செல்வது வழக்கம்.

"என்ன, இஞ்சை அடுப்படியுக்கை வாரீங்கள்? நான் மேசைக்கல்லோ எடுத்தரலாம் எண்டு யோசிச்சன்."

"இனிச் சாப்பாட்டை மேசைக்கு இழுத்துப் பறியுங்கோவன். திருவலைக் குத்தியை எடுத்துப்

போடணை. நான் குசினிக்கை இருந்து சாப்பிடுறன்.”

குசினிக் குத்திலே கிடந்த திருவலைக் குத்தியைத் துடைத்துப் போடுகிறான். செந்தில்நாதன் அதில் குந்துகிறார். அவருக்கு முன்னால் ஓலைப் பெட்டி யொன்று கவிழ்த்துப் போடப்படுகின்றது. அதன்மேல் வாழை இலைத் துண்டு போடப்பட்டு, உணவு பரிமாறப்படுகின்றது.

செந்தில்நாதனுக்கு ‘ஆருத’க் கறியோடு சாப்பிடுவது சற்றுக் கஷ்டமான சங்கதி. வெள்ளிக்கிழமை மத்தியானம் மட்டும் ஒருமாதிரியாகச் சரிக்கட்டுவார். இரவு நேரத்திற்கு ஒரு முட்டையென்றாலும் பொரிக்கச் சொல்லித்தான் சாப்பிடுவார்.

“கறியளும் கொஞ்சம் அரும்பொட்டுத்தான். ராவைக்குப் புள்ளையளுக்கு ஜூடியப்பம் புடிக்கும் எண்ட நினைப்பில் அள்ளி வைச்சுட்டன்...கீரைக்கறி துப்பரவா முடிஞ்சு போச்சுது. ராவைக்கும் வைச்சால் கீரைக்கறி சழிக்கப் போவுது...உங்களுக்காகத்தான் இப்ப அப்பளத்தையும் மோர் மிளகாயளையும் பொரிச்சன்...பசிக்கேட்டுக்கு ஒரு மாதிரிச் சமாளிச்சுக் கொண்டு சாப்பிடுங்கோ... ராவைக்குப் பாப்பம்...” என்று அன்னலட்சுமி சொல்லிக் கொண்டிருக்க, செந்தில்நாதன் ஒருமாதிரியாகத் தனது சாப்பாட்டை முடித்தார்.

சாப்பிட்டு முடித்து சாய்வு நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்தார் அன்னலட்சுமி வெற்றிலைத் தட்டுடன் வந்து சுவரில் முதுகைச் சாத்தியபடி குந்தினாள்.

காசைப் பெட்டகத்தில் பத்திரப்படுத்தி, அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட கணக்கு வழக்குகளை மனதிலே

பதித்துக்கொண்டு செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி வெளியே வந்தாள்.

“இதென்ன புள்ளை? நீ உதிலை ஆறுதலாய்க் குந்தியிருக்கிறாய்? ரயிலிலை அடிபட்டு வந்த மனுஷனல்லே... பாயைத் தட்டிப் போட்டுவிடன்...ஆறுதலாக் கொஞ்சம் சரியட்டன்” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி சொல்லுகிறாள்.

“ஓமப்பா, எனக்கும் நித்திரை மயக்கமாக் கிடக்குது.”

செந்தில்நாதன் பாயிலே படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டு சயனிக்கத் தொடங்கினார்.

“புள்ளை, புள்ளையனைச் சத்தம் போட்டு விளையாட விடாதை...நல்லா அயந்து போனால், விளக்கு வைக்கிற நோத்துக்கு எழுப்ப விடு” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி கட்டளை பிறப்பிப்பது அயர்ந்து போகும் செந்தில்நாதனின் செவிகளிலே விழுகின்றது.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியை நன்றியறிதலுடன் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார். ‘சாயந்திரம் போலை ஒருக்காக் கடக்கரைப் பக்கம் போவம்’ என்ற எண்ணத்தை மனத்திலே இருத்தியவாறு அயர்ந்து நித்திரை கொள்ளலானார்.

செந்தில்நாதன் அயர்ந்து தூங்கி விட்டார். ஆனால், வியர்வைக் காட்டிலே நனைந்துபோயிருந்த உடம்பைத் துவாயால் துடைத்து, மறுபடியும் தூங்க முயன்றபொழுது தூக்கம் வர மறுத்துவிட்டது. கைகளையும் கால்களையும் அப்படியும் இப்படியும் போட்டு ‘உலத்தி’க் கொண்டு, கண்களை மூடிப்படுப்பதிலும் ஒருவித சுகம் இருக்கிறது. அதனை அவர் சுகிக்கலானார்.

“இஞ்சேருங்கோ, இரணியன் சோறு தின்னுற நேரமாய் போச்சப்பா... எழும்புங்கோவன்” என்று கூறிக் கொண்டே அன்னலட்சுமி வந்தாள். அவள் நடந்து வரும் காலடி ஓசை அவருடைய செவிகளில் தன்றாக விழுந்தது.

“எழும்பாமல் கிடப்பம். வந்து தொட்டு எழுப்பட்டும்” —அவளுடைய கைகளாவது தன்னுடைய மேனியைத் தழுவட்டும் என்று எழுந்த ஆசைத் துகள் ஒன்றினால் படுப்பதாகவே பாசாங்கு செய்தார்.

அவர் நினைத்தது போல அவள் அவரை அசைத்தாள். அவள் குனிந்து நின்று எழுப்பியதால் அவளுடைய தாவணிகூட அவர்மீது விழுந்தது அதன் தழுவல் அவருக்குப் புது உணர்ச்சியை அளித்தது. அவள் குனிந்து நின்று எழுப்பியதாலும், தாவணி தளர்ந்திருந்ததினாலும், ஜெயனுக்குப் பாலூட்டக் கழற்றப்பட்ட பூட்டுசி மீண்டும் அந்த இடத்தில் குத்தப்படாத தினாலும், காம்பிற்கு மேலுள்ள தனங்கள் இரண்டும் அவர் கண்களிலே படுகின்றன.....அவர் கண்கள் அதிலேயே நிலைக்கின்றன. நேற்று அவர் ‘றிக’லில் பார்த்த குறுத்தசைக குவட்டு மார்பழகிகளுடைய உருவங்கள் மின்னலிட்டு மறைகின்றன.

அவர் அப்படியே தன் மார்புகளைக் குறிப்பாகப் பார்ப்பதை அன்னலட்சுமி கவனித்து விடுகிறாள். ‘பாவம், வந்து மூன்று மாசமல்லோ?’ என்ற உணர்ச்சி ஒருபுறம், ‘ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றும் அவரைக் கவரக்கூடிய கவர்ச்சி இருக்கிறது’ என்ற பெருமிதம் மறுபுறம், ‘இப்பிடி நிக்கிறதிலை’ ஒரு சுகம் இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தை ஊட்டுகிறது.

அப்படிக் குனிந்து நின்றபடியே, “ஒரு நாளும் பாக்காததைப் போல பூந்து பிடிச்ச விடுப்புப் பாக்கிறியள்” என்றாள்.

“கொம்மா இல்லையே?”

“அவ கடைக்குப் போனவ. வாற நேரமாப் போச்சு.”

“உனக்குத் தெரியாதே, உதை விடுப்புப் பாக்கத்தான் வந்தனான் எண்டு.”— தனிமையில் இருக்கும் பொழுது அவர்கள் பச்சையாகப் பேசுபவர்கள்; பச்சையாகப் பழகுபவர்களென்பதற்கு புத்திரப் பாக்கியங்கள் சான்று பகருகின்றன.

“மூத்தவள் விளக்குகளை மினுக்கிறாள். வந்திடுவாள். பிள்ளையள் பாத்திடப் போகுதுகள். சேட்டையை விட்டிட்டு எழும்புங்கோவன்.”

“ஒருக்காக் கையைப் புடிச்சு எழுப்பிவிடுமன்.”

“ஐஞ்சு பிள்ளையளுக்கு அப்பனாப் போச்சுது இப்பதான் இந்தப் பிள்ளை குதிச்சு விளையாடுது” என்று செல்லமாகக் கண்டித்துக் கொண்டு, அவர் தோள்களை ஆதரவாகத் தூக்கி எழுப்பிவிடுகிறாள். அப்பொழுது அவருடைய தலைக்கு அவள் தனபாரங்கள் தசை ஒத்தணம் கொடுக்க, சுகாநுபவத்துடன் எழும்பி நிற்கிறார்.

“பிள்ளை...பிள்ளை, அன்னலட்சுமி! அவர் எழும்பிட்டாரே?...கடையிலை சுணங்கிப் போச்சு. இந்தா சீனிச்சரை...உலையிலை தண்ணி வைச்சனியே?...” என்று கேட்டபடியே படலையைத் திறந்து கொண்டு செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி வந்தாள்.

“இப்பானெனை எழுப்பிவிட்டனான்.....உலையிலை தண்ணி மலமலத்துக் கொதிக்குது. தேத்தண்ணி போடலாம்” என்று கூறிக்கொண்டு அன்னலட்சுமி அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள்.

அன்னலட்சுமி தேநீர் கலந்து கொண்டு வருவதற்கிடையில், செந்தில்நாதன் கைகால் முகம் கழுவி, கடற்கரைக்கு செல்வதற்கு உடுத்திக் கொண்டு ஈச்சேரில் வந்தமர்ந்தார். அப்பொழுது மனைவி தேநீரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு விளக்குகளை ஏற்றி அந்தந்த இடங்களிலே வைக்கின்றாள்.

மாலினி மேஜையில் அமர்ந்து பாடப் புத்தகங்களை விரித்து வாசிக்கிறாள் சாந்தினியும் ஸ்ரீகாந்தனும் 'முழிசிக்கொண்டு' நிற்கிறார்கள். கடைக்குட்டி ஜெயகாந்தன் தடுக்கிலே நல்ல நித்திரை. ரோகினி தாயின் முன்றானையைப் பிடித்தபடி குறுநடை பயின்று அலைகிறாள்.

"என்ன உதலை நிண்டு ரெண்டு பேரும் முழுசுறியள்? சாந்தினி! புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு கொக்காவோடை படியன். ஸ்ரீ! நீர் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு இஞ்சை வாடும்" என்று அன்னலட்சுமி கத்துகிறாள். அவள் பிள்ளைகளுடன் வலுகண்டிப்பு... சத்தத்தாலேயே அவர்களை அடக்கின்றிடுவாள்.

"இல்லை...தம்பி ஐயாவோடை கடற்கரைக்குப் போகப் போறானாம்..." என்று விக்கித் தக்கி சாந்தினி பதில் கூறுகிறாள்.

"என்னட..." அன்னலட்சுமியின் சீற்றம்.

"ஏன் புள்ளை சீறுகிறாய்?... ஆசை அருமையா வந்திருக்கிற தேப்பனோடை அளைஞ்சு விளையாட ஆசை இருக்காதே?...நானைக்கும் லீவுதானே...? நெடுகிலும் கண்டறியாத படிப்பே?... விருத்தநிஞ்சால் அதுகள் தேர்போலை படிக்குங்கள்" என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அடுக்களையிலிருந்து கூறுகிறாள்.

இதற்கு 'அப்பல்' கிடையாது என்பதைப் பேரப் பிள்ளைகள் அறிவார்கள். சட்டைகளைப் போட்டு, அவர்களைப் புறப்படுத்தி வைக்கிறாள் அன்ன லட்சுமி.

தேநீரைக் குடித்து முடிக்கிறார் செந்தில்நாதன். தேநீர் சுவையாக இருக்கிறது. 'கொழும்பிலைகிடைக்கிற 'சக்கரின்' கலந்த தேத்தண்ணியளை போலையே? அறுவாங்கடை தேத்தண்ணியை மூண்டு வருஷம் தொடர்ந்து குடிச்சுக் கொண்டு வந்தால் நீரிழிவு வியாதி வந்திடும்.'

செந்தில்நாதன் சாந்தினியின் ஒரு கையின் விரல்களை பிடிக்க, ஸ்ரீகாந்தன் மற்றைக் கையைப் பிடிக்கக் கடற்கரையை நோக்கி நடக்கின்றார்.

"கடைத் தெருவாலை போவம் ஐயா" என்று சாந்தினி ஆலோசனை கூறுகின்றாள்.

"காருகளும் பஸ்ஸுகளும் குறுக்கை மறுக்கை ஓடும். இப்ப இதாலை போவம். வேணுமெண்டால் வரேக்கிள்ளை கடைத் தெருவாலை வருவம். அப்ப சனமும் கொஞ்சம் அடைஞ்சிடும்" என்று அவர் சமர்தானம் கூறுகின்றார்.

'புள்ளையள் இனிப்புக் கினிப்பு வாங்கத்தான் கடைத் தெருவாலை வரச் சொல்லி ஆசைப்படுகதுகள். ஏன் மத்தியானம் திண்டது போதாதே? பாவம், அதுகள் குழந்தையள்தாவே? காசின்ரை அருமை அதுகளுக்கு எப்பிடித் தெரியும்? எப்பவுமே?... இப்பிடி ஆசை அருமையா வெளியாலை வந்தால் தானே?... ஓமோம் வரேக்கிள்ளை பத்து இருவேசத்துக்கு ஏதேன் கடைத்தின் வேண்டிக் குடுப்பம்' என்று மனந் தெரிவிக்கின்றார்.

சமாதானம் அடைந்த மனதை இன்னொரு நினைவுந் தொற்றிக் கொள்ளுகின்றது.

‘கார் பஸ்ஸைவிட சனமல்லோ பெரிய தொந்தரவு? தங்கடை பொட்டுக் கேடுகளை மூடி வைச்சுப் போட்டு, மற்றவங்களைப் பற்றி விடுப்புப் பேசாட்டி இந்தச் சனங்களுக்குத் தலை வெடிச்சுப் போகும்... அவை கேக்கிற தமிழும், குறள் பாஷைகளும்...’ சமூகத்தின் ஓர் அங்கமாகவும். அதே சமயம் அவர்களினிருந்து வேறுபட்ட, வேலியாற் பிரிக்கப்பட்ட தனி அங்கமாகவும் — ஓடும் புளியம் பழமும் போல — வாழ்ந்து பழகிய மனம் இப்படிக் குதியாட்டமிடுகின்றது.

கடைத் தெருவில், ‘சாயந்திர வேளையில் நிக்கிற தெரிஞ்சவங்கள் எல்லாரும் செலவுத் தானம் வைக்கிற சிநேகிதர்’ என்பது அவருடைய அபிப்பிராயமாகும். ‘என்ன செந்தி? ஆறாவது பார்ஸல் எப்ப? அதைத் தான் சரிக்கட்ட வந்தனியோ?’ என்று யாராவது ஒரு வம்பன் பேச்சுவாக்கிலே கேட்டு விடக்கூடும். அப்படிக் கேட்டால், இவ்வளவு குடும்ப வாழ்க்கைக்குப் பிறகும் செந்தில்நாதனிடம் ஷஜ்ஜைதான் பிறக்கும். ‘உதெல்லாம் றோட்டுக் கரையளிலை நிண்டு பேசிற பேச்சே?’

ஆலடிச் சந்தியால் திரும்பி நடந்த செந்தில்நாதன் கடற்கரைக்கு வந்து விடுகின்றார்.

தபாற் கந்தோருக்கு முன்னாலுள்ள ‘லைற்’ கம்பத்தைச் சுற்றிச் சிறுவர் கூட்டம் ஏதோ விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றது. எல்லா வகை விளையாட்டுகளும் மாறி மாறி நடக்கின்றன. எந்தவித விளையாட்டு, சட்ட திட்டங்களுக்குள்ளும் அமையாமல், விளையாட்டுகளின் மையமாக ஒரு கால் பந்து உருட்டப்படுகின்றது.

“டேய் பொடியள், புளுதியைக் கிளப்பாதையுங் கோடா” என்று அதட்டும் ஏரம்பழூர்த்தி வாத்தியார் பெஞ்சன்காரர் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குகின்றார். அவர்களுடைய அரசியல் மகாநாடு நாள் தவறாது கூடியும், ஒருவித முடிவுக்கும் அவர்கள் வந்த தில்லை. ‘லோக்கபோட்’ எலக்ஷனிலை இரண்டு தடவைகள் போட்டியிட்டு முகத்திலே கரி பூசப்பட்ட நேசராசாவின் குரல்தான் எப்பவும் உயர்ந்து கேட்கும் இடதுசாரி இயக்கம், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், இன ஒற்றுமைக்கான வழி வகைகள் என்று தொண்டைத் தண்ணி வத்தக் கதைப்பார். இவர் பேசும் எல்லா நியாயங்களுக்கும் ‘வாழைப் பழத்திலை ஊசி ஏத்தினாப் போலை’ எதிர் நியாயங்களைச் சொல்லத் தில்லைநாதன் மாஸ்டர் பின் நிற்பதில்லை. தில்லைநாதன் மாஸ்டர் இருபத்தைந்து வருடங்களாக ஒரே பாடசாலையிற் படிப்பித்தவர். ‘ஊரோடு’ சீவித்தவர். ஆனையிறவுக்குத் தெற்கே இரண்டு முறைகளைத் தவிர—அதுவும் ஒரு தடவை கதிர்காமத்திற்கு நேர்த்திக்கடன் செலுத்தச் சென்றது—போனது கிடையாது. எனவே, ‘உலக அநுபவம்’ நிறையவுள்ள மனிதரென்று ஊராருடைய மதிப்பைப் பெற்றிருக்கிறார். யப்பான் சண்டை நடைபெற்ற காலமெல்லாம் சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்து, ஐந்து பிள்ளைகளுடன் சமாளித்து ஊர் திரும்பிய சோதியாருக்குக்கூட மாஸ்டருக்குள்ள மதிப்புக் கிடைத்ததில்லை.

சந்தியிலே திரும்பிய செந்தில்நாதன் பெஞ்சனியர் கூட்டத்தைக் கண்டு நேரே மணலில் இறங்காமல், நோட்டாலையே கொஞ்சத் தூரம் போவம் என்று கிழக்கே நோக்கி நடக்கிறார்.

‘ஓமோம். உவைக்கென்ன? மாதம் முடியப் பொத்தியடிச்சாப்போலை பெஞ்சன் வருகுது. பேந்

தென்ன? ஒரு சதத்துக்குப் பிரயோசனமில்லாக் கதை தானே கதைப்பினம்? தெரியாததுபோலை எங்களை ஒரு கேள்வி கேட்டுப் போட்டு, பேந்து எங்களை மடக்கி மொக்கேனப் படுத்திறதிலை இவையளுக்கு ஒரு சூதி' என்று அந்தத் திருக்கூட்டத்தைப் பற்றிச் செந்தில்தாதன் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்.

ஒருவித 'சத்தம் சலார்' இல்லாமல் கடுதாசி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டம். மேற்கே யுள்ள கட்டு மரங்களுக்கிடையே கூடியிருப்பதையும் கவனிக்க அவர் கண்கள் தவறவில்லை.

'நவரத்தினசாமி நீச்சல் குளம்' என்று கல்நாட்டப்பட்டிருக்கும் இடத்திலே சில இளவட்டங்கள் ஆங்கிலமுந் தமிழும் கலந்த புதியதொரு மணிப்பிரவாள நடையிலே கதைத்துக் கொட்டுகிறார்கள். இந்த உலகத்திற்கும் தங்களுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லாததுபோல பேராதனை என்னும் தனி உலகைப் பற்றியே அவர்களுடைய உரையாடல் உருட்டப்படுகின்றது.

'உவையள்தான் யூனிவேர்ஸிட்டியிலை புடுங்கி அடுக்கிறவை. இப்ப லீவு கீவோ? இல்லை 'ஸ்ரைக்' செய்து போட்டு வந்திருக்கினமோ?... உவங்களுக்கு அரசாங்கம் சிலவழிக்கிறதெல்லாம் வெறும் கரி' எனச் செந்தில்தாதன் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார். இப்ப அவருக்குப் பல்கலைக் கழக மாணவர்மீது பாதக அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருப்பதற்கு, ஒரு தடவை மாணவர்கள் ஏறிவந்த ரயிலில் அவரும் பிரயாணஞ் செய்ய நேர்ந்து, அவர்களுடைய அபாயச் சங்கிலி இழுப்புத் திருவிளையாடலால் ஐந்து மணித்தியாலம் 'லேட்'டாகப் போய்ச் சேர்ந்தது மட்டுங் காரணமல்ல. யூனிவேர்ஸிட்டிக்குப் போக அவர்கூடக் கனவு கண்டிருக்கிறார். அவருக்குக் கிட்டாத பாக்கியம்

இவர்களுக்குக் கிட்டியிருக்கின்றதே எனகிற கோவம், என்று பச்சையாகச் சொல்லிவிட முடியாது. 'இப்ப எல்லாம் படிப்பு வலு வலு மோசம்... உதுகளுக்கெல்லாம் வெள்ளைக்காரன்தான் சரி. எங்கடை பீத்தலங்களுக்கு யூனிவேர்ஸிட்டியை நடத்தத் தெரியாது. ஜெனீங்ஸ் போனதோடை எல்லாம் மண்ணாப்போச்சுது' என்று தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் 'திருவாய் மலர்ந்தருளி' யிருக்கிறார்.

தனிமையையே சகிக்கும் இயல்பினரான செந்தில் நாதனுக்குச் சன நடமாட்டமில்லாத இடத்திற்குப் போகத்தான் விருப்பம்.

ஆனால், கடலுக்குள் இறங்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீகாந்தன் தகப்பனுடைய கையைப் பிடித்து இழுகின்றான். மூவருமாக மணலுக்குள் இறங்கிக் கடலை நோக்கிப் போகின்றனர். அவர்கள் கணுக்கால்வரை நனையக்கூடிய கடலுக்குள் இறங்கிக் கிழக்குப் பக்கமாகவே நடக்கின்றனர். பொங்கிய பாலின் நூரை சரித்து, கரை அளைந்து பின்னேகும் அலைகளின் வேடிக்கையைக் குழந்தைகள் ரசிக்கின்றார்கள்.

'மெயில் பஸ் போற நேரமல்லோ? எங்கை இன்னும் காணேல்லை...ஓமோம். மறந்து போனன்... இண்டைக்குச் சனிக்கிழமை யல்லோ...கட்டுக் கிடையாது' என்று நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார். சந்தியில் கடற்கரை மணலில் ஐந்தாறு தென்னை மரங்களைச் சுற்றி 'அலம்பல்' வேலியடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். 'உதுகள் கள்ளுக் கட்டக் குடுக்குற மரங்களாக்கும்.'

"சாந்தினி! கவனம்...தம்பியைக் கவனமாப் பாத்துக் கொள். உள்ளுக்கை இறங்க விட்டிடாதை.

பேந்து கொய்யாவின்ரை கோவந் தெரியும்தானே?''
கரையில் நின்று சிப்பிகளும் சோகிகளும் பொறுக்கிக்
கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளை எச்சரிக்கை செய்து
விட்டு, செந்தில்நாதன் மணலிலே போய்ச் சற்றே சா
கின்றார்.

இந்தக் கடற்கரையைப் போல அழகான கடற்
கரை இலங்கையில்—ஏன், உலகத்திலேயே—இல்லை
யென்பது செந்தில்நாதனின் அம்பிராயமாகும்.
ஒரே அகலத்திற்கு மணல் பரப்பியிருக்கும் முற்றம்
போல அவருடைய சிறு வயது முதல் பழக்கப் பட்டுப்
போன இடம். 'பெரிய அண்ணன்கள்' கொக்குக்
கொடிகளையும், ஆறுமுழம் - எட்டுமுழம் என்று அப்
பத்தட்டிகளையும் ஏற்றும்பொழுது, கடற்சரையில்
எறிக்கும் வெயில் ழுழுவதையும் குளித்தும் குடித்தும்,
சாப்பிடவும் வீட்டிற்குப் போகாமல், நேரங்கழித்துப்
போய் பெத்தாச்சிக் கிழவியிடம் ஏச்சுக்களும், அடி
களும் எத்தனையோ தடவை பெற்றிருக்கின்றார்.
வளர்ந்த பிறகு செந்தில்நாதனே கொடி ஏற்றி,
வீட்டை கொண்டுவந்து கட்டி, இராக்கொடியாகவும்
பறக்க விட்டிருக்கிறார். பழைய நினைவுகள் அவரு
டைய நெஞ்சிலே பசுமையாக நெளிகின்றன.

'இன்னும் கொஞ்சம் கரிசனை எடுத்தால் இந்தக்
கடற்கரையை எவ்வளவு சோக்கா வைத்திருக்கலாம்.
'யூசி' என்ன படுத்துக் கிடக்குதே? அவையாவது
செய்யலாமே?... உந்த நீச்சல் குளம் கட்டுறதுக்கு
அத்திலாரக்கல் நாட்டியிருக்கிறாங்கள்... ஓம், கொஞ்
சம் கல்லையும் எடுத்துப் பொறுக்கிப் போட்டிருக்
கிறாங்கள்...ஏதோ காணிவலும் வைச்சாங்களே காசு
சேர்க்க...பேந்து சேர்ந்த காசை என்ன செய்திட்டி
னமோ?..'

‘பாருங்கோவன், காத்து என்வ சோக்கா வீசு தெண்டு...மனசாரப் பெஞ்சன் எடுத்துக் கொண்டு பேசாமல் வந்திருக்கச் சோக்கான இடந்தான் எங்கடை ஊர்... என்னதான் படிச்சவங்கள் கன பேர் இருந்தாலும், எல்லோரும் எரிச்சலும் பொறாமையும் புடிச்சவங்கள்...’

கல்யாணமான புதிதில், ஒரு நாள் அன்னலட்சுமியுடன் கடற்கரைக்கு வந்த நிகழ்ச்சி அவருடைய நினைவிற்கு வருகின்றது. செந்தில்நாதனுடன் பகையென்று சொல்லக் கூடியவர்கள் எவருமில்லர். இருப்பினும், அவர்களிருவரும் குஷாலாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது அவர்களுக்கு மத்தியிலே மூன்று நான்கு கற்கள் வந்து விழுந்தன அன்னலட்சுமியைத் தனியே விட்டு விட்டுக் கல் எறிந்தவர்கள் யாரென்று செந்தில்நாதன் போய்ப் பார்க்கவில்லை. ‘வம்பங்கள், காடை-கடைப்புளியள்தானே உந்த வேலையைச் செய்வாங்கள்...? பேந்தேன் வீண் கொழுவல்...’ என்ற நினைப்பில், மனைவியுடன் எழுந்து விட்டிறகு வந்து விட்டார். அதற்குப் பிறகு இன்றுவரை அன்னலட்சுமி அவருடன் ‘சோடி’யாகக் கடற்கரைப் பக்கம் வந்ததில்லை.

“நல்லா நேரஞ் செண்டு போய்ச்சு, வீட்டை போவம். அம்மா தேடுவா” என்று கூறியபடி பிள்ளைகளை ‘றோட்’டுக்கு ஏற்றி ‘லைற்’ வெளிச் சத்திலே, அவர்களுடைய கால்களில் ஒட்டியிருந்த மணலை எல்லாம் தட்டிச் சுத்தப்படுத்துகின்றார்.

நடக்கத் தொடங்கியதும், “ஐயா எனக்கு விசில்” என்று கடைத்தெரு வழியே போகவேண்டுமென்பதை ஸ்ரீகாந்தன் ரூபகப்படுத்துகின்றான்.

கடைத் தெருவில் சாந்தினிக்கும், மகனுக்கும் இரண்டு ‘விசில்’கள் வாங்கிக் கொடுத்தார். ‘மாலினி

கடுக்கண்டவள். அவளுக்கு வேண்டாம். ரோகினிக்கு ஊதவும் தெரியாது' என்ற எண்ணத்திலேதான் வீட்டிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கு 'விசில்' வாங்கவில்லை.

கடைத் தெருவில் வைத்து அன்னலட்சுமியின் நினைவு வரவே, அவளுக்காக அவர் ஒரு பீடாவும் வாங்கிக் கொண்டார். மொத்தமாக இருபத்தைந்து சதம் துண்டு வீழ்ந்து விட்டது. இருப்பினும், அவர் கவலைப்படவில்லை. அன்னலட்சுமிக்குப் பீடா நல்ல விருப்பம். பீடா போட்டு, சொண்டுகள் சிவந்திருக்க அவள் சிரிப்பது ஒரு வடிவுதான். 'உங்கினை உள்ளவை சில பேருக்குள்ளதைப் போலை திரிவலைப்பல்லைப் போலையே அவளின்ரை பல்லு? பெரும் சீதனத்துக்காக உவையளைக் கட்டிக் கொண்டு பெண்சாதிமார் எண்டு வெக்கமில்லாமல் கூட்டித் திரிவினம்...உவையளைக் கண்டுதானே பனங் கொட்டை சூப்பினதாலையும் முருங்கக்காய் காந்தின தாலையும் தான் யாழ்ப்பாணத்தாங்களின்ரை பல்லுகள் முன்னுக்கு நீண்டு கிடக்கு என்று பகிடி பண்ணுகிறவங்கள். அன்னலட்சுமியின்ரை பல்லைப் பாத்து எங்கை அப்பிடி ஒருவன் சொல்லட்டும் பாப்பம்'— இப்படியான நினைவுகள் நெஞ்சிலே அலைமோத, அவர் வீடு வந்தார்.

செந்தில்நாதன் ஈச்சேரில் சரிந்தார். அனைலட்சுமி சுவரில் சாய்ந்தபடி ஓய்யாரமாக இருக்கிறாள். செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அடுக்களையில் காலையிலே சுற்றியெடுத்து, கொல்லைக்குப் போகத் துணையாக வரித்துக் கொண்ட 'சத்து' இப்பொழுதுதான் தன்னுடைய இறுதி யாத்திரையை இயற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. 'குற'ளை நாள் முழுவதும் பக்குவப்படுத்துவதிலே அவ்வளவு கெட்டித்தனம் இருக்கவில்லை. ஆனால், இந்நேரத்தில் வாயில் வைத்து நெருப்பு மூட்ட இயலாத அந்தச் சின்னஞ் சிறு துண்டை,

பழுத்த பூவரசம் இலைச் சுருளுக்குள் வைத்துப் புகையழுத்துச் சுசிப்பதற்கு நிச்சயமாகக் கலைத் தேர்ச்சி தேவையே. செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் புகை பிடிக்கும் இந்தப் பழக்கத்தை எல்லோரும் அறிவார்கள். இருப்பினும், மருமகனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மரியாதையை உத்தேசித்துத்தான் அடுக்களையில் ஒளிவு மறைவாகக் கருமம் பார்க்கிறாள்.

ஸ்ரீகாந்தன் புதிதாகக் கிடைத்த 'விசி'லைப் பலங்கொண்டு ஊதுகிறான்.

“உதார், ராஇருட்டிலை ஊதுறது? பூரான் பொட்டுகளெல்லாம் வீட்டுக்கை வரப்போகுது... புள்ளை! அதை பறிச்சு வை. நாளைக்கு ஊதி விளையாடலாம்...” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி குரல் கொடுக்கிறாள்.

இதற்கிடையில், ரோகினி தன் அண்ணனுடைய 'விசி'லைத் தன்னுடையதாக்குவதற்காக அழுகைக் 'கச்சே'ரியை நடத்தி முடிக்கின்றாள். கை மாறிய 'விசி'லுக்குள் துப்பல் நிறைத்துத் தும்பி ஊதியும், ஓசை வராததைக் கண்டு சலிப்புக் கொள்ளும் பொழுது, சாந்தினி தன்னுடைய கெட்டித்தனத்தால் நிலைமையைச் சீராக்குகின்றாள். அவள் கைகளை மடித்து, விரல்களின் அபிநயங்களினால் சுவரிலே பல நிழல் உருவங்கள் தோன்றும்படி செய்து ரோகினிக்கு மகிழ்வுட்டுகிறாள்.

மேசையிலே அமர்த்து படித்துக் கொண்டிருந்த மாலினி நித்திரை 'நிறு'க்கிறாள். ரோகினியும் வெறும் நிலத்தில் உடல் நீட்டி விடுகிறாள்.

அடுக்களையிலிருந்து வெளியே வந்த செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி, “உங்கை பாறன் புள்ளையள் நித்

திரை கொள்ளுதுகள்...சாப்பாட்டைக் குடுத்துப் படுக்க வையன்..." என்று விஷயத்தை ரூபகப் படுத்துகின்றாள்.

ஒரு சருவச் சட்டியில் இடியப்பமும், சொதியும் போட்டுக் குழைத்துப் பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் ஊட்டுகிறாள் அன்னலட்சுமி. தூண் சமைக்கும் நிழல் மறைப்பில், மருமகனுக்கு மரியாதை கொடுத்து ஒதுங்கியிருக்கிறாள் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி.

பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு ஊட்டும் பராக்கில், அன்னலட்சுமி பல நாள் நடைபெற்ற ஊர்க்கதைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரே நேரத்தில் செந்தில்நாதனிடம் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டவளைப் போல சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றாள். ஊரிலே நிகழ்ந்த கல்யாணங்கள்-சாமர்த்தியச் சடங்குகள்-மரணங்கள்-பிணக்குகள் ஆகியன பற்றிய அறிவிப்புகளே பெரும்பாலும் இடம் பெற்றன. பல அறிவிப்புகள் காலந் தாழ்த்திக் கிடைத்தாலும் அவை செந்தில்நாதனுக்கு முதல் தரம் கேட்பவையாகவே படுகின்றன. தூணின் நிழல் மறைவிலே அமர்ந்திருந்த செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி செந்தில்நாதன் தம்பதிகளின் அதி சுவாரஸ்யமான பேச்சிலே அதிகங் குறுக்கிடவில்லை ஆனால், செந்தில்நாதனுக்குத் தேவையான விளக்கவுரைகளை 'அருள்'வும் அவள் பின் நிற்பதில்லை. அன்னலட்சுமி மொட்டையாகச் 'சுப்பிரமணியம் செத்துப் போனார்' என்று சொல்லுவாள். கொழும்புச் சீவியத்தினால் அவர் பலருடைய முகங்களை மறந்து போனார். 'யார் இந்தச் சுப்பிரமணியம்' என்பது அவருடைய மனத்திரையிலே தெளிவாக விழுவதற்குச் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி மேற்படி சுப்பிரமணியத்தின் மூன்று தலைமுறைகளை ஆதியோடு அந்தமாக விளக்கிச் சொல்லி விடுவாள்.

அவருடைய செவிகளிலே பல செய்திக் கணுக்கள் விழுந்தன.

லொறியிலே புகையிலைச் சிப்பம் ஏற்றச் சென்ற பக்கத்து வீட்டுக் கந்தசாமியைப் பின்னேரம் வெறுங்கட்டையாகக் கொண்டு வந்தார்களாம். 'பாவம், நாலு பெம்பிளைப் பிள்ளையளையும் தாயையும் ஒரு கையாலை உழைச்சுக் காப்பாத்தின மனுஷன்' என்று அன்னலட்சுமி அநுதாபப்படுகின்றாள்.

'இவனுக்கு இதற்கு முந்தியும் 'ஹாட் அற்றாக் வந்திருக்க வேணும்... அதை இந்த மோடன்கள் களைப்பு எண்டு நினைச்சிருக்க வேணும். அண்டைக்குத் தீராத களைப்பாக முடிஞ்சு போச்சாக்கும்' என்று செந்தில்நாதன் அநுதாப பூர்வமாக நினைத்துக் கொள்கின்றார்.

நல்ல வெயிலிலே வீடு வேயச் சென்ற கணபதிப் பிள்ளைக்குத் திடீரென்று முடக்குவாதம்போல வந்து நாக்கு விழுந்து விட்டதாம். நாலு நாள் மனுஷன் கதைக்க முடியாமலே இருந்து கண்களை மூடினாராம். 'இப்ப கண்டறியாத புதுப்புது நோயெல்லாம் வருகுது. புதிசு புதிசா மருந்துகளைக் கண்டுபிடிக்கப் புதிசு புதிசா நோயளும் வருகுது' என்று செந்தில்நாதன் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

'சுத்து மதில்' வீட்டுச் சுப்பையாபிள்ளை மூளாய் ஆசுப்பத்திரியிலே படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறார். ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகின்றது. இன்னும் ஒரு நயத்தையும் காணவில்லையாம்.

"அவன் இஞ்சை இருக்கிறவங்கள் எல்லாரையும் அள்ளி வறுகித்தானே சம்பாரிச்சவன்? பழி சும்மா விடுமே? கிடந்து அழுந்துகிறான்" என்று செந்தில்நாதன் வாய்விட்டே கூறுகின்றார்.

மங்கலமான செய்திகளும் வந்தன.

வெகுகாலமாக வைரப் பகை பாராட்டிய இரண்டு குடும்பங்கள் கல்யாணம் ஒன்றினால் இணைந்து விட்டன.

“என்னதான் வெட்டுக் குத்துப் பகையாக இருந்தாலும் இனசனமெண்டால் ஒரு நாளைக்கு ஒண்டு சேரத்தானே வேணும்? இவ்வளவு காலமும் விரோதமாக இருந்த சாம்பசிவத்தார் பொம்புளை கேட்கப் போக, சின்னவர் ஒரு மறுப்பும் சொல்லாமல் ஒப்புக் கொண்டிட்டார். ரெண்டு நாளைக்குள்ளை அவசர அவசரமாகக் கல்யாணமும் ஒப்பேறிப் போச்சது,” அன்னலட்சுமி தன்னுடைய விளக்கக் குறிப்பையுஞ் சேர்த்தே கூறுகின்றாள்.

இந்த நேரமாகப் பார்த்துச் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி ‘அசுக்கிடாமல்’ அடுக்களைப் பக்கம் மீளுகின்றாள்.

“எனோய், சின்னவரின்ரை குணம் உனக்குத் தெரியாதே? ஒரு விஷயத்தைச் சல்லீசாக முடிக்கலாமெண்டால் அவர் ஆயிரம் கோவத்தையும் ஒருநிமிஷத்திலை மறந்துபோவார். ஆள் உதுகளிலை வலு சுழியனல்லோ?” செந்தில்நாதன் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியீடுகின்றார்.

இவ்வாறு அவர்களுடைய பேச்சுப் பல கிளைகளைத் தாவி வளர்கின்றது. சாப்பிட்டு முடித்த பிள்ளைகள் நித்திரையிற் சுருளுகிறார்கள். செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி படுக்கிறபாயிலே சாந்தினியும் ஸ்ரீகாந்தனும் வளர்த்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அவளுடன் படுப்பதுதான் வழக்கம். மாலினி மூத்தவள். அவள் இப்பொழுதுதெல்லாம் தனிப்பாயில் படுக்கப் பழகிக் கொண்டாள். வேறொரு பாயை விரித்து, அதன்

குறுக்குப்பாட்டிலே ரோகினியும் 'கடைக்குட்டி' ஜெய காந்தனும் படுக்க வைக்கப்படுகிறார்கள்.

பிள்ளைகள் தூங்குகிறார்கள்: செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அடுக்களையில் வேலையாக இருக்கிறாள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு அன்னலட்சுமி ஊரிலே நடந்தேறிய அதி விசேட செய்திகளை மிக இரகசியமான குரலிலே சொல்லத் தொடங்கினாள்.

கல்யாணம் முடித்து ஒரு மாதத்திலே புருஷனை விட்டுப் பிரிந்து விட்டுடன் வந்திருந்த புஷ்பம், பிள்ளை ஒன்று கரைத்திருக்கிறாளாம்.

கொழும்பிலேயே இவள் நடத்தை சரியில்லையென்று கண்டுதானாம் புஷ்பத்தை அவள் புருஷன் விட்டுக்கு கொண்டுவந்து விட்டிட்டுப் போனவராம். ஆனால் தன்னை முடிப்பதற்கு முந்தியே தன் புருஷனுக்கும் வேறொரு சிங்களத்திக்கும் தொடுப்பாம்; இதை அறிஞ்சதாலதான் கோவித்துக்கொண்டு வந்திருப்பதாக இவள் சொல்லுகிறாளாம்.

வீரகத்தியரின் மூத்தமகள் பவானி, காசிநாதனுக்குக் காதற்கடிதம் எழுதிப் பிடிபட்டுப் போனாளாம். அவளுக்கு இவன் தூரத்தில் ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் முறையாம்.

இத்தகைய சுவாரச்யமான பேச்சுகளிலே இவர்கள் மூழ்கிக் கிடக்க அடுக்களையிலிருந்து குரல் கேட்கின்றது.

“பிள்ளை நேரமாகுது... எழும்பிச் சாப்பிடச் சொல்லன்...”

முட்டைப் பொரியலைச் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி தயாரித்துவிட்டாள் என்பதை அன்னலட்சுமி இத்

தால் உணருகின்றாள். 'பிள்ளைகள் கண்டால் வாயுறுங்கள், அதுகளின்றை விரதத்தைக் குழப்பப்படாது' என்று எண்ணத்திலேதான், இப்பொழுது முட்டைப் பொரியல் சுடச் சுடத் தயாராயிருக்கின்றது.

"நீங்களும் சாப்பிடுங்கோவன்" என்று கைகழுவத் தண்ணீர்ச் செம்பை அவருக்கு அன்னலட்சுமி கொடுத்ததிலிருந்து, வெற்றிலை மடித்துப் பரிமாறியதுவரை செந்தில்நாதனின் இரவுச் சாப்பாடு உரிய கிருத்தியங்களுடன் நிறைவேறுகின்றது.

செந்தில்நாதன் வெற்றிலையைச் சுவைத்துக் குதப்புகின்றார். அவர் நித்தமும் வெற்றிலை போட்டுக் கொள்பவரல்லர். ஆசை அருமையாக இப்படி மனைவி மடித்துக் கொடுத்தாற் போட்டுக் கொள்வார். சாவீடு கல்யாண வீடு முகலியவற்றிற்குப் போனால் ஆசாரத்திற்காகத் தாம்பூலந் தரித்தலுமுண்டு

அன்னலட்சுமி இரண்டு பாக்குப் புளவைத் தன் வாயிலே போட்டு, வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பு தடவிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான், பீடா வாங்கி வந்தது அவருக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

"வாயிலை போட்டிருக்கிற பாக்கைத் துப்பு மப்பா. உமக்கு நான் பீடா வாங்கியாந்தனான்..." என்று சொல்லி 'பீடா'வுக்குக் குறிப்புப் பொருளேற்றிக் கொடுத்து அவளைப் பார்க்கின்றார்.

அர்த்த புஷ்டி நெனியும் குறுநகை ஒன்றை அவளுஞ் சிந்துகின்றாள். சாம்பல் குளித்து நிஷ்டை இயற்றிய கங்குப்பொறி தன் தோலை உரித்துவிட்டதைப் போன்ற உணர்வு.

செந்தில்நாதன் சீதனமாகப் பெற்ற அந்த வீட்டில் தனியறைகள் இரண்டு இருக்கின்றன. காற்றோட்டமில்லாத அந்த அறைகளில், வழக்கமாக ஒருவரும் தூங்குவதில்லை. அந்த அறைகளுள் ஒன்றிணையே தன்னுடைய சயன மண்டபமாக்கி வாழ்ச்சையைத் தொடங்கிய அன்னலட்சுமி, குழந்தைகள் பெருகப் பெருக, அறைக்குள்ளே கிடந்து புழுங்கி அவிவதிலும் பார்க்க, பெரிய 'மாலு'க்குள் படுப்பது வசதியென வரித்துக் கொண்டாள். மாலுக்குள் வசதியான காற்றோட்டமுண்டு.

பகலிலே முதுகு சரித்து ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் இரத்தத்தில் ஊறாத ஒரு சங்கதி. மாலின் ஒரு கோடியிலே அவள் படுத்திருக்கிறாள். அவளுக்கு அணைதலையணைச் சுகத்தை ஊட்டியவாறே சாந்தினியும் ஸ்ரீகாந்தனும் சயனிக்கிறார்கள். ரோகினி நித்திரையிலும் அன்னலட்சுமியின் சேலைத் தலைப்பை விடவில்லை. சேலைத் தொங்கலில் இடப்பட்டிருந்த முடிச்சைச் சுகித்தவாறே அவள் நித்திரை கொள்ளுகிறாள். 'குஞ்சப் பயல்' தாயின் முலைமெத்தையின் கணப்பிணைச் சுகித்தபடி தூங்குகின்றான். 'அக்கமும் பச்சமும் ரோஜாவாம், நடுவில்லை ஒரு மல்லிகையாம்' என்ற விதத்தில் அன்னலட்சுமி படுத்துக் கிடக்கிறாள்.

அரசியின் ஓயில் சிந்திப் படுத்திருக்கும் அன்னலட்சுமியின் தலைமாட்டைச் செந்தில்நாதனின் கண்கள் மேய்கின்றன. அங்கு செம்பிலே தண்ணீரும், அதனுடன் தாம்பத்திய உறவு இயற்றும் தூரத்தில் சுடுதண்ணிப் போத்தலில் வெந்நீரும் இருக்கின்றன. மாத்தகரம், கிளாஸ், கரண்டி ஆகியன மிகப் பத்திரமாகச் சுவரோரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

செந்தில்நாதனுக்குக் காற்றோட்டமான இடத்திலே படுப்பதுதான் விருப்பம். ஆனால், அவர் இரவிலே மாலுக்குள்ளே தூங்குவதில் எல்லோருக்கும் கூச்சம். 'சாமி'யைத் தனியறையிலே வைத்துப் பூஜிக்கும் ஒரு போக்கு நிலைத்துவிட்டது. இவருக்கென இருக்கும் அறையில், இவரில்லாத சமயங்களிலும் மற்றவர்கள் அதிகம் நடமாடுவதில்லை. அந்த அறைக்கு 'ஐயாவின் அறை' என்பதுதான் பெயர். அந்த அறைக்குள்ளேதான் செந்தில்நாதனுக்கான படுக்கையை அன்னலட்சுமி போட்டிருந்தாள்.

எல்லோரும் படுத்து விட்டார்கள். பின்னேர நித்திரையால், இப்ப நித்திரை சுறுக்கா வரமாட்டுது என்ற எண்ணம் ஊர்ந்து அவருடைய மனதை அலைக்கழிக்கின்றது. முற்றத்திலே நின்று உலாத்து சின்றார். தூரத்திலே, ஆலவட்டங்கள் விரித்திருக்கும் பனங்கூடலுக்கு ஊடாக, இரு தினங்களில் பூரணக் கலையைப் பெற்று விடலாமென்ற களிப்புடன் சந்திரிகை தன் மேனிப்பொலிவின் பாற்கூடங்களைச் சரித்துச் சுகிக்கின்றாள். ஊர் சயன அன்னையின் தாலாட்டிலே தூங்குகின்றது.

மாலினி பிறப்பதற்கு முன்னர், இருக்கிற லீவு முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு, அடிக்கடி ஊருக்கு வந்து 'பட்சமாக' அன்னலட்சுமியுடன் கழித்த இரவுகள் மரகதப் பசுமையை இழக்காது இப்பொழுதும் அவருடைய நெஞ்சிலே குதியாட்டமிடுகின்றன... அறைக்குள்ளே அடைபட்டுக் கிடந்து, வியர்வையின் வெக்கையைத் தாங்க இயலாது என்ற உணர்வில், ஆனாலும், சிறுநீர் உபவாதையைக் குறைக்கச் செல்வதாக மற்றவர்கள் நம்பவேண்டுமென்ற சாகசத்துடன், அன்னலட்சுமியுடன் வெளியேறிக் கிணற்றடிக்கு வருவார். செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அயர்ந்து

தூங்குகின்றாள் என்பதைத் தெளிந்த பின்னர், துணி துவைக்கும் பெரிய கல்லிலே குந்தி, அன்னலட்சுமியின் வாலை உடலை அப்பியிருக்கும் குருத்துத் தசை பிழிந்து சிந்தும் அழகினை மாந்தும் வேட்கையுடன்,

‘கலவிக் களியின் மயக்கத்தால்
கலைபோய் அகலக் கலைமதியின்
நிலவைத் துகிலென் றெடுத்துடுக்கும்’

சோபிதத்தில் அவளுக்கு நிலவின் ஊமை மங்கலொளியையே துகிலாகச் சாத்த, தன்னைத் தானே பார்க்க இயலாத வெட்கத்தின் மதாளிப்பில் அவள் விழியதழ்கள்மூடியிருக்க, அவருடைய தோள்களிலே சாய்ந்து... நினைவுகள் உணர்ச்சிக் கயற்றை முறுக்க, நேற்று ரீகல் படமாளிகையில், ‘நெயோன்’ வெளிச்சத்தின் ஒளிச் சிதர்களை மட்டுமே துகிலென வரித்த குறுந்தசைக் குவட்டு மார்பழகிகளைப் பற்றிய நினைவுகள் குறுகுகிழையில் மின்னி மறைகின்றன.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி வாழ்ந்து பெருகிய மனுஷி. இளம் பிள்ளைகளுடைய சேட்டைகளை அவள் அறிவாள். ஆனால், இப்பொழுது...ஐந்தில் ஏதாவதொன்று திடீரென்று கண்விழித்து அம்மாவைத் தேட, அந்த அழகுரலில் ஆச்சி எழும்பி, ‘ஏன் புள்ளை பொடிச்சி அழுகிறாள்’ என்று குரல் கொடுக்க, இணக்க நிலையிலிருந்து பதறித் திடீரெனத் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, அன்னலட்சுமி குற்ற உணர்வுடனும் தலைகுனிவுடனும் வந்து குழந்தையை அரவணைக்க... இவ்வளவு பிள்ளைகள் பிறந்த பிறகு கொஞ்சம் கட்டு மட்டு வேண்டாமே?... ‘பிள்ளைகளுக்காக எங்கடை இதுகளையும் கொஞ்சம் அடக்க வேணும்’ என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி புறு புறுத்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இப்படிப்

பிடிபட்ட பிறகு அவள் 'அருக்காணி' காட்டுவதற்கு என்ன நியாயமிருக்க முடியும்?...அந்தக் காலத்தில் அவர்களுக்கிடையில் இடம்பெறும் நீண்ட சரஸ சல்லாப நிகழ்ச்சிகள் குறைந்துவிட்டன...மிகச் சுருங்கிய நேரத்தில், பரஸ்பரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒருவகை ஏற்பாடு. இருவருக்குமே திருப்தியில்லை என்றாலும், இதைப் பார்க்கிலும் திருப்தி தரக்கூடிய வேறெவ்வித ஏற்பாடும் இருக்கவில்லை. எனவே, திருப்தியின்மையின் திருப்தியே பூரண திருப்தியாக அமைந்துவிட்டது.

முற்றத்தில் நின்று உலர்த்தியபடி மேலும் மேலும் யோசித்தால் விசர்தான் பிடிக்கும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகின்றது. தன்னுடைய அறைக்குத் திரும்புகின்றார்.

ஒடு பயணஞ் செய்ய உதவியாக இருக்கும் அவருடைய 'கிற்பேக்'கிற்குள் எப்பொழுதும் இரண்டு ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை எப்பொழுது 'பேவ்'மெண்டில் வாங்கினார் என்பது அவருக்கே ஞாபகமில்லை எதற்கும் கை காவலாக அவற்றை வைத்திருக்கின்றார். பயணம் சுவாரஸ்யமாக அமையாது போனால், ஒன்றின் பக்கங்களிலே விழிகளைப் புதைத்து இயல்பான தனிமையுடன் ஒன்றிவிட அவை உதவியிருக்கின்றன. சில சமயம் நித்திரை வராது போனால் புத்தகங்களுள் ஒன்றை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்குவார். வாசிப்பில் கண்கள் களைப்புக் கொள்ள அவர் தானாகவே துயின்று விடுவார். அந்தப் புத்தகங்களுள் ஒன்றைத்தானும் அவர் முழுசாக வாசித்து முடிக்கவில்லை. வாசித்து முடிக்க வேண்டுமென்ற சுவாரஸ்யம் இன்னமும் ஏற்படவில்லை.

தூக்கம் வராததினால், இப்பொழுது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்குகிறார். இன்று அந்தப் 'பாச்சா' பவிக்கவில்லை. நிமைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று உறவாட மறுத்தன. நேரம் நத்தையாக ஊர்ந்து எரிச்சல் உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. புத்தகத்தால் விளக்கை அவித்துவிட்டுக் கண்களை மூடிக் கொள்ளுகின்றார்.

தூக்கத்தை வாலாயப்படுத்தச் செந்தில்நாதன் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டது உண்மைதான். ஆனால், தூங்க வேண்டுமென்று அவர் அதிகம் விரும்ப விரும்ப, தசை உணர்ச்சிகள் என்னும் சிறுவன் குரங்கு தனிமையிலும் இருளிலும் அவருடைய மனத்தை அதிகம் அதிகமாக அலைக்கழிக்கின்றது.

அன்னலட்சுமி 'அசையிற சிலமனை'யும் காணவில்லை. 'பீடா குடுத்த குறிப்பைக்கூட விளங்காமல் தூங்கிறாளோ?' மனம் அங்கலாய்க்கின்றது.

பொறுமையை இழந்த நிலையில் செந்தில்நாதன் தன்னுடைய அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு மாலுக்குள் வருகின்றார்.

செந்தில்நாதன் மாலுக்குள் வந்த 'மொச்சை'யை மோப்பமிட்டலனைப போலக் கடைக்குட்டி ஜெய காந்தன் குரல் எழுப்பிச் சிணுங்குகின்றான். பஞ்சு மெத்தையின் மிருதுத் தன்மை கொண்ட பிஞ்சுக்கால் களினால் தாயின் அடி வயிற்றை உதைக்கிறான். கருவூரிலே பிஞ்சு பிடித்திருக்கும் செய்தியைப் பறை சாற்றி, அந்தப் பூரிப்பிலே வீங்கி, மினுக்கப் பொலிவு காட்டிய காலங்களில், அதனை அன்புடனும் ஆதரவுடனும் தழுவியது அவருடைய நினைவிலே ஊருகின்றது. அவருடைய மென் தழுவலிலும் பார்க்க அந்தப் பிஞ்சுக் கால்களின் உதை இன்பமுட்ட

வல்லது என்னும் திருப்தியுடன் அன்னலட்சுமி தூக்கத் திணிந்து விழிக்காமலே, 'மோட்டோர் ஹபிட்'டிற் செயற்படுவதான பழக்கத்தில் அணைத்துக்கொண்டு, முயற்குட்டிகளன்ன மார்பு முடிச்சுக்குள்ளே பதுங்கிக் கிடந்த முலைகளுள் ஒன்றை ஜெயகாந்தனின் பிஞ்சு இதழ்களுக்குள் ஊட்டுகிறாள். அவன் பாலைச் சுவைக்கத் தொடங்க, விரகதாப வேட்கையிலிருந்து விடுபடும் ககாநுபவத் திருப்தியுடன் அவன் முதுகை மெல்லெனத் தட்டி அரவணைத்துக் கொள்ளுகின்றான். இரவின் நிசப்தத்தைப் பிளந்துகொண்டு அவன் பாலைப் 'பொடிச்சடி'க்கும் ஓசை மாலுக்கள் விரிந்து பரவுகின்றது.

தாயும் மகளும் தங்களை மறந்த இன்பஞ் சுகிக்கும் அந்த அற்புதக் காட்சி ஒரு கணத்திலே அவர் உள்ளத்திலே பொறாமைத் தீப்பொறி ஒன்றைக் கக்கியது. ஒரு கணமல்ல; அதன் மிகக் குறைவான பின்னம்... தசைத் திமிறல்கள் அவரைக் குதறிய காலங்களில் தாடன லீலைக்கு உகந்த இன்பம் கவசம் என்று கற்பிக்கப்பட்ட ஒன்று, சந்ததி விருத்தியிலே உணவுக் குதமாகவும் மாறும் வீந்தை...உடலின் வாலிபத் தேவைகளுக்கு அப்பால் தந்தையாக நிமிர்ந்து நிற்கும் உணர்வு அவரை வளைத்துக் கொள்ளுகின்றது...மறு கணம், தன்னுடைய மனத்திலே எழுந்தது அதீத 'பட்ச' உணர்வு என்பதை இனங் கண்டுகொள்ளுகின்றார்.

'பாவங்கள், இப்ப ஒண்டும் குழப்பப்படாது' என்று அறிவு உறுத்துகின்றது. சந்தடி செய்யாது மீண்டும் வந்து படுக்கையிலேயே சரியலானார்.

நித்திரையை வரவழைப்பதற்குக் கையாளத் தக்க வழிகள் சிலவற்றையும் அவர் அறிந்து வைத்திருந்

தூர். கைகால்களை விறைப்பில்லாது இளக்கமாக வைத்துக்கொண்டு, நிதானமாக ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து...என எண்ணினாலும் தூக்கம் வருமென்ற வழி ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அந்த முறையைக் கிரியையிலே மேற்கொள்ளுகிறார். ஒவ்வொரு எண்ணையும் எண்ணும்பொழுது, அதனைத் தொற்றி வேறு ஞாபகங்கள் எழுந்து கூத்தாடத் தொடங்கின. ஐந்து என்று எண்ணியதும் மாவினி - சாந்தினி - ஸ்ரீகாந்தன் - ரோகினி - ஜெயகாந்தன் என்று ஐந்து குழந்தைகளைப் பற்றிய ஞாபகம்... எண்களுக்கும் சம்பவங்களுக்கும் எப்படி இந்தத் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த செந்தில்நாதனுக்கு மாலுக்குள் அன்னலட்சுமி செருமுவது நன்றாகக் கேட்டது.

'பால் குடுத்ததுடன் எழும்பிட்டாளுக்கும். செருமி செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி நித்திரையோ எண்டு நோட்டமிட்டுப் பார்க்கிறாள் போலை...பாவம், பெண் சென்மம் எண்டால் ரா முழிப்பும்...கள்ளி, உலாஞ்சி உலாஞ்சித்தான் நடந்து வருவாள்...' பல நினைவுகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக மனதை அலைக்கின்றன...செருமல் ஒன்றைத் தொற்றிச் சடைத்து வளர்ந்த ஆசைகள்.

அன்னலட்சுமி சரிந்து படுக்கும்பொழுது செருமியது உண்மை. ஆனால், விழிப்படையவில்லை. நித்திரை தொடருகின்றது.

பல நிமிட நேரம் நத்தையாக ஊர்ந்து நீண்ட பின்னரும் அன்னலட்சுமி வராதது செந்தில்நாதனுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. அவருடைய உள்ளத்திலே ஏமாற்ற உணர்வு மிச்சிலாக மண்டினாலும், கோபம் வரவில்லை. அநுதாப உணர்வே குதிருகின்றது.

‘பாவம். பகல் முழுக்கை ஓடியாடி வேலை செய்த அலுப்பும் சுளைப்பும்...விரதம் வேறே...அடிச்சு முறிச்சுப் போட்டாப் போலைதான் கிடக்கும்...அவளையும் அறியாமலே நித்திரை வலுவாப் போட்டு அமத்திப் போட்டுதாக்கும்...’ என்று நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

செந்தில்நாதன் சிந்தனையை அலையவிடாமல் ஒருநிலைப்படுத்தும் முயற்சியில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார். ஏதாவது ஒரு வடிவத்தை—வட்டம், சதுரம், முக்கோணம் என்று—மனத்திலே இருத்தி அதையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் மனம் ஒருநிலைப்படும் என்று எங்கேயோ படித்தது அவர் ஞாபகத்தில் மிதந்து முகங் காட்டுகின்றது. எண்களுடன் சம்பவங்களும் பின்னி வந்ததுபோலவே, வடிவங்களுடன் இணைந்து ஒவ்வொரு கதை மிதக்கின்றது...பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையைப் பற்றிய மிகப் பழைய சம்பவங்களைப் பற்றிய நினைவுகளும் வருகின்றன. தசையிலே உறங்கிக் கொண்டிருந்த ‘ஆண்மை’ உணர்ச்சி விழித்துக் கொண்டதை அவர் இனங் கண்டுபிடித்தது; அதனை அடக்கவோ (அல்லது விரயஞ் செய்யவோ) கையாளப்படும் உபாயங்கள் பற்றி அவர் ஞானத் தீட்சை பெற்றமை... இன்று வரை மறந்துவிட்டதாகத் தோன்றிய பழைய சம்பவங்களைப் புளிக்க வைத்து, சிந்தனைக் கயிற்றின் சுழற்சியில் மத்துக்கடைய உதவுகின்றது. ஈற்றில் வெண்ணெய் திரளுவதுபோல ஒரு வண்ணத்தாமரை மிதக்கின்றது. அந்தத் தாமரையிலே அன்னலட்சுமியின் முகம் துல்லியமாகத் தெரிகின்றது...தாமரையில் இதழ் ஒவ்வொன்றாகப் பிய்த்தெறியப்படுகின்றது... பூவின் மையத்திலுள்ள பொன்னுறுப்பு... அவருடைய மனத்திலே உறங்கிய சிறுவன் குரங்கு ஆவேசத்துடன் விழித்துக் கொண்டது!

‘போய் மெல்லமாச் சுரண்டிப் பாப்பம்’ என்ற வெகு இயல்பான எழுச்சி தோன்றுகின்றது.

அறைக் கதவின் அருகில் நின்று, துயில் பயிலும் அன்னலட்சுமியைப் பார்க்கிறார். அவள் பிள்ளையை அணைத்திருந்த கையை எடுத்துவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்திருந்தாள். வலம்புரிச் சங்கைக் கரையிலே உருட்டிவிட்டு, கட்டிலேகூட கடற் குமரியின் ஓயில். சேலையும் அலைகள் புரளும் வாக்கில், ஆனாலும், குழம்பிக் கலைந்திருந்தது. தணித்து வைத்திருந்த விளக்கு மெல்லிய சுடர் பரப்பி அவள் அழகை அள்ளிப் பருகுவதாகக் கற்பனை செய்து கொள்கின்றார். கவர்ச்சி — அழகுக் கவர்ச்சியோ? பாலுணர்ச்சிக் கவர்ச்சியோ? — அவளிடம் காந்தமாகக் குடிபுகுந்து அவரை இழுக்கின்றது. அவர் இரும்புத் துகளாக இழுக்கப்படுகின்றார். செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி தூங்குகின்றாளா என்பதைக் கண் காணிக்க விழியெறிந்து, கால்களை அன்னலட்சுமி படுத்திருக்குந் திக்கிலே நகரவிடுஞ் சாகஸம். கழைக் கூத்துப் பயிற்சியில் நிதானம் வழுவி வீடுகின்றது. அவருடைய கால்கள் இடற தலைமாட்டிற் கிடந்த தண்ணீர்ச் செம்பு ஊரை எழுப்புஞ் சத்தத்துடன் உருண்டு, ‘மாவின்’ தரையைக் குளிப்பாட்டுகின்றது. பொக்கிஷம் என்று கைவைத்த திருடனுக்கு, அங்கே தேள் கொட்டினால் எப்படியிருக்கும்? அப்படித்தான் இருந்தது செந்தில்நாதனின் நிலை.

“ஆரது” என்ற குரலுடன் எழுந்த செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி, “புள்ளை, எழும்பு புள்ளை” என்று கூறு முன்னரே அன்னலட்சுமி எழும்பிவிட்டாள்.

தணித்து வைத்திருந்த விளக்கின் திரி பிரகாசமாகத் தூண்டப்படுகின்றது. தண்ணீர் பாய்க்குக்

கீழே வராமலிருக்க, பாயைச் சிறிது மடித்துவிட்டு, அருகிற் கிடந்த வெறுஞ் சாக்கைத் தண்ணீர் உறுஞ்சுவதற்காக இழுத்துப் போடுகின்றாள். சாக்கு நீரை உறிஞ்சுகின்றது.

வெட்கம் செந்தில்நாதனின் உணர்ச்சிகளை உலர்த்துகின்றது.

பயங்கர மௌனச் சுவர் கண நேரத்தில் ஓதாசுரமாக எழுந்து நிற்கின்றது. அந்தச் சுவரைச் செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி தனக்கே உரித்தான பாணியில் உடைத்து நொருக்கினாள்.

“என்ன புள்ளை, தலைமாட்டில் — போறவாற வழியிலேயே — செம்பை வைக்கிறது?” உண்மையிலேயே அது ‘போற வாற’ வழியிலே இருக்கவில்லை என்பதைச் செந்தில்நாதன் உணர்வார்.

“வயிற்றுக்கை ஒரு மாதிரிக் கிடந்தது...வெளியாலை போட்டு வந்தேன்...கொஞ்சம் சுடு தண்ணி குடிச்சால் நல்லா இருக்குமெண்டு இஞ்சை வந்தனான்...சனியன் செம்பு உதிலை கிடந்திருக்கு...” என்று அடிக் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசும் குரலில் செந்தில்நாதன் விளக்கினார்.

“ஆருதக் கறி ஒத்துக் கொள்ளேல்லைப் போலை... ரயில் பிரயாணமும் குடுதானே?...சுடு தண்ணிக்குள்ளை ஒரு துண்டு வேர்க்கொம்பு போட்டுக் குடன்...நான் எடுத்துத் தாறன்” என்று செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி எழுந்து கை விளக்குடன் அடுக்களைப் பக்கஞ் செல்லுகின்றாள்.

வேர்க்கொம்பு எடுக்க அடுக்களைக்கு வந்த செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி ஒரேயடியாகச் ‘சுக்குத்

தண்ணி' வைக்கத் தீர்மானித்து விட்டாள். இந்த அகால வேளையில் அவள் அவ்வாறு தீர்மானித்தமை அவள் மருமகன்மீது வைத்திருக்கும் 'பட்ச'த்தையே நிறுவுகின்றது. 'நெடுக இருந்த இடத்திலை செய்யிற வேலை... ஆனமான குளிப்பு முழுக்குகளோ? எண்ணெய், தண்ணியளோ...?' என்று நினைத்தபடியே வயதுக்கு மீறிய சுறு சுறுப்பினைக் கரங்களிலே ஏற்றிச் சூக்குத் தண்ணீரைத் தயாரிக்கிறாள்.

செந்தில்நாதன் தான் கற்பித்த வயிறறுவலியை மெய்ப்பிப்பதற்காக இடையிடையே தனது வயிற்றைத் தடவி அனுங்கிக் கொண்டே, அன்னலட்சுமியைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார். குற்ற உணர்வு இருவரையும் பீடித்தமையால் பேச்சுக்கள் இற்று விட்டன.

கடற்கரைக்குப் போகுமுன் அவர் தன்னை 'விடுப்பு'ப் பார்த்தது, கடற்கரையிலிருந்து வந்தபிற்பாடு 'பீடா' தந்தது ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் அன்னலட்சுமியினுடைய மனத்திலே விரிகின்றன. தன்னை அப்படியே அவர் காலடியில் அர்ப்பணிக்க வேண்டுமென்ற இரக்கம் பிறக்கின்றது. அந்த இரக்க எழுச்சியுடன் கூடவே அவளுடைய கண்கள் பனிக்கின்றன. அவளுடைய கண்கள் ஈரலிப்பதை அவர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அவளுடைய விழிகளிலே தேங்கி நின்ற நீர் நித்திலம் அவருடைய உள்ளத்திலே மூட்டியிருந்த ஹோமாக்கினியை அவிக்கவே உதவுகின்றது. 'மனசாரப் பெண் சென்மம் எண்டால் பாவந்தான்...எங்களுக்கு வார அமருக்கு அதுகளைப் போட்டு முறிக்கிறது...' என்று புத்திபூர்வமாக நினைத்துக் கொள்ளு

கிறார். அன்னலட்சுமி பரஸ்பர உணர்ச்சிப் பனிதத் துடன் மனப் பூர்வமாக இணங்குவாள்; இல்லையேல், அவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பதிபக்திப் பரவசத்துடன் இணங்குவாள். அவளுக்கென்று தனிப் பட்ட விருப்பம் வந்து 'தொந்தறவு' செய்தது இல்லை. 'அமர் கொண்டதுகள் செய்யிற வேலையல்லே அது'!

மௌனத்திலேயே இவ்வுணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு அவர்களுடைய உள்ளத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அமைதியுடன் 'சுக்குத் தண்ணி'யைக் கொண்டுவந்து, "நிகச் சூட்டுக்கு ஆத்திக் குடு புள்ளை" என்று மகளிடங் கொடுக்கின்றாள். அதனை உரிய முறைப்படி 'ஆத்தி' அவரிடம் அன்னலட்சுமி கொடுக்கின்றாள்.

எரிவுடன் நெஞ்சைக் கிழித்துக் கொண்டு சுக்குத் தண்ணீர் அவருடைய வயிற்றுக்குள் இறங்குகின்றது.

அன்னலட்சுமி ரோகினியின் சட்டையை இழுத்து மூடி விடுகின்றாள். கூனிக் குறுகிக் கிடந்த மாலினியை நீட்டி நிமிர்த்திப் படுக்க வைக்கிறாள். இந்தச் சந்தடியில் நித்திரை கலைந்த சாந்தினி 'ஒன்று'ககுப்போகச் சினுங்குகிறாள். அவளை வெளியே கொண்டு வந்து வேலியருகில் விட்டு, 'இழுத்துப் பறித்து'க் கொண்டு வந்து படுக்க வைக்கிறாள்.

முழுக் குடும்பத்தையும் எழுப்பிக் கூத்தாட வைத்து விட்டதாகச் செந்தில்நாதனின் மனம் கலங்குகின்றது. 'இனிமேலும் முழிச்சுக் கொண்டிருக்கிறது வடிவில்லை...' என்ற தீர்மானத்திற்கு வருகின்றார். அவரும் வெளியே சென்று சிறுநீர் உபாதையைக்

கழித்து மீனாகின்றார். வாசலிற் கிடந்த சாக்கிலே காக்களை உரோஞ்சித் தேய்த்தவர், தான் அறைக்குட் சென்று படுக்கும்வரை படுக்காது, மரியாதைக்காக ஒதுங்கி நிற்கும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியைக் காணத் தவறவில்லை. எனவே, மேலும் நேரத்தை வீணே சுணக்காது தன்னுடைய அறைக்குட் சென்றுபடுத்துக் கொண்டார்.

குதித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளை தாயிடம் இரண்டு அடியும் அதட்டலும் பெற்றதும் சிறிது நேரம் ஒரு மூலையிலே போய் ஒதுங்கிக் கொள்வதுபோல, செந்தில்நாதனின் மனமும் இந்தத் தோல்வியினால் ஒதுங்கிக் கொண்டது. தோல்விகளே வெற்றி மானிகையின் உறு தூண்களென்பதைக் கொள்கையாகக் கடைப்பிடிக்க அவருடைய மனம் இன்று ஒப்பவில்லை. நித்திரைதான் தஞ்சம் என்ற நிதர்சனத்தை உணர்ந்தார்.

நேரம் நீள, அவருடைய கண் இமைகள் ஈயக் கட்டிகளைப் போல பாரித்தன. கண்கள் தாமாகவே மூடிக்கொண்டன.

ஆனால், அவருடைய தோல்வியை வெற்றியாக்கி விட வேண்டுமென்ற சபலம் அன்னலட்சுமியின் நெஞ்சிலே அலைமோதிக் கொண்டிருக்கின்றது.

சென்ற ஆண்டின் முற்கூறில் செந்தில்நாதன் வீவிலே வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். மாலுக்குள் படுத்திருந்த அன்னலட்சுமியின் கால்களைச் சரண்டி அவளை எழும்பும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது, ரோகினி விழித்து அழத் தொடங்கினாள். இந்தச் சத்தடியில் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் நித்திரையும் கலைந்தது. அவ்விடமிருந்து அவர் மெதுவாக நழுவித்

தமது அறைக்குட் புகுந்து படுத்துக் கொண்டார் ஒரு மணித்தியாலம் ஊர்ந்தது. எல்லோரும் அயர்ந்து போனார்கள். இவ்வளவு நேரமும் விழிப்பு இயற்றிய அன்னலட்சுமி அவருடைய அறைக்குள் 'அசுக்கிடாமல்' வந்து, அப்பொழுதுதான் கொப்பூழ்க் கொடியைத் துண்டித்த குழந்தையைப்போல அவருக்குப் பக்கத்திலே கிடந்தாள். எழுந்திருந்து பார்த்த அவர், தாலிக்கொடி மட்டுமே அணிந்து, தன் விருத்திற் சாகத் தவமியற்றிக் காத்திருந்த... அந்த அவ்வளவற்றையும் ஒரே தடவையில் விழுங்கிவிட வேண்டுமென்ற வெறியுடன், அவளை அப்படியே அள்ளி அணைத்து, அந்த அணைப்பிலேயே இணைத்து, அந்த இணைப்பிலே சகலவற்றையுஞ் சங்கமமாகி, அந்தச் சங்கமத்திலே ஏனைய அனைத்தையும் இழந்து, அந்த இழத்தலே பேரின்பமாகச் சிந்திக்க...

'அண்டைக்குத்தான் உவன் ஜெயன் சுருத்தரிச்சிருக்க வேலும்...' அக்காட்சியின் இரைமீட்டலில் அவருடைய முலைக்காய்புகள் பூரித்துப் புல்லரிப்புடன்... தாபம் பெருமூச்சுவிட, அவள் ஆச்சியைக் கடைக்கண்களாற் பார்க்கின்றாள்.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சிக்கு நித்திரை கலைந்து விட்டது.

ஒருதடவை நித்திரை விழித்தால், மறுபடியும் நித்திரை கொள்வது என்பது வலு அபூர்வம். ஒரு 'சுத்தை'ச் சுற்றி மூட்டினால், நிச்சயமாக நித்திரை வரவில்லை என்று அர்த்தம். பாயிலே கால்களை நன்றாக நீட்டி, சாவதானமாகச் சுருட்டு ஒன்றைச் சுருட்டி எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொள்ளுகின்றாள்.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி 'பக் பக்' என்று தள்ளும் புகை நடுவே, தன்னுடைய ஆசை சாம்பலாவதைப் பார்த்துக்கொண்டே அன்னலட்சமியும் கண் அயர்கின்றாள்.

சனிக்கிழமையின் சாக்காட்டிலே ஞாயிற்றுக் கிழமை சிரசுதயங் காட்டிப் பிறக்கின்றது.

ஞாயிறு

அன்னலட்சுமி

வீட்டு முற்றத்தை நன்றாகப் பெருக்கி, சாணி தெளித்து, பாத்திரங்களைச் சாம்பல் பூசிக்கழுவி, கோப்பிக்கு நீரை அடுப்பிலே ஏற்றி வைத்தும் வெகு நேரமாகி விட்டது. நல்லவேளை, பிள்ளைகளுக்கு இன்று பள்ளிக்கூடமில்லை. இருந்தால் இந்நேரம் அவர்களை எழுப்பி 'அதுகளோடை மல்லுக் கட்டி'ப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி வைக்குங் கடமையை இயற்றிக் கொண்டிருந்திருப்பாள்!

மருமகன் செந்தில்நாதன் போகும்வரை கந்தையா கடைக்கு வழக்கமாகக் கொடுக்கும் முட்டைகளைக் கொடுக்க வேண்டாமென ஆச்சி நிற்பாட்டியிருந்தாள்! 'பாவம், அதுகள் அங்கினை நெஞ்சைமுறிச்சுப் பாடுபட்டு உழைச்சு அனுப்புற...அங்கினை ஆனமான சாப்பாடுதானும் கிடைக்கோ? இங்கினை வந்து நிண்டால் நாங்கள்தான் அதையும் இதையும் குடுத்து உடம்பைத் தேத்தி அனுப்ப வேணும்...' என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி அன்னலட்சுமியிடம் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறாள்.

ஆவி சுக்கும் முட்டைக் கோப்பியை ஒரு கிளா சிலே எடுத்து, வாய் கொப்பளிப்பதற்காகச் செம்பிலே தண்ணீரும் எடுத்துக்கொண்டு செந்தில்நாத

னின் அறைக்குள் அன்னலட்சுமி நுழைந்தாள். செம்பு நிலத்தில் வைக்கப்படுஞ் சத்தங் கேட்டு விழித்துக் கொண்ட செந்தில்நாதன் செம்பை வெறித்துப் பார்த்தார்.

‘உந்தச் சனியன் செம்புதானே ராத்திரிச் சனீஸ் வரனைப் போன்று குறுக்கிட்டு எல்லாக் காரியத்தையும் பழுதாக்கினது...’ என நினைத்தவாறு வாயைக் கொப்பளித்துக் கோப்பிக் கிளாசைப் பெற்றுப் படுக்கையிலே அமர்ந்தார். வீட்டுக் கோப்பி மிகவும் வாசனையாக இருந்தது. ‘கடைக் கோப்பியன் புளியங்கொட்டைதானே? கோப்பி எண்டால் கசப்புத்தான்...இல்லாட்டில் ஏன் சீனி போடுறம்...’ சீனி பற்றாததினாற் கோப்பி கசப்பதான ஓர் உணர்வு. சீனி அதிகம் பாவித்தால் நீரழிவு வியாதி வரும் என்பது செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் கொள்கை. முகத்தை ஒரு தடவை சுழித்துக் கொள்ளுகிறார். செம்பை வெறித்துப் பார்த்தபடியே கோப்பியைக் குடித்து முடித்தார். தன்னுடன் ஒரு வார்த்தையும் பேசாது இவ்வளவு கிரியைகளையுஞ் செய்த செந்தில்நாதனைப் பார்க்க அன்னலட்சுமிக்கு ஒருபுறம் பரிதாபமாகவும், மறுபுறம் வெட்கமாகவும் இருந்தது. அப்பொழுது கடைக்குட்டி சிணுங்கும் குரல் கேட்டது. அந்தச் சாட்டிலே வெளியேறினாள்.

சிறிது நேரத்தில் மாலினியும் ஸ்ரீகாந்தனும் செந்தில்நாதனைப் பிழிந்தெடுத்தார்கள். அவர்களுடன் கிணற்றுடிக்கு வந்த அவர், பிள்ளைகளுடைய பற்களைத் துலக்கி முகங் கழுவத் தண்ணீர் இறைத்துக் கொடுத்தார். “அவரைக் குளிக்க வேண்டாமெண்டு சொல்லு புள்ளை. வயித்திலை சரியான சூடு இருக்குது. எண்ணையை நல்லாச் சுவற வைச்சு மத்தி

யானம் போலை முழுகட்டும்..." என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி குரல் கொடுத்தாள்.

'சாட்டு ஒண்டும் தட்டுப்படாமல் வயித்துக்கை ஒரு மாதிரி எண்டதுக்காக இண்டைக்குச் சூடு போக்க முழுக்கு... ஒமோம், 'பைப்' தண்ணியிலை சும்மா மேலை நனைச்சப் போட்டுத் துடைக்கிறது தானே? நல்லாத்தான் முழுகுவமே... ஒரு வருஷத்துக்குப் புறகு முழுகிறனல்லோ?'

ஐந்து பிட்டை முட்டைப் பொரியலுடன் உள்ளே தள்ளிய செந்தில்நாதன் துவாய்த் துண்டைத் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு வெளியேறினார். 'புட்டுப் பட்டணம் வரைக்கும் உரப்புடியாக நிண்டு புடிக்கும்' என்பதை அவர் அறிவார். மடத்தடிக்குப் போனால் ஓசியிலே எல்லா ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பேப்பர்களையும் ஒரு தட்டுத் தட்டிப் பார்க்கலாம் என்ற எண்ணத்தைச் செயலாக்கவே நடக்கிறார்.

"அங்கினை கனநேரம் மினக்கெட்டிடாதே யுங்கோ... வெய்யிலத்துக்குள்ளாலை வந்து எண்ணெய் வைச்சப்படாது..." என்று அன்னலட்சுமி குரல் கொடுக்கிறாள்.

"நான் உதிலை போய்ட்டுச் சுறுக்கா வந்துடுறன்."

மடத்தடியிற் பேப்பர்கள் கிடந்தன. ஆனால், பேப்பர்களைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு 'ஊருலக ஞாயங்கள்' பேசிறவைதான் அதிகம். அதுவும் 'கொழும்பா'ரைக் கண்டால் விடமாட்டார்கள். கொழும்பிலே வசிப்பவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு மிக நெருக்கமாக இருப்பவர்களென்பது அங்கு கூடுவோரின் நம்பிக்கையாகும். சதி வழக்குத் தொடக்கம்,

வெங்காயத்தின் விலைவரை 'பலதையும் பத்தையும்' பற்றிப் பேச்செழுந்தது. பேச்சோடு பேச்சாகப் பேப்பர்களை நுனிப்புல் மேய்ச்சலிட்டு முடித்தார் செந்தில்நாதன். முழுக் வேண்டு மென்பதைச் சாட்டாகச் சொல்லிக்கொண்டு மெதுவாக இடத்தைவிட்டு அகன்றார்.

செந்தில்நாதன் வீடு திரும்புவதைக் கண்ட செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி, "புள்ளை, அவசரப்படாமல், ஆறுதலாக எண்ணெயை நல்லா ஊறவிட்ட புறகு அரப்பை வைக்கச் சொல்லு... சோத்துக் கடையளிலை நல்ல மீனுகளே அவிச்சுப் போடுறவங்கள்...? நான் உங்கினை உந்தச் சந்தியிலை ஏதேன் சின்னப் பொடிமீன் கிடக்கோ என்று பாத்து வாறன்" என்று கூறியபடி கறிகழுவும் எலுமிச்சை மரத்தடியிற் கிடந்த பிய்ந்து போன உமல் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினாள்.

அவர் 'காப்போத்தல்' எண்ணெயை உடலெல்லாம் பூசித் தேய்த்து ஊறவிடுகிறார். கிணற்றடிக்கு வந்து சாறணுகுச் சவுக்காரம் போட்டு, துணி துவைக்கும் கல்லில் ஊற வைக்கின்றார். அப்பொழுது தான் கிணற்றடிப் பக்கம் 'காடு பத்திப் போய்க் கிடப்பது' தெரிகிறது. ஆட்டுக் கொட்டில் உயர்த்த மண்ணெடுத்ததினால் பலாவுக்கீழே பெரிய கிடங்கு ஒன்றும் இருக்கிறது. கிடங்கை நிரவுறதுமாப் போயிடும், குப்பையை அழிக்கிறதுமாப் போயிடும். மண் வெட்டியை எடுத்து செந்தில்நாதன் வேகமாக வேலையில் ஈடுபடுகிறார். குப்பைமேனியும், தகரைப் பற்றையுஞ் சடைத்திருக்கின்றன. நாயுருவியும், பீளைசாறியும், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நிற்கும் சிறிய எலி ஆமணக்கும் உண்மையிலேயே கிணற்றடியைக் காடாக்கிக் கொண்டுதானிருக்கின்

றன. எல்லாவற்றையும் கொத்திப் பிடுங்கிக் கிடங்கை நிரப்புகிறார். வாய்க்கால் ஓரத்திலே படர்ந்திருக்கும் அறுகம்புல்லை மட்டும் அவர் தொடவில்லை. அவசரத்திற்கு ஒரு பிள்ளையார் பிடிக்க அறுகம்புல் தேவை யென்றால், அயலிலே வசிப்பவர்கள் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் வீட்டுக்குத்தான் வருவார்கள்.

தண்ணீர் அள்ளக் கிணற்றடிக்கு வந்த அன்னலட்சுமி, “எண்ணெய் வைச்சுக் கொண்டு உதென்ன கண்டறியாத வேலையா? வேர்த்தெல்லே போகப் போகுது?... பேந்து இளகின உடம்பிலை கை கால் புடிச்சிடும்” என்று செல்லமாகக் ‘கண்டிக்’கிறாள். வலுக்கட்டாயமாக மண்வெட்டியைப் பறித்து வைத்தாள்.

அவர் கிணற்றுக் சுட்டிலே குந்தினார். தலையிலே ‘சளிக்க’ப் பூசிய எண்ணெய் நெற்றி வழியே இறங்கிக் கண்களுக்குட் புகுந்து எரிச்சலைத் தந்தது. சிறிய பையனாக இருந்தபொழுது இப்படிக்கண்ணுக்குள் எண்ணெய் புகுந்ததும் கத்திக் குரல் வைத்து, அரப்பைத் தேய்ப்பித்து எப்படியாவது அவசரமாக முழுக்கை முடித்துக் கொள்வார். இப்பொழுது...இல்லாத வயிற்றுச் சூட்டிற்காகத் தலையிலே குளிரேற்றிக் கொண்டு ‘கயிறற’ படுகின்றார். கண்களிலே மட்டுமல்ல மனத்திலேயும் எரிச்சலின் உணர்வு. ‘இண்டைக்கு ராவைக்கும் ஒண்டுஞ் சரிப்படாது...’ பல எண்ணங்கள் அவரை மொய்த்துக் கொள்ளுகின்றன.

...செந்தில்நாதன் சிறுவனாக இருந்தபொழுது பக்கத்து வீட்டிலே ஒரு செத்த வீடு. அவருடன் படித்துக் கொண்டிருந்த செல்லையாவின் தகப்பன் இரண்டு நாள் ‘வருத்த’த்திலே செத்துப் போனார்.

தகப்பன் சுவாதம் வந்து செத்துப்போன சமாசாரத்தைச் செல்லையா அழுதழுது சொன்னது இன்றும் அவருக்கு ஞாபகமிருக்கின்றது. இந்தச் சுவாதம் பற்றிய புதிர் பின்னர்தான் விடுபட்டது. கல்யாண வீடொன்றில் ஒதுக்குப்புறமாக இருந்து 'பலதையும் பத்தை'யும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததினாலேதான் இந்த 'ஞான ஒளி' கிட்டிற்று. எண்ணெய் வைத்து முழுகிய அன்றைக்குத் தாம்பத்திய உறவு எதுவும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதாம். உடம்புப் பூட்டுகளெல்லாம் இளகி இருக்கும்பொழுது மன அடக்கமில்லாமல் ஏதாவது செய்தால் சுவாதம், சன்னி என்று ஏதேனும் வந்து உயிர் மோசத்திலே நிற்கும். எண்ணெய் தேய்த்து முழுகிய அன்று தாம்பத்திய உறவு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற விதியை மீறியதினாலேதான் செல்லையாவின் தகப்பன் சாம்பசிவத்தார் அவசரப் பயணம் வைத்து விட்டார்...

...அன்னலட்சுமியைக் கல்யாணஞ் செய்த பின்னர் அவர் செய்த முதலாவது எண்ணெய் முழுக்கு வெகு தடல்புடலாக நடந்தேறியது முழுகி முடிந்து, ஈரம் துவட்டி முடிவதற்கு முன்னர் சூடாக 'மிளகு ரசம்' வந்தது. அன்று முழுவதும் அவரைப் பூப்போல வைத்திருந்தார்கள். இரவு நீண்டு, படுக்கும் நேரமான பொழுது, "புள்ளை அன்னலட்சுமி, முழுகின மனுஷன். அவற்ற நித்திரையைக் குழப்பாமல் நீ மாலுக்கை படு" என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டாள். பிறகொரு நாள் தன்னை மறந்த சரஸ் நிலையில் அன்னலட்சுமி உண்மையை விளக்கினாள். 'ஆம்புளையளுக்கு மனக் கட்டுப்பாடு இல்லை... அதுதான் முழுகின அண்டைக்கு அவையள் என்ன சேட்டை விட்டாலும்,

பொம்புளையள் ஒண்டுக்கும் இடம் குடுக்கக் கூடாது
எண்டு ஆச்சி சொன்னவ...'

இந்த நினைவுப் பொறிகள் நெஞ்சிலே தீயை
மூட்ட, கண்ணுக்குள் வரும் எண்ணெயை வழித்து
நெஞ்சிலே பூசிக் கொண்டு, கல்லிலே ஊறவிட்டிருந்த
சாறனைத் தோய்க்க எழுந்தார். 'நாலு அடி
அடித்துக் கசககி அலம்பினார். நல்ல தண்ணீரில்
அலம்ப ஒரு 'பட்டை' கோவிய பொழுது துலாவில்
பின்பாரம் குறைந்துள்ளதை அவதானித்தார். 'ஓம்—
ஒரு கல் அறுந்து விழுந்திட்டுது போலை...' விழுந்து
கிடந்த கல்லைக் கயிற்றில் வடிவாகக் கட்டி
'நென்பி'லே தொங்க விட்டார். பின்னர் சாறனைத்
தண்ணீரிலே அலம்பிப் பிழிந்து, கொடியிலே காயப்
போட்டார். 'முழுக்கு முடியவும் சாறண் காயவும்
கணக்கா இருக்கும்'.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி இன்னமுங் கடையிலி
ருந்து திரும்பவில்லை. அடுப்பிலே சோற்று உலை ஏறி
விட்டது. அடுப்படி விறாந்தையோரம் போடப்பட்ட
டிருக்கும் அம்மியடியில் அன்னலட்சுமி சரக்கு
மிளகாய் அரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடன்
பேச்சுக் கொடுப்பதை அவருடைய மனம் நள்ளு
கின்றது.

அவர் வந்து 'கவிட்டிருந்த' உரலிலே குந்தப்
பார்க்கிறார். "ஆம்பிளையள் உரலிலை குந்தப்படா
தெண்டு தெரியாதே..." என்று கேட்கிறாள். பக்கத்
திலே கிடந்த பொச்சுமட்டை உரிக்கப்படாத
தேங்காயொன்றை எடுத்துப் போட்டு அதிலே குந்து
கின்றார்.

"கொழும்பிலை குளிப்பெண்டால் எண்ணி நிமி
ஷம் செக்கன் கணக்கிலைதான். இப்புடி இதுமாதிரி

எண்ணெய் உணர்விட்டு மணித்தியாலக் கணக்கிலை நிக்க முடியாது.”

“ஓம். அங்கை உப்பிடியெல்லாம் செய்தால் கந்தோருக்குப் போக நேரமிருக்குமே?”

“அதுவும் போக மத்தவங்களும் குளிச்சக் கிளிச்ச வெளியாலை போற ஆக்கள்தானே?”

“அதுக்குத்தான் இஞ்சை ஆறுதலாக் குளிச்ச முழுக்கச் சொன்னான். ஏன் அவசரப்படுறியள்?”

“அவசரமில்லை. எண்ணை, கணுக்கை வருகுது...”

“ஆளைப் பாருங்கோ சின்னப் பொடியள் மாதிரி...” என்று அன்னலட்சுமி செல்லமாகக் கடிந்து கொள்ளும் வேளையிலே, செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியாருக்கோ நாலு ‘வாழ்த்து’க் கூறிய வண்ணம் படலையைத் திறக்கிறாள்.

செந்தில்நாதன் கிணற்றடிப் பக்கம் நழுவுகின்றார்.

மிளகாய்க் கூட்டை வழித்துச் சருவச் சட்டியில் வைத்து, அம்மியைக்கழுவிக்கொண்டே “எண்ணை, அது ஆரணை?” என்று அன்னலட்சுமி விசாரிக்கின்றாள்.

“விலை கேக்கத் தெரியாதவங்களெல்லாம் கறி வாங்க வந்ததுதான் ஆக்கினையாக் கிடக்கு. இஞ்சை பார். இவ்வளவு நெத்தலியும் முக்கா றாவா. இந்த ஆறு ‘விளைப்பொடியும்’ ஒண்டரை றாவாக்குத் தாறுதுக்கு அவள் பட்டபாடு...” என்று கறிவாங்கிய பிரதாபத்தைப் பிதுக்கித் தள்ளியபடி உமலிலிருந்த கறியை ஒரு சட்டிக்குள் கொட்டினாள்.

“நேற்று வாங்கின கத்திரிப் பிஞ்சுகள் கொஞ்சம் மிச்சங் கிடக்கல்லே...? பெருஞ்சீரகத் தூள் போட்டு நல்லெண்ணெயிலே வதக்கி எடுத்தால் சோக்கா இருக்கும்...எங்கை புள்ளை அரிவாள்?... எலும்மிச்சையடியிலை காணேல்லை...”

‘சோக்கான முழுக்குத்தான். கிடந்த உறண்டல் எல்லாம் கழண்டு போச்சு...’ எண்ணெய் முழுக்கின் பின்னர் பாரம் கழன்று போனதான சுகாநுபவத்திலே மிதக்கின்றார். கத்தரிக்காய் வதக்கலும், நெத்த வித் தீயலும் மட்டுமல்ல, உறைப்பான சரக்குத் தண்ணியும், சாறணைக் கிழங்கு ரசமும் முழுக்குக்குப் பின்னர் சுவையாகத்தான் இருந்தன. அன்னலட்சுமியும் சோறு கறியை வைத்துக் கொண்டு ‘சளசண்டியாகப்’ பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அவரும் கூடக்குறைய என்று பாக்காமல் ஒரு ‘கை’ பார்த்து விட்டார். தண்ணீரைக் குடித்து எழுந்த பொழுதுதான் அவருக்கு எக்கச்சக்கமாகச் சாப்பிட்ட உணர்வு ஏற்படுகின்றது.

“வயிறு முட்டிப் போச்சப்பா...உனக்கும் நான் மிச்சம் வைக்கேல்லை யாக்கும்...”

“ஆக்கின சோறு கறி அப்பியே கிடக்கு. ரெண்டு சோத்தை நன்னிப் போட்டு ஏதோ சாப்பிட்டுக் குவிச்சதைப் போலதான்...” தன்னுடைய ‘கண்’ கூடப் பட்டுவிடக் கூடாது என்ற அக்கறையுடன் அன்னலட்சுமி கூறினாள்.

சாய்வு நாற்காலியில் வந்தமர்ந்த செந்தில்நாதனுக்கு ஒருவகைச் ‘சுதி’ பிறந்துவிட்டது.

“எனோய், மாலினியிடம் ஒரு பத்துச் சதம் குடுத்து விடும்.”

வீட்டுக்கு வந்து நல்ல 'பத்தியமாக'ச் சாப்பிட்டால் ஒரு 'திறிறோஸ்' பற்ற வைப்பார். அதிலிருந்து அவர் நன்றாகச் சாப்பிட்டுள்ளார் என்ற சந்தோஷ சமாசாரத்தை உள்ளூர் அறிந்து தாயும் மகளும் அகமகிழ்வார்கள்.

மாலினி வாங்கிக் கொண்டுவந்த 'திறிறோ'வை சுவைத்துப் புகைத்துவிட்டுப் படுத்தார். அவரை அறியாமலே தூக்கம் 'அமத்தி'ப் போட்டுது. விழித்த பொழுது முற்றங் கல கலப்பாக இருக்கின்றது. பழுப் பேறிய பச்சைத் தென்னோலையில் பன்னாங்குத் தட்டி இழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் அன்னலட்சுமி செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் கரங்கள் மின்விசை வேகத்திற் கிடுகுகளைப் பின்னிக் கொண்டிருக்கின்றன. மாலினிகடக் கிடுகு பின்னப் பழகியிருக்கிறாள். ஆனால், அந்தலையை மடித்துக் கட்டத் தெரியாது, செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியை உதவிக்கு அழைக்கிறாள்.

செந்தில்நாதன் கிணற்றடிக்குச் சென்று கைகால் முகம் கழுவிக்கொள்ளுகிறார். முறுகிக் காய்ந்து கிடந்த ஆறு செத்தல் ஓலைகள் கிணற்றடியில் நனையப் போடப் பட்டிருக்கின்றன. ஏழெட்டுப் 'பட்டைகள்' அள்ளி, செழித்து நனையப் பண்ணுவதற்காக அவற்றின்மீது ஊற்றிவிட்டு விறாந்தைக்கு மீண்டார்.

தேநீரைக் கொண்டுவந்து கொடுத்த அன்னலட்சுமி, பன்னாங்கை முழுமைப்படுத்தும் பணியில் மீண்டும் ஈடுபட்டாள். கிணற்றடியில் நனைந்து கொண்டிருக்கும் ஓலைகளுள் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, கொடுவாக் கத்தியின் துணை கொண்டு செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி நரம்பிலே இரண்

டாகப் பிளக்கிறாள். மட்டை நன்றாக நனையாதது
 னாற் பணி சிரமங் கொடுக்கின்றது. 'இந்த வயசிலும்
 ஆச்சி எவ்வளவு சுறுசுறுப்பா வேலை செய்யிறா? உவ
 வின்ரை வயசிலை நாங்கள் பொல்லுப் பிடிச்சத்தான்
 திரிவம்...' அந்தக் காலத்துக் குரக்கன் பிட்டிலும் ஓடி
 யற் கூழிலுமுள்ள சத்தை ஒரு கணம் அவர் வியந்து
 கொள்ளுகிறார்.

“என்ன கிடுகுகளோடை மாரடிக்கிறியள்...”

“குசினியிலை பிரிச்ச கிடுகுகளாலைதான் கிணத்
 தடிக்குக் குறுக்குவேலி கட்டினது. அது உக்கிப்
 போச்சு. வாறதும் மாரி மழை...அவன் மாணிக்கன்
 வந்து தேங்காய் புடுங்கினதோடை ஓலையனும் வெட்
 டிப் போட்டுப் போனான். நாளைக்கு விடியக்கால
 மையே வந்து அடைச்சுத் தாறன் எண்டான்...”
 என்று அன்னலட்சுமி விளக்கினாள். அவளுடைய
 குரல் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் கருத்துக்களையே
 தொனிக்கின்றன என்பதை அவர் அறிவார்.

“இப்ப கிடுகு கிடுகுவிலையே விக்குது? ஓலையள்
 விக்கிற விலையைப் பார்த்தால் சுத்துமதில் கட்டிவிடு
 கிறது சல்லீசு போல கிடக்கு... அவன் மாணிக்கனை
 நாளைக்கு ஒரு ஐம்பது மட்டையள் கொண்டரச்
 சொன்னான்... வழமையா அறுவது அறுவத்தைஞ்சு
 மட்டையள்தான் பிடிக்கிறது...அதுதான் உதுகளை
 யும் பின்னிவைச்சால் கலந்து பகுந்து அடைச்சுப்
 போடலாம்... பிள்ளையள் ஓடியாடித் திரியிற வீட்
 டிலை பழுத்த ஓலையளைத் தென்னையிலை வீட்டு
 வைக்கிறதும் புழை...” என்று தனக்குத்தானே பேசிக்
 கொள்பவளைப் போல செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி
 மேலும் விளக்கினாள்.

தேநீரைக் குடித்து முடித்த செந்தில்நாதன்,

“எங்கை சாந்தினியையும் ஸ்ரீகாந்தனையும் உங்கினை காணேல்லை...” எனக் கேட்கிறார்.

“பக்கத்திலை — அவள்தான் பாக்கியம்— வீட்டுப் புள்ளையள் சாமி வைச்ச விளையாடுதുകളாம். அது களோடை போய்ட்டுதுகள்...” ஏதோ குற்றஞ் செய்தவளைப்போல தடுமாற்றத்துடன் பதில் சொன்னாள்.

“புள்ளையனை மற்றவங்கடை வீடு வழிய விளையாட விடக் குடாடுதெண்டு எத்தினை தரமப்பா சொல்லுறது? புள்ளையள் நொடுநொடுத்ததுகள். ஏதாவது சண்டை பிடிக்குங்கள். பிள்ளையள் அழத்துவங்கினோடனை சீலைக்கை வைச்சச் செண்டம் குடுத்த தாய்மார் முந்தானையை இறுக்கிக் கொண்டு சண்டைக்கு வெளிக்கிட்டிடுவினம் ‘என்ரை புள்ளை உப்டிடிச் செய்யிற புள்ளையில்லை: உன்ரை குறுக்காலை தெறிப்பான்தான் என்ரை பிள்ளையின்ரை சதையைக் கிள்ளி எடுத்துப் போட்டான்’ எண்டெல்லாம் வாய்த் தர்க்கம் நடக்கும். சில வேளையளிலை இதெல்லாம் முத்தி, பெண்டுகளின்ரை புருஷன்மாரின் அடிபடியிலை வந்து நிற்கும். குழந்தைப் புள்ளையன்ரை சண்டை ஒண்டாலைதானே ஆழ்வாப்பிள்ளை கோடேறிச் சங்கை குறைஞ்சவர்... மற்றப் புள்ளையனோடை சேர்ந்து இதுகளும் இலந்தைப்பழம் பொறுக்க வடலிப் பக்கம் போனால்... அது பாம்பு, பூரான் திரியிற இடமெல்லே? ஒரு சதத்துக்கும் உதவாத புள்ளையனோடை சேர்ந்து விளையாடத் துவங்கீட்டால், படிப்பிலை கரிசனை இல்லாமல் விளையாட்டுப் புத்தியிலைதான் வந்துநிக்கும்...” செந்தில்நாதன் ஒரு நீண்ட பரசங்கமே செய்துவிட்டார். மருமகன் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லையும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் மனம் ஆமோதித்தது.

பெண்கள் சண்டை போடும் இடத்தை அவர் அபிநயித்து நடித்தபோழுது செல்லப்பாக்கிய ஆச்சிக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. ஆனாலும், கொடுப்பிற்குள் அடக்கிக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் சொல்லுறது மெய்தானப்பா. உதிலை நிண்டு குதியன் குத்திச் சத்தம் போட்டுதுகள். நீங்கள் கண்ணையர்ந்து போனியள். அதுகள் போடுற சத்தத்திலை உங்கடை நித்திரை குழம்பிப் போயிடும் எண்டு தான் அதுகளைப் போகவிட்டனான். இனிமேல் விட மாட்டனப்பா...” என்று அன்னலட்சுமி கெஞ்சங் குரவிலே சமாதானங் கூறினாள்.

மறுகணம் அன்னலட்சுமியின் மனம் நோகும்படி பேசி விட்டதான ஓர் எண்ணம் அவரை வளைத்துக் கொள்ளுகிறது. பேச்சை மாற்றும் நோக்கத்துடன், “ஏனப்பா இந்த பன்னாங்கு...” குரலில் இதங்குழைத்துக் கேட்கிறார்

“அம்மியடியிலை பின்னேர வெய்யில் படுகுது... நேரை நெத்திலைதான் விழும்... பின்னேரத்திலை ஒரு மருந்தைக் கிருந்தையோ, சம்பலைக் கிம்பலையோ அரைக்க முடியாமல் கிடக்குது. அதுதான் இந்தப் பன்னாங்குத் தட்டியாலை ஒரு மறைப்புக் கட்டினால் நல்லதெண்டு பாக்கிறம்...”

பனைமரங்களின் நிழல்கள் கிழக்கு நோக்கி நீள் கின்றன. மேற்குத் திக்கிலே செந்தூரப் பொடி தூவி மாலைக் கதிரோன் ஒளி ஜாலம் செய்கின்றான். வெப்பம் ஊட்டிய சோம்பலில் மரக் கிளைகளிலே தூங்கிய காற்றுத் துள்ளி விளையாதத் தொடங்கி விட்டது. விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் வீட்டிலே ‘அடைஞ்சு’ கிடப்பதைப் பார்க்கிலும், வெளியிற் சென்று

கொஞ்சம் உலாத்தி வருவது நல்லதெனத் தோன்றுகின்றது.

“நான் உதுமட்டும் கொஞ்சம் நடந்திட்டு வாறன்” என்று துவாயாற் போர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

“புள்ளை, அவரைக் கடக்கரைக் காத்திலை அதிகம் நிக்க வேண்டாமெண்டு சொல்லு... பேந்து நெஞ்சிலை தடிமன் கட்டிப்போடும்...” என்று செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி சொன்னாள்.

அன்னலட்சுமி அதனை ஒலிப்பதிவு செய்து ஒப்புவிக்கு முன்னரே, “சா, நான் கடற்கரைக்குப் போகேல்லை சும்மா உவடம் மட்டுந்தான்...” என்று எல்லோருக்கும் மதிப்புக் கொடுக்கிறார்.

கோயிலடியிலே நேரம் போனது தெரியாமல் விளையாட்டிலே குந்திவிட்டார். கடுதாசி விளையாட்டில் செந்தில்நாதன் அவ்வளவொன்றும் விண்ணன் அல்லர். வேறு பொழுதுபோக்கு இல்லா விட்டால் சகாக்கள் கடுதாசி விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்ப்பதில் அவருக்கு ஒருவகை ரசனை உண்டு. இரண்டு ‘கை’யிலுமுள்ள கடுதாசிகளை மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு, எத்தனை ‘பிடி’ ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் கிடைக்கும் என்று விளையாட்டு முடிவதற்கு முன்னரே கணக்கிடுவதில் அலாதிப் பிரீதி. விளையாட்டுக்குக் ‘கை’ போதா விட்டால், ‘இனத்துக்கு இனம் போடத் தெரியும்’ என்று சங்கோசத்துடன் கூறிக்கொண்டு விளையாட்டிற் குந்தி விடுவார்.

துறைமுகக் கூட்டுத் தாபானத்தில் நல்ல ‘வெட்டுக் கொத்துகளுடன்’ செழிப்பாகச் சம்பாதிக்கும் சிவத்தம்பிதான் அவரை இந்தக் கடுதாசி விளையாட்

டுச் சமாவக்குள் இழுத்தடித்தவர். அவரும் இவரைப் போல லீவிலே வந்து நிற்பவர். “புறியம் காட்டாமற் குந்தும் ஒரு ‘கை’ குறையது” என்று அவர் வற்புறுத்தியபடியாற்றான் செந்தில்நாதன் விளையாட்டிற் குந்தினார். இல்லாவிட்டால், இப்படிப் பகிரங்கமான இடங்களில் விளையாடித் தன்னுடைய பெயரைக் கெடுத்துக் கொள்ள அவர் பிரியப்படுபவரல்லர். அவருடைய பாட்டினர்களுள் ஒருவனாக விளையாடிய கனகலிங்கம் ‘சளப்பல்காரன்’. இலக்கிய நயமுடன் ‘பொடி’ வைத்து, செந்தில்நாதன் விளையாட்டில் விட்ட தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

விளையாட்டின்போது பிழையாக விளையாடி ஏச்சுப் பேச்சுக்கு ஆளாவதைப் பற்றி அவர் அவ்வளவாகக் கவலைப்படுவதில்லை. ‘இப்பதானே விளையாட்டுப் பழகிறம்? புழை விட்டுத்தானே எதையும் படித்தறியிறது?’ என்பது அவருடைய சித்தாந்தமாகும். ஆனால், இன்று பல சந்தர்ப்பங்களில் ‘வலுமோட்டு’த் தனமாகத்தான் விளையாடி விட்டதாக நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

‘உறித்தன் வீறு இறங்கி வருகுது. என்றை கையிலை மணலும் ஏரும் இருக்கு. என்றை முன்கையிலை ஆடித்தன்புறோ விழுகுது. அது துரும்பு. நான் பேய்த்தனமா அவங்கடை புடிக்கு உறித்தன் மணலையே போட்டுக் குடுக்கிறது?... அதிலும் உலக்கைத்தனம்... என்றை கையிலை துரும்பினத்திலை ‘ஆஸ்’ இருக்குது. முன் கையிலை பத்தாலை வெட்டப்பட்ட ஸ்கோப்பன் புடியை ஆசா’லை மேவி எடுக்காமல் அதைக் கூழ் காய்ச்சிக் குடிக்கவே வைச்சிருந்தனான்...?’

இவர் கடுதாசி விளையாட்டில்விட்ட தவறுகளை எல்லாம் ‘பட் பட்’ என்று சொல்லிக் காட்டிய கனக

விங்கத்தைப் பற்றிய நினைவு வருகின்றது. விளை யாட்டு முடிந்ததும் அவன் கையில் வைத்திருந்த பத்தி ரிகையைப் புடுங்கி எடுத்த சம்பவமும் இணைந்து கொள்ளுகிறது.

“கையிலை என்ன பத்திரிகை? வாசிச்சு முடிச்சிட்டீ ரோ?”

“சுதந்திரன். இது போன கிழமைப் பத்திரிகை. அதிலை நல்லதொரு தொடர் கதை வருகுது. அதை எடுத்து வைக்க வேணும்.”

“எங்கடை ஊராக்களுக்கும் கதை எழுதத் தெரியுமே? சும்மா எழுதுறாங்களாம். எங்கை எங்கடை பத்திரிகைகளிலை கல்கி, குமுதம், ஆனந்த விகடன் பத்திரிகைகளிலை வாற கதையளைப்போல ஒரு கதையைக் காட்டும். அகிலன், சாண்டில்யன் எழுதுகிற தொடர்கதையளைப் போல எங்கடை எழுத்தாளரை எழுதச் சொல்லும் பாப்பம். எங்கடை பீத்தலன்களும் கதையள் எழுதுகினமோ?... மு வரதராசன்ரை ஒரு நாவலுக்கு ஈடாக எங்கடை எழுத்தாளர் எல்லோரையுந் சேர்ந்து ஒரு நாவல் எழுதச் சொல்லும் பார்ப்பம். சும்மா உவங்கள் எழுதுற கதையளைப் போட்டுப் பக்கங்களைக் கரியாக்கிப் போட்டு, எங்கடை தலையிலை காசுக்கடிக்கிறாங்கள்...” செந்தில்நாதன் பாலம். அவர் நம் நாட்டு எழுத்தாளர்களுடைய கதைகளை மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலிருந்து வரும் பத்திரிகைகளிற் பிரசுரமாகும் கதைகளைக்கூடவாசிப்பதில்லை. ‘உதுகள் மினக்கெட்ட வேலையள்’ என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆனால், அவருடைய ‘ரும்மேட்’ஸாக வாழும் சகாக்கள் அவ்வப்போது சிந்திய கருத்துக்களைக் கேள்வி ஞானமாக அறிந்து, இப்பொழுது தொகுத்துக் கூறிவிட்டார்.

“ஒருவனுக்குப் பிட்டு விருப்பமாக இருக்கலாம்; மற்றவனுக்கு இடியப்பம் விருப்பமாக இருக்கலாம். இடியப்பப் பிரியன் அதிலுள்ள சிக்குகளைச் சொதியிலே சிக்கெடுத்துத் தின்பதிலுள்ள சுவையைச் சொல்ல வரக்கூடாது. ஏனென்றால்...”

“ஏன் தம்பி வீணாக் கதையை வளர்ப்பான்? நான் ஒருநாளும் எங்கடை எழுத்தாளர் எழுதும் எந்தக் கதையையும் வாசிக்கிறதில்லை...”

“வாசிக்காமல் அவை தரமற்றவை என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?” என்று கவகலிங்கம் ஏளனந் தொனிக்கக் கேட்டான். தான் ‘மொக்கு’த் தனமாக இதிலே மாட்டிக் கொண்டதை அப்பொழுது தான் அவர் உணரலானார்.

ஒரு மாதிரியாகச் சமாளித்துக் கொண்டு, “உதிலை என்ன தொடர்கதை வருகுது? ஆர் எழுதுகிறது?” என்று கேட்டார்.

“சடங்கு என்ற தொடர்கதை. பொன்னுத்துரை எழுதுகிறார்.”

“எழுதுகிறாரோ? உந்தப் பொன்னுத்துரை ஆர் தெரியுமே? உந்தச் சாதியளும் இப்ப எழுத்தாளங்கள் எண்டு சொல்லிக் கொண்டு திரியிறாங்கள். ஒருநாள் தான் ஆளைக்கண்டிருக்கிறன். அதுகும் ரெயிலுக்கை. தலை கெட்ட வெறி. சத்தியும் எடுத்துப்போட்டு பேப்பரை விரிச்சுக் கொண்டு ஒரு மூலையில் சுருண்கி கிடந்தான்... உவங்கள் முதலிலை தங்களைத் தாங்கள் திருத்த வேணும். குடிச்சு வெறிச்சுத் திரியிற உவங்கள் ஊரைத் திருத்த எழுதுகினமோ?...”

செந்தில்நாதன் நின்று பேசும் நிலைக்களனே வேறு. அவருக்கும் கலை இலக்கிய இரசனைக்கும்

எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது என்பதைத் தெளிந்த கனகலிங்கம், “எனக்கு இந்தத் தொடர்கதை நல்லாப் பிடித்திருக்கிறது. அவ்வளவுதான். அதை உங்களை வாசிக்கும்படி யாரும் வற்புறுத்தவில்லையே...” என்று சர்ச்சைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் கனகலிங்கம்.

“கொழும்பு ரூமிலை எல்லாப் பேப்பரும் எடுக்கிறனாங்களை. இஞ்சையும் எடுத்தால் வீண் சிலவுதானே?...படுக்கைக்குப் போக முந்தி ஏதாவது வாசிச்சுப் பழக்கம். அதுதான் கேட்டனான்...உமக்குத் தொடர்கதைதானே வேணும்? அது வந்திருக்கிற பக்கங்களை மட்டும் கிழிச்சுக் கொண்டு மிச்சத்தைத் தாருமன்” என்று செந்தில்தான் விடாக் கண்டராக நின்றார்.

தொடர்கதைப் பக்கங்களை இழந்த சுதந்திரன் பத்திரிகையைக் கக்கத்தில் வைத்துக் கட்டிக் காத்துக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

வீட்டிலே எல்லோரும் படுத்து விட்டார்கள். அன்னலட்சுமி மட்டும் கை விளக்குடன் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். மேசையிலே சாப்பாடெல்லாம் எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

‘சனி விழுந்த விளையாட்டு. குந்தினால் நேரம் போறதும் தெரியாது. எழும்பவும் மனம் வராது. சா, மனுசி பாவம். தொந்தரவு குடுக்காமல் பேசாமல் சாப்பிட்டிட்டுப் படுப்பம்...’

“நீங்கள் முழுவதையும் சாப்பிட்டிட்டுக் கழுவி வையுங்கோ. எனக்கு இண்டைக்குப் பசிக்கேல்லை. பொடியன் அழுகிறான். நான் பால் குடுக்கப்

போறன்..." என்று சொல்லித் தன் பாயிலே போய் படுத்து, ஜெயகாந்தனை அணைத்துக் கொண்டாள்.

வீட்டிலே நல்ல கறி சமைக்கப்பட்டால், அன்ன லட்சுமிக்குப் பசிக்காது விடுவதுமுண்டு. பிள்ளைகளும் நெத்தலித் தீயலுடன் கூடக் குறையத்தான் சாப்பிட்டன. 'முழுகின மனுசனுக்கு நல்லாப் பசிக்கும்' என்று இருந்தது முழுவதையும் 'வழிச்சுத் துடைச்சு' அவருடைய கோப்பையில் வைத்து விட்டாள். இதனால் அன்னலட்சுமிக்குப் பசிக்கவில்லை.

வெகு நாட்களுக்குப் பின்னர் எண்ணெய் வைத்து முழுசியது உடம்புக்குச் சற்றுச் சுகமாகத்தான் இருந்தது. உடம்பு வெகு இலேசாகக் காற்றுப் போல இருந்தது... பூட்டுகள் எல்லாம் இளகி உடலை விட்டுக் கைகால்களெல்லாம் கழற்றப்பட்டது போன்ற ஒரு சுக உணர்ச்சி. செந்தில்நாதன் கொஞ்சக் காலம் யோகாசனங்கள் சிலவற்றையும் ஒழுங்காகச் செய்திருக்கின்றார். சனாசனத்திலிருக்கும் பொழுது இத்தகைய ஒரு சுக உணர்வு ஏற்படுவதை அவர் அறிவார். அப்பொழுது தன்னை மறந்து நித்திரை வந்துவிடும். திடீரென எழுந்துவிடக் கூடாது என்பது ஒரு விதி. மெல்ல மெல்ல உடலுக்கு முறுக்கேற்றிய பின்னரே எழுந்திருக்க வேண்டும்.

கனகலிங்கத்திடமிருந்து பறித்துக்கொண்டு வந்த சுதந்திரன் பத்திரிகையின் பக்கங்களை இலேசாகப் புரட்டிப் பார்த்தார். சிங்களத்தில் தேர்ச்சியடையாது நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட எழுதுவினைஞருடைய சம்பள உயர்வை வழங்க அரசாங்கம் முன்வந்திருப்பது பற்றிய செய்திதான் அவருடைய கவனத்தை ஈர்த்தது.

பாகம் நான்கு

திங்கள்

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி யின் குரல் தெளிவாகக் காதிலே கேட்கின்றது.

“லீவெண்டால் கேழ்ப்பானேன்? ஒரேகும்மாளம். விடிஞ்சால் பொழுதுபட்டால் விளையாட்டுத்தான். மாலினி! இஞ்சை வா!” மூத்தவளுக்கு ஏதோ வேலை கிடைக்கப் போகின்றது.

திங்கட்கிழமை போயா விடுமுறை. லீவு நாள் என்றாலே நாள் ஊர்ந்து செல்லும் என்பது செந்தில்நாதனின் அநுபவம். மிகவும் ஆறுதலாகவே அவருடைய திருப்பள்ளி யெழுச்சி நடை பெறுகின்றது. அவர் எழுந்திருக்கும் பொழுது பிள்ளைகள் எழுந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. காலைப் படிப்பை முடித்த அவர்கள் ‘மாங்கொட்டையடி விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

‘நான் வருமட்டும் எனக்காக நீ விளையாடு’ என்று தனக்கு ஒரு ‘சிண்’ நியமித்துவிட்டு அடுக்களைப் பக்கம் மாலினி போகிறாள்.

“அவள் தங்கம்மா சனிக்கிழமைதான் கூப்பன் எடுத்தவள். அவளிட்டை நான் கேட்டனெண்டு ஒரு

சம்பல் இடிக்கிற அளவுக்கு 'மாஸ்' வாங்கிக் கொண்டு வா... நாளைக்கு எங்கடை கூப்பனிலை எடுத்துத் திருப்பித் தாறாவாம் எண்டு சொல்லு மோனை''

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி காலைப் பலகாரக் கடையைப் பெரிய ஆர்ப்பாட்டத்தோடு செய்து முடித்தாள். தோசைக்கு அன்னலட்சுமி இடிக்கிற மாசிச் சம்பல் நல்ல உவப்பான சாமாந்தான். செந்தில் நாதன் காலைப் பசி ஆறிவிட்டு, விறாந்தையிலே போட்டிருந்த ஈச்சேரில் வந்தமர்வதற்கும், மாணிக்கம் கிடுகுக் கட்டுடன் வருவதற்குச் சரியாக இருந்தது.

கிணற்றடிக் குறுக்கு வேலியை மாணிக்கம் பிரிக் கத் தொடங்க செந்தில்நாதன் தன்னையே கையுதவி ஆளாக நியமித்துக் கொள்ளுகின்றார். பிரித்த கிடுகு களை எடுத்து மாட்டுக் கொட்டிலடியில் பக்குவமாக அடுக்கி வைக்கின்றார். 'ஆபத்து அந்தரத்துக்குச் சுடு தண்ணி வைச்சுக் குளிக்க உதவும். அடுப்பு மூட்டவும் உதவும். ஏன் பாழ்படுத்துவான்?' என்பது அவருக்குத் தெரியும். உக்கி இறந்து போன கதிகால்கள் புதுப்பிக் கப்படுகின்றன சின்ன வேலியானபடியால் வேலை சீக்கிரமே முடிகின்றது. 'வரிச்சு'ங் கட்டி, கீழ்க் கூந்த லையும் அறுத்து விட்டதும் மாணிக்கம் போகத் தயா ரானான்

"மாணிக்கம், என்ன பறக்கிறாய்? உந்த ஓலை யளையும் கூட்டி அந்தக் கிடங்கை நிரப்புவம். ஏனேய், எங்களுக்குக் கோப்பி போடெனணை..."

"அங்கை சுப்பிரமணியத்தாரின்ரை வீட்டிலை ஊரிப்பட்ட வேலை கிடக்குது. உதை முடிச்சுப் போட்டு அங்கை ஓடிப்போகலாம் எண்டு ஓடி வந்த னான்" என்று மாணிக்கம் புறுபுறுத்தான்.

“இப்ப மாணிக்கனுக்குக் காசு வேணும் எண்டாலும் அம்மாதான் வரவேணும்” என்று நிலைமையை விளக்கினாள் அன்னலட்சுமி.

மாட்டுக் கொட்டில் உயர்த்த எடுக்கப் பட்ட கிடங்கை நிரப்பும் பணி இப்பொழுது பூரணமாகி விட்டது.

அவர் கை கால் அலம்பிக் கொண்டு விநாந்தையில் வந்தமர்ந்தார். இருப்புக் கொள்ளாத நிலையில் மாணிக்கம் முற்றத்தில் உலாத்துகின்றான்.

“உது மனிஷர் செய்யிற வேலையே? நானும் ரெண்டு மூண்டு இடத்திலை ஓடியாடி வேலை செய்தால்தானே நாலு காசை உழைக்கலாம். ரோட்டிலை கண்டது மனுஷி. ‘போய் வேலையை அடை மாணிக்கம்; நான் துப்பல் வத்துற நேரத்துக்குள்ளை வந்திடுறன்’ எண்டவ...” என்று மாணிக்கனின் புறுபுறுப்புத் தொடருகின்றது.

அன்னலட்சுமி செந்தில்நாதனுக்கு கிளாஸிலே கோப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். மாணிக்கனுக்கு ஒரு பெரிய சிரட்டையிலே கோப்பியை ஊற்றிக் கொண்டு வந்தாள்.

“கோப்பியே? எனக்கு வேண்டாம். எனக்குச் சரியான தலைப்பித்தம். கோப்பியைக் கண்ணாலும் பாக்கப் படாதெண்டு பரியாரியார் சொன்னவர்” என்று ஒற்றைக்காலில் நின்று கோப்பி குடிக்க மறுத்து விட்டான்.

‘உவனுக்குத் தலைப்பித்தமே; தலைக்கெறு! சிரட்டையிலை குடுத்திட்டம் எண்டதுக்கு உந்தராங்கி காட்டுறான். கொழும்பிலை உதுகளைட் பாககேலாதுதான். உவங்கடை சாத்யிலை படிச்சு

உத்தியோகம் பார்க்கிறவங்களோடை நாங்கள் சரி சமமா இருந்துதானே சாப்பிடுறனாங்கள்? அதுகள் கொழும்போடை இருக்கவேணும். இதுகள் இஞ்சை இருக்கவேணும்...' செந்தில்நாதன் தத்துவ பூர்வமாக நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

மாணிக்கனின் பொறுமையை மேலும் சோதிக்க விரும்பாதவனைப் போல செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி வந்து சேர்ந்தாள். கையிற் கொண்டு வந்த பனங்குடையை அன்னலட்சுமியிடம் கொடுத்துவிட்டு, பணம் எடுப்பதற்காக அவசரமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

காசை எண்ணிப் பார்த்த மாணிக்கத்தின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. "கிடுகுக் காசு போக, ஒரு றூவாயே கூலி? றூவாக்கு எத்தனை யார் எண்டு துணி வாங்கின காலமெண்டது ஆச்சியின்ரை நினைப்பாக்கும். நான் சும்மா செய்து தாறன். உந்த அருககாணிய ஞாயத்தாலைதானே இஞ்சை வாற துக்கு நான் ஏர்வைப் படுறதில்லை? நீங்கள் தந்த கண்டறியாத கூலியை நீங்களே வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ..." என்று ஒரு ரூபாய்க் குத்தியை நிலத்தில் எறிந்தான்.

"என்ன மாணிக்கம் பெரிய லோப் பேசுகிறாய்? ஒரு மணித்தியால வேலை. அவருந்தானே கூடமாட உதவி செய்தவர்? வேணுமெண்டால் ஒரு ஐம்பேசத்தைக் கூடக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போறதை விட்டிட்டு திங்கக்கிழமை காத்தாலை சண்டை புடிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறாய்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு சேலைத் தலைப்பிலிருந்த முடிச்சொன்றை அவிழ்க்கிறாள்.

"நீங்கள் தனிய வரச்சொன்னபடியால் வந்தன். இல்லாட்டில் அவன் குட்டியனைக் கூட்டியந்திருக்க

மாட்டனே? என்றை பொடியன்கூட இண்டைக்கு லீனிலை நீக்கிறான்.”

கூலியில் சமரசம் ஏற்படுகின்றது. முடிச்சிலிருந்து ஆச்சி ஒரு ரூபாய் கொடுக்க, கீழே விழுந்த ஒரு ரூபாய்க் குத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு மாணிக்கன் போய் விட்டான்.

‘உதுகளுக்கெல்லாம் ஒரு ‘நேக்’ தேவை. அவனுக்கு ரெண்டு றூவா கூலி குடுக்க வேணும் என்று அவவுக்குத் தெரியும். அதுதான் மற்றைய ஒரு றூவாயை முடிச்சிலை வைச்சிருந்தவ. முதலில்லை ரெண்டு றூவாய் குடுத்திட்டுப் பாருங்கோ. அப்பவும் போதாது எண்டுதான் நாண்டு கொண்டு நிப்பாங்கள். எளிய பஞ்சமச் சாதியள்’ என்று செந்தில்நாதன் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

“இது பங்கு இறைச்சியேணை?” என்று அன்ன லட்சுமி கேட்கின்றாள்.

“ஓம், புள்ளை. அவன் நாகன் அடிச்சவன். உவரும் நீக்கிறாரே எண்டுதான் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.”

கொழும்பு உத்தியோகத்தர் அதிகம் நிற்கிற நேரம் பார்த்து நாகன் ஒரு ஆடு ‘அடிக்கிறது’ வழக்கம். ‘இண்டைக்குக் கொழும்பார் கனபேர் பயணம் வைச்சிருப்பினம். இறைச்சிக்கும் வலு ‘மான’மாக இருக்கும்’ என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

‘எங்கையாவது ஆடு அடித்தால்’ மட்டுமே ஆச்சி இறைச்சி வாங்குவாள். கடையிலே விற்கின்ற இறைச்சியைப் பற்றி ஆச்சியிடம் பேசக் கூடாது. அது ஒறுப்பு என்பது மட்டுமல்ல; மாட்டிறைச்சிக்

கடை ஊருக்குள் வந்த பிறகு கடையில் இறைச்சி வாங்குவதில்லை என்பதை அவள் கண்டிப்பான விதியாக்கிக் கொண்டாள்.

செந்தில்நாதன் கொழும்பீல் 'பெரியதும்' சாப்பிடுகிறவர்தான். 'கொழும்பிலை உதெல்லாம் பார்த்தால் பட்டினி கிடந்து சாக வேண்டியதுதான்...ஏன்? நாய்க்கு ஒரு கொஞ்சம் எண்டு இங்கையும் எல்லோரும் போய் வாங்கி வாறதான்.'

பங்கு இறைச்சி வாங்கி வந்த ஆச்சி தன் மகன் நவரத்தினத்தை பார்த்துவிட்டு வந்திருந்தாள். சும்மா நிற்கிற செந்தில்நாதனை நவரத்தினத்திடம் அனுப்பிக் கனகாலமாக இழுத்தடிபடுகிற பனங்காணிச் 'சள்'ளையைத் தீர்த்துக் கொள்ள ஆச்சி விரும்பினாள். எப்பவோ தீர்த்திருக்க வேண்டிய விஷயம் இது.

"அவன் நவரத்தினமும் இறைச்சி வாங்க வந்திருந்தான். புள்ளை, நேரமிருந்தால் ஒருக்கா அவனைப் போய்ப் பார்த்துட்டு வரச் சொல்லன். எவ்வளவு நாளாத்தான் அந்தக் காணி விஷயத்தை இழுத்தடிச்சுக் கொண்டு போறது?"

செந்தில்நாதன் நவரத்தினத்திடம் போக ஆயத்தமாகி விட்டார்.

"அந்தக் காணியிலை சரி அரைவாசி எங்களுக்கு. அதிலை அவன் ஒரு பிசகும் சொல்லேல்லை. அவன் நெல்லியாள் தலையணை மந்திரம் ஏதேன் ஒதிக்கீதி வைச்சிருப்பாள். அதைப் புறிக்கிறதிலைதான்...நாங்கள் எப்படியும் முன் துண்டை எடுக்கவேணும். கிழக்கு மேற்காவேலியைப் போடுவமெண்டு சொல்ல வேணும்."

நவரத்தினம் தறபொழுது ஒரு மண் குடிசை கட்டிக் கொண்டு சீவித்து வரும் பனங்காணியின் படம் செந்தில்நாதனின் மனதிற்கு வருகின்றது.

“கிழக்கு மேற்காப் புறிச்சு முன் துண்டை எடுத்தால் ‘மெயின் றோட்’ துண்டாயல்லோ வரும்? அவன் அதுக்கு ஒத்துவருவானே?”

“ஏன், அவனுக்கென்ன? அந்தக் கிணத்தை அவன்ரை துண்டுக்கையே விடுவம்.” பங்குக் கிணறு பங்கத்திலே கொண்டு போய்விடும் என்பதும் ஆச்சியின் அநுபவம். அதுவும் ‘மெயின்றோட்’ துண்டென்றால், அதன் மதிப்பு எவ்வளவு சீக்கிரம் ஏறும் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

“உந்த ஏற்பாட்டுக்கு அண்ணை ஒத்துவருவாரெண்டு நான் நினைக்கேல்லை...” என்று அன்னலட்சுமி தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கூறினாள்.

“புள்ளை வாயிருந்தால் வங்காளம் வரை போயிட்டு வரலாம். முன் துண்டிலை எல்லாம் ஆண்பணையன்தானே நிக்குது? கோட்டுக்குப் போனாலும் கிணத்துத்துண்டு எடுக்கிற ஆள் மற்றத் துண்டுக்காரருக்குக் காசம் குடுக்க வேணும் என்று தீர்ப்புச் சொல்லுவாங்கள். இதையெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னால் அவன் கேக்க மாட்டானே?”

நவரத்தினத்தைத் தன்னுடைய கதையாலை சமாளிக்க முடியுமென்ற நம்பிக்கை செந்தில்நாதனிடம் இல்லாதுவிட்டாலும், செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி கற்பித்துத் தந்த நியாயங்களைக் சொல்லிப் பார்க்கலாமென்று நினைத்தார். ‘ஊர் அபுகாத்து மாரோடை திரிஞ்சு காணி விஷயங்களிலை உள்ள நெளிவு சுழிவெல்லாம் அவனுக்கு வலு வடிவாத் தெரியும்.’

செந்தில்நாதனைக் கண்டதும், வாயெல்லாம் பல்லாக நவரத்தினம் வரவேற்றான். “என்ன மச்சான்? கனகாலத்துக்குப் புறகு இஞ்சாலைப் பக்கம்? வாருங்கோ, வாருங்கோ...”

நவரத்தினத்தின் மனைவி மங்கை, “அண்ணையே? அவர்தானே எங்களை மறந்து போனார்...” என்று சொல்லிய வண்ணம் பாயை வீறாந்தையிலே விரித்தாள்.

“என்ன தங்கச்சி செய்யிறது? நான் ரெண்டொரு நாள் லீவிலைதானே வாறது? வீட்டு அலுவலகளைப் பார்க்கவே நேரம் சரியாப் போயிடும்.”

“மெய்யப்பா, அண்ணனுக்குத் தேத்தண்ணீர் கலக்கட்டோ?” என்று கேட்டபடி மங்கை அடுக்களைப் பக்கம் விரைந்தாள்.

“நான் அதெல்லே வாங்கியந்து வைச்சிருக்கிறன். நீர் கெதியா இறைச்சிக் கறியைக் காய்ச்சும்.”

“மச்சானும் இண்டைக்கு நாகனிட்டை இறைச்சி வாங்கினதாக்கும்.”

“ஓம், மச்சான். இப்ப இந்தக் கோயிலுகளிலை வெட்டாமல் விட்டாப் புறகு ஏன் கேப்பான்? கடையளிலை வெட்டுறதுகள் மறி ஆடோ ஆருக்குத் தெரியும்? கிடாய் இறைச்சி தின்னுற சோட்டை போக வேணுமெண்டால் இப்பிடி ஆரேன் பங்கு வைச்சாதானே?” என்று கூறிக்கொண்டே, வீட்டுக்குள்ளிருந்த சாராயப் போத்தில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு வந்து பாயிலே வைத்தான். “எனைய, ரெண்டு கிளாஸ் எடுத்தாணை” என்று மனைவியைப் பணித்தான்.

“இதென்ன மச்சான் கறுத்தக் கழுத்தான் எடுத்து வைச்சிருக்கிறாய்?” என்று அவர் கேட்பதற்கிடையில் கிளாஸுகள் வந்து சேர்ந்தன.

“நான் உதுகள் அதிகம் பாவிக்கிறேல்லை.”

“எனக்குத் தெரியாதே? இதுநெடுகிலுமே? ஆசை அருமையா வந்திருக்கிறியள். இந்த வருஷத்தலை வருஷப் பிறப்புக்குக்கூட வரேல்லை.”

காணி விஷயத்தைத் தொடங்கு முன்னரே, செந்தில்நாதனை கறுத்தப் போத்தலில் கைவைக்கச் செய்துவிட்டான் நவரத்தினம். அவரும் லௌகிக விஷயங்களில் மண்டையைப் போட்டு உடைப்பவரல்லர் ஆச்சியின் வற்புறுத்தலிலேயே வந்திருக்கிறார். கொஞ்சம் ‘பாவிச்சால்’தான் ‘கூச்சம் நாச்சம்’ இல்லாமல் பேசலாமென்று நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

“அம்மா இப்படி ஓரவஞ்சகம் காட்டப்படாது. உங்களுக்குச் சீதனம் தந்த வளவிலை நான் ஏதேன் பங்கு கேட்டனானே? இதிலையும் சரிபாதி புறிக்க ஒப்புக் கொள்ளுறன்தானே? என்றை மனுஷி ஏதேன் கொண்டந்தவளே? அவளின்ரை அண்ணன்மார் இப்பவும் என்னைக் கண்டால் அடிச்சுக் கொல்லுவம் எண்டு சொல்லித் திரியிறாங்கள். நானும் ஒரு ஆசையிலை அவளைக் கிளப்பிக் கொண்டந்தனான். அவளை நடுத்தெருவிலையே அந்தரிக்க விடுகிறது? அவள் உங்களின்ரை சொந்தத் தங்கச்சி எண்டு வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. என்ன செய்வியள்?...என்றை பிச்சைப் பாட்டுக்கு ஏத்தாப்போலைதான் உந்தக் குடிவைக் கட்டி வைச்சிருக்கிறன். இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ரூபாய் சிலவு. கிழக்கு மேற்காக வேலியைப்

போட்டால் வீட்டையுமல்லோ இடிக்க வேணும்? அந்தக் கிழவிக்குத்தான் கண்ணில்லையெண்டாலும், நீங்கள் படிச்சனியளல்லோ? வடக்குத் தெற்காகத்தான் எல்லை போடுவம். கிணத்துத் துண்டு எங்களுக்கு. உங்களுக்கு மேல்துண்டு வரும். திறமாய்க் காய்க்கிற பெண்பனை யெல்லாம் மேல்துண்டு அடிவள விலை தானே நிக்கு? கிணத்துக்கான பங்குக் காசையும் தந்திடுறம்...” என்று நவரத்தினம் பல நியாயங்களைச் சொன்னான்.

‘டேஸ்’ ருக்காக இறைச்சிக் கறியை ஒரு ‘பீரி’ யில் அள்ளிக்கொண்டு வந்து வைத்த மங்கை, கண்களைக் கசக்கி, சேலைத் தலைப்பைக் கண்களில் ஒற்றி, “எனக்கு ஆரண்ணை இருக்கினம்? கூடப் புறந்த சனியன்கள் என்னை அந்தரிக்க விட்டிட்டு விடுப்புப் பாக்குதுகள். மாமீட்டை நீங்கள்தான் சொல்லி நான் காலடி எடுத்து வைச்ச இந்தக் குடிசையைக் காப்பாத்தித் தரவேணும்” என்று தன்னுடைய அழுகையால் அவருடைய உள்ளத்தைத் தொட்டாள்.

போத்தலும் கதையும் சேர்ந்துகொள்ள, செந்தில் நாதன் ஒரு முடிவை ஏற்றுக் கொண்டார். ‘வடக்குத் தெற்காக ஒரு வேலி. கிணற்றுள்ள பக்கம் நவரத்தினத்திற்கு’.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி செந்தில்நாதன் செய்து வந்த முடிவைக் கேட்டதும் தன்னையே இழந்து விட்டாள். மருமகன் என்று மரியாதை வைத்து மெல்லப் பேசும் சுபாவத்தைக்கூட இழந்தாள்.

“எனக்குத் தெரியுமே உப்பிடி நடக்குமெண்டு. அந்த நெல்லியடியாள்—அவள் தான் அந்த அரிசிப் பல்லுக்காரி—மருந்து போட்டுத்தானே புருஷனைப்

புடிச்சவள்? குலுக்கிச் சிரிச்சு சொக்குப்பொடி போட்டு அவள் காணியைப் புடுங்கிப் போடுவாள். கோவணம் ஒரு துண்டு எங்களுக்கு...அவையளுக்கு ரெண்டு ரோட்டுக்கும் வாசல். இனி பேச்சு வார்த்தை இல்லை. கோடேறி வழக்காடிப் பாக் கிறதுதான்...''

செந்தில்நாதனுக்குத் தான் படுபிழை விட்டுவிட்டது இப்பொழுதுதான் விளங்கிற்று.

செந்தில்நாதன் தலையைக் குனிந்து கொண்டு சாப்பிட்டார். "என்ன தலையைக் கவிண்டுகொண்டு உம்மாண்டி புடிக்கிறியள்? இஞ்சேருங்கோப்பா, அவ சும்மா ஒரு மூலக்கொதியில் சொன்னவ. அவவுக்கு உங்களிலை இருக்கிற பட்சம் ஆரிலை இருக்கு..." என்று அன்னலட்சுமி 'செல்லம்' பொழிந்து அவரை இதப் படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டாள்.

அவர் அதற்கும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

"எனக்குத் தெரியும் உங்களுக்கு என்னிலை கோவ மெண்டு. நான் என்னப்பா செய்யிறது? எனக்கு விருப்பமில்லையே? உங்களைக் கண்டோடனை எவ்வளவு ஆசையா இருந்தன். சனிக்கிழமை கெட்டுப் போச்சு. விடியச் சாமம் போலை எழும்பி வரலாம் என்று நினைச்சுக் கொண்டதான் படுத்தனான். உங்கடை அவசரத்திலை கூத்தாடிக் குழப்பிப் போட்டியள். கனகாலத்துக்குப் புறகு வந்தது...சும்மாவே போகப் போறியள்? ரெண்டு நாள்கூட நிண்டிட்டுப் போனால் என்ன? உத்தியோகப் பெண்டில் கோவிச்சுப் போடுவாளோ..." என்று மேலும் இரண்டு நாள் கள் 'லீவு' போடும்படி 'அடி' போட்டாள். இரண்டு நாள் லீவு 'எக்ஸ்ரெண்ட்' பண்ண வேண்டுமென்று அவர் நேற்று எண்ணெய் வைக்கும்பொழுதே நினைத்

துக் கொண்டார். அன்னலட்சமியும் அடிபோட்டது வாய்ச்சுப் போச்சு. இவ்வளவு நேரமும் 'ம்,ம்' கொட்டிக் கொண்டிருந்த செத்தில்நாதன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“இவ்வளவு நேரமும் புறாமுக்கல் போட்டியள்...” அவளுடைய கண்களிலே வார்த்தைகளிலே வடிக்க இயலாத ஏக்கம் குவிந்திருப்பதை அவர் அவதானித்தார். உண்மையிலேயே அவள்மீது இரக்கம் பிறந்தது. மனத்திலே பட்சத்தைத் தேக்கி அவளைப் பார்த்தபொழுது, அவள் மெலிந்திருப்பதாக அவருக்குப் படுகின்றது...சாப்பிட்டு எழுந்தார். அவருடைய கோப்பையிலே காற் பங்குச் சோறு மீதமிருந்தது. அந்த மிச்சக் கோப்பையிலே ஓர் அகப்பை சோறு போட்டு, கணக்குக்குக் கறியும் வைத்தாள்.

கைகழுவிச் செம்பை அவளுக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டே, “நீர்ப்பா உம்மைக் கண்ணாடியிலை பாக்கிறனீரே?” என்று கேட்டார்.

“ஏன்?”

“நல்லா மெலிஞ்சு போனீர். ராத்திரியும் சாப்பிடேல்லை. உப்பிடிச் சாப்பிடாமல் கிடந்தால் பேந்து காங்கேசன்துறை ஆசுப்பத்திரியிலைதான் போய்க் கிடப்பீர். நான் இண்டைக்கு, நீர் சாப்பிட்டு முடிக்குமட்டும் அடுப்படியை விட்டுப் போகமாட்டன். நீர் எவ்வளவுதான் சாப்பிடுறனீர் எண்டு பார்க்கப் போறன்...”

“சும்மா உதிலை நிண்டு மதலை பேசாமல்போய் மாலுக்கை படுங்கோ. அம்மா பாவமல்லே? காலமை பழஞ்சோறு இருந்தாத்தான் தின்பா. அவவுக்குக் கடையப்பம் பிடிக்கிறதில்லை... நீங்கள் போனாத்

தானே அவ வந்து சாப்பிடுவா..." என்று அவள் விளக்கங் கொடுக்கவே, அடுக்களையை விட்டு அவர் வெளியேறினார்.

நவரத்தினத்துடன் சேர்ந்து 'கொஞ்சம் பூசி'ய தால் நித்திரை வரச் செய்தது. ஆனால், நாலு மணிக் கிடையில் அவருடைய நித்திரை குழம்பிப் போச்சது.

இவ்வளவு நேரமும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் அட்டலுக்குப் பணிந்து, ஒவ்வொரு மூலையில்பதுங்கிக் கிடந்த பிள்ளைகள் கூட்டாளிகளைக் கண்டு விடுதலை உணர்ச்சி பெற்றார்கள். மௌனமாகச் செந்தில்தாதன் படுத்திருந்த பக்கம் கையைக் காட்டி, சைகையாலேயே சத்தம் போடக்கூடாது என்று பூர்வாங்க எச்சரிக்கையை மாலினி தெரிவித்த பின்னர் தான் விளையாடத் தொடங்கினார்கள். ஆனால், விளையாட்டு களைகட்டத் தொடங்கவும் எச்சரிக்கை புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டது.

"காலகண்டன்கள். ஒரு மனுஷனை அலுத்துச் சலித்துப் படுக்கவிட மாட்டான்கள். ஏன்தான இந்த அறுவாங்கள் லீவை விடுறாங்களோ தெரியாது..." என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி, உரத்த குரலிலே விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளை வாழ்த்தினாள்.

ஒரு பக்கத்தில், சீலைத் தொங்கலை விரித்துப் படுத்திருந்த அன்னலட்சுமியும் விழித்துக் கொண்டாள்.

தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டே, "கணபதிப் பிள்ளையண்ணர் வீட்டை ஒருக்காப் போக வேணுமெண்டு சொன்னாய் புள்ளை... போகேல்லையே..." என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி கேட்டாள்.

“ஓம்... வெய்யிலும் தாண்டிட்டுது... ஒருக்கா போயிட்டு வருவம்...அவவுக்கும் கால் வீக்கமாம். இல்லாட்டில் நூறு தரம் ஓடியோடி வரும் அந்த மனுஷி!...”

கணபதிப் பிள்ளையின் வீட்டுக்கென்றால் தொடர்ந்து நாலைந்து வீடுகளுக்கு ‘விசிறறிங்’ செல்ல வேண்டும்.

கணபதிப்பிள்ளை வீட்டில் பலதையும் பத்தையும் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. தேநீரைக் கலந்து கொண்டு வந்து வைத்த கணபதிப்பிள்ளையின் மனைவி அன்ன லட்சுமியுடன் வலு வாரப்பாடாகப் பேசிக் கொண்டாள்.

“எங்கை பாருங்கோ. நேரம் கிடைச்சாத்தானே வாறதுக்கு? புள்ளையளின்ரை அலுவலகளைப் பாக்க நேரமும் பொழுதும் சரியாப் போகுது...”

“ஓமாம்...நானும் இந்தக் காலோடை இழுத்து ஒவ்வொண்டாச் செய்யிறதான்... இண்டைக்கு லீவு எண்டபடியால் கொஞ்சம் நேரமிருந்துதுபோலை...”

“லீவெண்டால்த்தான் இன்னும் அரிகண்ட மெணை. நேரத்துக்குச் சாப்பிட வராதுகள். இவர் நிக்கிறபடியாலை ஒரு மாதிரி உசாரிலை எல்லாரும் ஓடி ஆடி வேலை செய்யினம். இல்லாட்டில் அதுக களோடை கத்திறதிலை தொண்டைத் தண்ணி வத்திப் போயிடுமெணை...”

“எணைய், உங்காலையும்ல்லே போயிட்டுப் போக வேணும்...” என்று செந்தில்நாதன் இடையிற் புகுந்து குரல் கொடுக்கின்றார்.

“ஓமோம்... அப்ப நாங்க வாறம்... பேந்து ஆறு தலா வாறன்...” என்று அன்னலட்சுமி புறப்பட்டாள்.

போக வேண்டிய இடங்களுக்குப் போய், அன்பு வற்புறுத்தலினால் தேநீர் விழுங்கி வயிறு நிரப்பி, நாலு முகமன் வார்த்தை பேசி, வீடு வந்துசேர விளக்கு வைக்கும் நேரமாகிவிட்டது.

“நாளைக்குப் பள்ளிக்குடமில்லையே? சும்மா கிடக்கிறியள். புத்தகத்தை எடுத்துப் படியுங்கோ வன்...” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி நெருப் பெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, செந்தில் நாதன் தம்பதிகள் வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வந்து காலாறுவதற்கிடையிலேயே செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி, நீண்ட பிரசங்கம் வைக்கத் துவங்கினாள்.

“கேட்டியே பிள்ளை, இவ்வளவு நேரமும் சின்னச் சீட்டுக் காசுக்காக அவள பூரணம் வந்திருந்தீட்டுப் போனவள். நான் நாளைக்கு வரச் சொல்லிக் கடத்தி விட்டனான்... ஓம், சங்கைக் குறைவு. நாளைக்கு உங்காலை அங்காலை புரட்டிக் குடுத்திடுவம்... அவள் உன்ரை கொண்ணினினைரை கெட்டித் தனத்தைச் சொன்னாள். ஏன் கெழ்ப்பான்?... பாழ்பட்டுப் போவான்...”

“என்னவாமெனை அது...” என்று அன்ன லட்சுமி கேட்டாள்.

“குடிவெறியிலை ஆலடியிலை நிண்டு புசத்திக் கொண்டிருக்கிறானாம்... இந்தக் கிழவிக்குக் கண் அவிஞ்சு போகும் எண்டு சாபம் வேறு போடுறானாம். உன்ரை புருஷனை நான் என்ரை முந்தானைச் சீலைக்குள்ளை வைச்சுக் கெடுத்துப் போட்டன் எண்டு அந்த நாய் நடுறோட்டிலை நிண்டு பேசுறானாம்... எல்லாரும் தங்கடை பாட்டிலை நல்லபேர் எடுத்துக் கொள்ளட்டும்... அந்தச் செல்லப்பாக்கியத்

தான் ஊருலகத்துக்குக் கெட்டவள்” என்று தன்னுடைய ‘சலிப்பு’ முழுவதையுங் கொட்டித் தீர்த்தாள்.

‘விசிற்றிங்’ போய் வந்த இதம் முற்றாகக் கரைந்தது. வரும்பொழுது, ஒழுங்கை முடக்கில், தற்செயலாகப் பட்டது போல, இரு புரவிகள் முன்னங்கால் தூக்கிக் குதியாட்டமிடும் சோபிதத்தின் வனப்புக் காட்டிய மார்புப் பக்கத்தில் லேசாக இடித்தார். பதிலுக்கு அன்னலட்சுமி உதிர்த்த ‘ஆட்கொல்லி’ச் சிரிப்பில் அவர் தன்னையே மறந்திருந்தார். ஆனால், செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியின் சொற்கள் எரிபுண்ணில் தேசிக்காய்ப் புளியைப் பூசியது போலாகிவிட்டது.

‘பாவம். அவ எங்கடை நன்மைக்குச் செய்யிறது?... நான் உலக்கைத் தனமாக நடந்திட்டு...’ என்று ஒருகணம் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார். மறுகணம். ‘நான் பேய்த்தனமாகச் செய்திருந்தாலும் அதை நெடுகிலும் புட்டுக் காட்ட வேணுமே?’ என்றும் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார். என்றுமே ஏற்படாத சோக உணர்ச்சியலை அவர் மனத்தைச் சிறு துரும்பாக அலைக்கழிக்கின்றது. வெளியே சென்று திரும்பினாற்றான் மன அமைதி கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் எழுகின்றது துவாயை எடுத்து உதறிப் போட்டுக்கொண்டு, செருமியபடி வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

அந்தச் செருமலின் அர்த்தம் தாய்க்கும் மகளுக்கும் தெரியும். அவருக்குப் பிடிக்காத விஷயங்கள் நடக்கும் பொழுதுதான் அவர் செருமுவார்.

“என்றை வயித்திலை புறந்த உலுத்தனைப் பற்றி நான் சொல்ல, ஏன் புள்ளை உன்றை அவருக்குக் கோவம் வரவேணும்?” என்று சொன்னவார்த்தைகள் படலையைத் தாண்டிச் சென்று

கொண்டிருந்த அவருடைய செவிகளில் நன்றாக விழுந்தன.

தறிகெட்டாடும் மனத்துடன், கால் இழுத்துச் சென்ற போக்கில் நடந்த செந்தில்நாதனை, “எங்கை அவசரமோ?” என்ற பொன்னுத்துரையின் குரல் தான் நிச உலகத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. வீட்டுத் தொல்லைகளை மனத்திலிருந்து உருட்டித் தள்ளி விட்டு விழித்துக் கொள்ளுகின்றார்.

பொன்னுத்துரை புதுப் பணக்காரர். ‘உவர் தேத் தண்ணிக் கடைக்குக் கடையப்பம் குடுத்துத் திரிஞ்சவர். ஒரு வேலையுமில்லாமல் அம்மன் கோயில் வீதியிலை இருந்து பகல் முழுக்கக் கடுதாசி விளையாடித் திரிஞ்ச காலம் இப்பவும் என்றை கண்ணுக்கை நிக் குது. இப்ப கையிலை கொஞ்சம் பசைப் புடிப்பு ஏறிட்டுது...’ என்று பொன்னுத்துரையைப் பற்றி அவர் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றார். தன்னுடைய நினைவுகளை வெளியே காட்டாமல், “சும்மா வெளியிலை போயிட்டு வருவம்” எண்டு வந்தன். எப்படிப் பாடுகள்? இண்டைக்கென்ன கடைக்குப் போகேல் லையா?” என்று கேட்டார்.

“இண்டைக்கு நான் போகேல்லை. அவன் மூத்த வனைத்தான் கடையிலை விட்டிருக்கிறன். படிச்சுப் போட்டுச் சும்மா திரியிறான். கடையலுவலை யெண்டாலும் பழகட்டுமே... வாருங்கோ, உள்ளைபோய்ப் பேசுவம்.”

“ஓ, ஓ படிச்சு உத்தியோகம் பாக்கிற காலமெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா மலையேறிக் கொண்டு போகுது” என்று சொல்லிக்கொண்டே பொன்னுத்துரையைப் பின்தொடர்ந்தார்.

“எனக்குத் தெரிய எத்தினை பொடியள் படிச்சுப் போட்டு, வேலையில்லாமல் ஊர் சுத்துறான்கள். கடை கண்ணியெண்டாலும் பாத்துக் குந்த வேண்டியதுதான். சும்மா திரிஞ்சால் எப்பிடி காலம் போறது?... உந்தக் கதிரையில் இருங்கோ...”

செந்தில்நாதனின் மனம், ‘நீ றஸ்தியடிச்சதை இவ்வளவு கெதியிலை மறந்திட்டியாக்கும்...’ என்று நினைத்துக் கொண்டாலும், “அது சரி, எனை வேலையெண்டு இருக்கு இந்தக் காலத்திலை? எதையும் செய்யக் கூச்சப்படக்கூடாது பாருங்கோ” என்று சொல்லி வைத்தார்.

“நீங்கள் இன்னுஞ் சாப்பிடேல்லைத்தானே...?”

“இல்லை. ஏன்? என்ன விஷயம்?”

“ஓண்டுமில்லை. இருங்கோவன்...” என்று கூறிக் கொண்டே அலுமாரிக்குப் பின்னாலிருந்த ஒரு வெள்ளைப் போத்தலை எடுத்தார். போத்தலுக்கு மேலே கவிழ்க்கப்பட்டிருந்த கிளாஸை நிமிர்த்தி அதிலே கொஞ்சம் ஊற்றினார். இதைக் கவனிக் காதவர் போல, சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த ஒரு படத்திலே கண்களை மேய விட்டார் செந்தில் நாதன்.

“கொஞ்சம் எடுங்கோவன்” என்று பொன்னுத் துரை விஷயத்தைச் சுற்றி வளைக்காமல் நேரடியாகவே கேட்டார்.

“நான் இது பாவிச்சுக் கனநாள்... வேண்டாம்” என்று மனமறிந்து பொய் சொல்லி, செந்தில்நாதன் ‘புறியம்’ காட்டவே, பொன்னுத்துரை ‘மடக்’ கென்று தொண்டைக்குள் ஊற்றிக் கிளாசைப் போத் தலிலே கவிழ்த்து, போத்தலை இருந்த இடத்தல்

வைத்துவிட்டு, விறாந்தையிலிருந்த வாங்கு ஒன்றில மர்ந்து கதையைத் தொடர்ந்தார்.

“புளியடி வளவுக் கனகற்றை மோன் கல்கத்தா வுக்குப் போய்ப் படிச்சிட்டு வந்தவன். ரெண்டு வருச மாகுது... இப்பத்தான் ஏதோ இன்சூரன்ஸ் ஏஜண்ட் எண்டு சொல்லி ஏதோ செய்யிறான்...” என்று கூறிய படி புகையிலையை எடுத்துச் ‘சுத்து’ ஒன்று சுருட்டத் தொடங்கினார்.

செந்தில்நாதனுக்குப் பேச்சு சுவாரஸ்யப்பட வில்லை. பேச வேண்டு மென்பதற்காக, “ஏன் சிலோனிலை படிச்ச பொடியங்களே வேலையில்லா மல் கிடக்கிறாங்கள். நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?” என்றார்.

‘நான் சொல்லுறெண்டு புழையா விளங்கப் படாது. எல்லாரும் உத்தியோகந்தான் பார்க்க வேணுமெண்டால் முடியுமே? இருந்து பாருங்கோ... இன்னும் கொஞ்ச நாளையாலை, எல்லாரும் திரும்பியும் தங்கடை சாதித் தொழிலைத்தான் பாக்க வேணும்...” என்று கூறி, சுருட்டைச் சுவைத்தபடி பற்ற வைக்கின்றார்.

சாதித் தொழில் என்றதும் செந்தில்நாதனின் மனம் ஒருமாதிரித் திகீரென்றது... ‘மெள்ள மெள்ள வந்து வெள்ளாளராகினவயளைப் பற்றிச் சொல்லுறாரோ?... இவருக்குத்தான் இரு மரபும் துய்க்க வந்த வரென்ற நினைப்பு...’

“அதிலை என்ன? குலத்தொழில் செய்தால் என்ன மதிப்புக் குறைவு? தன் தொழில் விட்டவன் சாதியில் கெட்டவன் எண்டு சொல்லுறது தொயாதே?” என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்.

பொன்னுத்துரை மீண்டும் ஒரு 'அடி'க்குப் போத் தலை எடுக்கிறார். "எனக்கு இதிலை கொஞ்சம் பாவிக்காட்டில் ஒரு வேலையும் ஓடாது" என்று சொல்லியபடி கிளாசில் ஊற்றுகிறார். "சும்மா எடுங்கோவன், பாவிச்சிட்டு, போய்ச் சாப்பிட்டுப் படுக்கிறதுதானே?" என்று கேட்கிறார்.

"சரி. அதுக்கென்ன? நீங்கள் எடுத்திட்டுக் கொஞ்சமாகத் தாருங்கோ..." என்று செந்தில்நாதன் 'மசிந்து' கொடுத்தார்.

"ஆ...ஆ... அவ்வளவும் போதும்...கொஞ்சமா... சரி, சரி..." என்று முதல் தடவையில் மிகவும் பிரியம் காட்டித்தான் எடுத்தார். குடிக்குப் புருஷன் கதை என்பது போல, கதையின் சுவாரஸ்யத்தில் அதற்குப் பிறகு எடுத்த அளவை அவர் நிதானத்தில் வைக்கத் தவறிவிட்டார்.

பேச்சும் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்குத் தாவி வளருகின்றது. வேலையில்லாத திண்டாட்டத்திலிருந்த பேச்சுக் குடிக்குத் தாவுகின்றது. குடிகாரக் குடி, ஒழுக்கமான குடி, கணக்கான குடி என்று பல அபிப்பிராய நறுக்குகள் வந்து விழுகின்றன. அதிலே கிளை விட்டுப் பொதுவான அரசியலைத் தொற்றித் தாவிய கதை, கடைசியில் கிராமச் சங்கத் தேர்தலில் வந்து முற்றுப் பெறுகின்றது. பொன்னுத்துரை கிளாசை எடுத்து அலுமாரிக்கு மேலே வைத்துவிட்டு, வெறும் போத்தலை அலுமாரிக்குக் கீழே உருட்டி விட்டார்.

பொன்னுத்துரையிடம் இருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு, வீடு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார் செந்தில்நாதன். வீதி மேலே எழுந்து தன் நெற்றியை நோக்கி அடிக்க வருவதான மயக்கம். வீதியின் இரு மருங்குமுள்ள வேலிகளில் இடித்து மோதிக் கொண்டு நடப்பதான உணர்வு.

‘ஊரா வீட்டு நெய்யே என் பெண்டாட்டி கையே எண்டதைப் போலைதான் நடந்து போச்சு... வெள்ளைச் சாராயம் எண்டாலே வெறிக்கிறது கூடத்தான்... மத்தியானமும் கொஞ்சம் பாவிச்ச தல்லே...அதோடை இதுவும் சேர்ந்து சரியாப் பத்தீட்டுது...’

மனம் பல திசைகளிலும் அலைமோத, காட்கள் பல பக்கங்களிலும் இடறித் தடுமாற வீடு வந்துசேர்ந்தார். நல்ல வேளை செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி நித்திரை. மேஜையிலே தனக்குச் சாப்பாடு எடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை அவருடைய கண்கள் கவனித்தன. ஆனாலும், சாப்பாட்டை அவருடைய மனம் வெறுத்து மறுத்தது.

‘போய்ப் படுப்பம்’ என்று திரும்பிய பொழுது, அவருடைய வலக்கால் மேஜை கால்களுள் ஒன்றுடன் இடிபட இடறினார்.

பாயிலே படுத்துச் சரிந்தாப்போல கண் அயர்ந்து போன அன்னலட்சுமி விழித்துக் கொண்டாள்.

‘சாப்பாடெல்லோ மேசையிலை எடுத்து வைச்சிருக்கு. இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போட்டு வாரியள்...’

“அவன் பொன்னுத்துரையைக் கண்டாப்போலை கதைப் பிராக்கிலை குந்திட்டம்” —அவருடைய நாக்கு உளறியபடி வார்த்தைகளை உதிர்த்தன.

“இப்ப அவனோடையும் கூட்டோ? புதுக் காசிலை அவன் கண் விண் தெரியாமல் குடிச்சத் திரியிறானாம்.”

“சும்மா சத்தம் போட்டுக் கதைக்காதையுமப்பா. எனக்குப் பசிக்கேல்லை. நான் படுக்கப் போறேன்...”

என்று கூறியபடி, தன்னுடைய பாயிலே 'தடா' லென்று விழுந்து படுத்தார்.

சத்தத்தைக் கேட்டு, அன்னலட்சுமி எழுந்து வந்து அறைக்குட் பார்த்தாள்.

'நல்ல வெறி போலை, படுக்கட்டும்' என்று நினைத்து விளக்கை அவித்து, நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து அதற்குப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு தன்னுடைய பாயிலே படுத்துக் கொண்டாள்.

விடியப்புறம் மூன்று மணியிருக்கும். அன்னலட்சுமி விழித்துக் கொண்டாள். அத்துடன் சேர்ந்து வாஸிபத் தசையின் தினவுகளும் விழித்துக் கொண்டன. தசையின் தேவை அவருக்கு மட்டுமல்ல தனக்குந் தேவை என்பதை அவள் பூரணமாக உணர்ந்து கொள்ளுகின்றாள்.

'பாவம், அந்த மனுஷனும் எவ்வளவு ஆசையோடை வந்தது. என்ன இருந்தாலும் மனசார ஒரு ஆம்பினை இதுக்குத்தானே ஒரு பெண்சாதியை எடுக்கிறது... கண்டறியாக் கோவத்திலை போய்க் குடிச் சிட்டு வந்து கிடக்கிறார். சாராய நெடி எண்டால் எனக்கு ஒங்காளம்தான் வாறது...'

உடம்பிலே சில்லிட்ட உணர்வுகள் நீக்கமற வேர் பாய்ச்சிச் செழித்தன சீதள உணர்வைப் போக்கும் உஷ்ண வேட்கையைப் பற்றிய நினைவுகள் அவளுடைய நெஞ்சத்திலே கூத்தாடின. கலவிக் களிப்பிலே இருவரும் ஒருவரையாகிச் சுகித்துச் சயனித்த இரவுகளின் எண்ணங்கள் மொய்த்தன. விடியற்காலையில், குளிர் காலத்தில் குளிர் தாங்க மாட்டாமல் அவருடைய போர்வைக்குள் திருட்டுத்தனமாகப் புகுந்து, தோள்களைக் கட்டிப் பிடிக்க, 'ஏனப்பா முதுகைக் குத்துகிறீர்' என்று கேட்க, பொய்க் கோபத்திலே மறு

பக்கம் திரும்ப, 'இவள் விசரிக்குப் பகிட்யும் விளங்காது...அது பஞ்சணை மெத்தையல்லோ' என்று வலுக் கட்டாயமாகத் தன்னுடைய பிடிக்குள் அணைக்க, ஊடல் தீர்ந்து, இன்புற்று, வைகறையிலே முட்டைக் கோப்பி கொண்டு வந்து கொடுக்கப் புலர்ந்த நாள்...இப்படிப் பல நாளைப்பற்றிய எண்ணங்களிலே அவளுடைய மனம் தறிக்கெட்டாடியது.

'உங்க உவர் குறட்டை விடுற சத்தம் மெல்லமாகக் கேட்குது. அசுக்கிடாமல் போய் அவருக்குப் பக்கத்திலை கிடப்பம். என்றை கை பட்டவுடனை திகைச்சுப் போய் எழும்பிப் பாப்பார். நல்ல பகிட்யாய் இருக்கும... ஓம், அப்பிடித்தான் செய்வம்' என்று அலைந்த மனத்தை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

அறைக்குள் இருட்டு விரிந்து கிடந்தது. நிதானத்தை வைத்துக் கொண்டு நெருப்புப் பெட்டிக் காகக் கையைத் துழாவினாள். அதிக சிரமமின்றி அது கையிலே தட்டுப்பட்டது. விளக்கை ஏற்றி, செந்தில் நாதனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

கயிறு என்று கால் வைத்ததும். அது பாம்பாக நெளியுமானால்... கால்களைப் பாய்க்கும் வெளியில் மடித்துச் சுருண்டு கிடந்தார் செந்தில்நாதன். சாறன் அவிழ்ந்து இடையை மட்டும் மறைத்தது. பாயிலும், தலையணையிலும் கக்கலின் மிச்சில்கள் பரம்பிக் கிடந்தன. சிறிய பிள்ளையார் எறும்புப் படையொன்று கக்கல்களை நோக்கிப் படையெடுத்துள்ளது. மூலையிலே அவருடைய கடைவாயில் வழிந்திருந்த கக்கலை நக்கலாமா என்ற எண்ணத்துடன் தவமியற்றுவதாகக் காணப்படும் பூனை. 'இவ்வளவு படித்த மனிஷன் அறிவில்லாமல் போய்க் குடிச்சிப்

போட்டுப் பாய் தலையணை எல்லாம் கக்கி வைச்சிருக்குது...ஆரேன் கண்டால் என்ன சொல்லுவினம்? அம்மா கூடக் கண்டால் மதிக்கமாட்டா...எல்லாரும் குடிச்சு வெறிக்கிறாங்களெண்டு இவரும் குடிச்சிப் பார்த்திருக்கிறார்...'

அன்னலட்சுமி பூணையை விரட்டினாள். அறையிலே வீசிக் கிடந்த துவாயை எடுத்து, அவருடைய தாடையைத் துடைத்து விடுகின்றாள். மரணத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அவர் மறுபக்கம் திரும்பி, பாய்க்கு வெளியே கிடந்தார். சாறண் தன் தொழிலை இயற்றாது வழுவிக் கிடந்தது. அதைப் பார்க்க அவளுக்குக் கோபமாகவும் வெட்கமாகவும் இருந்தது. சாறணை இழுத்து மூடிவிட்டாள். அவர் உணர்வற்ற நிலையிற் படுத்துக் கிடந்தார்.

பாயிலும் தலையணையிலும் கிடந்த கக்கல்களைத் துவாயிலே துடைத்தெடுத்தாள். 'காலமை கழுவுவம்' என்ற எண்ணத்தில் அதைக் கிணற்றடியிலே போட்டாள்.

பனங்கூடலைப் பாற்கூடங்கள் சரித்துச் சந்திரிகை குளிப்பாட்டுகிறாள். அந்தப் பசுமைக் காட்சி உள்ளத்திற் கனன்று கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளுக்கு எரிதீனி போடுகின்றது. 'சவ மனுஷன் முளிப்பாக இருந்தால் அவரோடை வந்து இதிலை குந்தினால் எவ்வளவு சோக்கா இருந்திருக்கும்... கொழும்பிலை இருந்து இவ்வளவு தூரம் வந்த மனுஷன் இப்படிச் சவக்கட்டை போலை வந்து நித்திரை கொள்ளுது...' என்று கோபமாக நினைத்துக் கொள்ளுகின்றாள்.

அறைக்கு மீண்டும் வந்து பார்த்தாள். ஏமாற்றத்தால் மனம் வெதும்பியது. அவர் படுத்திருந்த நிலை

அவளுக்கு உண்மையில் அவர்மீது இனந் தெரியாத வெறுப்பை ஊட்டியது. விளக்கை அவித்துவிட்டு மறு படியும், பாயிலே வந்து படுத்தாள். அவள் விட்ட நெருப்புப் பெருமூச்சில் கடைக்குட்டி விழித்துக் கொண்டது. அதனை அணைத்து வாயிலே தன் முலைச்சகாம்பைச் சுவைக்கக் கொடுத்தாள். அது 'பொச்சடி'த்துக் குடிக்கும் பொழுது ஒவ்வொரு சதைத் துணுக்கிலும் சடைத்துப் பரவியுள்ள உணர்ச்சியை எப்படியும் தணித்துக் கொள்ளல் வேண்டுமென்ற அசுரம் அவளுள் ஜனித்தது. எல்லோரும் தூங்கிவிட்டதினாலும், மாலுக்குள் ஊமை ஒளியே பரவியிருந்ததினாலும், ஆசை சகல வெட்கங்களையுங்களைந்து அம்மனமாகின்றது. சேலையும் உள்பாவாடையும் முழங்கால்களுக்கு மேலாக அலங்கோலமாகக் கிடந்தன. தொடைகளைச் சொறியும் லாவகத்தில் வலக் கையை உட்புகுத்தி... வேட்கை திமிர்த்து முதிர... இவ்வுணர்ச்சியின் உற்பத்தி நிலையத்தை அதன் பிடிக்குள் நெருக்கி, ஆட்காட்டி விரலுக்கு செந்தில்நாதனின் உருவம் கற்பித்து... கண்களை மூடிய கற்பித நிலையிலும், கையின் கிரியை முனைப்பிலும், ஏதோ ஸ்கலிதமாகவே தன் உணர்ச்சிகள் இற்றுச் சுகாநுபவம் கிட்டுவதான திருப்தி குதிருகின்றது.

சேலையையும் பாவாடையையும் சரி செய்த பொழுது, 'சாமி, அடங்காமாரியைப் போலையல்லே நடந்துகொண்டன்' என்ற நினைவு ஊரவே வெட்கம் கப்பிக் கொள்ளுகின்றது. அதனைப் பசளையாக உண்டு, தான் அநியாயமாக ஆத்திரப்பட்டுவிட்ட தான குற்ற உணர்வும் வேர் பாய்ச்சியது.

'இத்தினை பெண்டுகள் நித்தம் குடிகாரப் புருஷன் மாறோடை நெருக்குவாரப் பட்டுச் சீவிக்

கிறாளவை. இவர் மத்த மத்த புருஷன்மாரைப் போலையே... அந்த ஆளதானே மாடு மாதிரி உழைச்சுப் போடுது?...’ நாளை ராவைக்கும் நிக்கிற வர்தானே?... என்று கோபம் மறைந்து, கனிவுந் தோன்றுகின்றது.

நாவல் மரத்தில் உறையும் சேவல் கூவுவது அன்னலட்சுமியின் காதில் விழுகின்றது.

‘ஓ, விடிஞ்சு போச்சுப் போலை. இண்டைக்குச் செவ்வாய்க்கிழமை யாக்கும்...’

செவ்வாய்

அன்னலட்சுமி

அடுப்படியில் வேலையாக இருக்கிறாள். 'யாரின்றை முகத்திலும் முழிக்கேலாது' என்ற குற்ற உணர்வு அவர் மனத்தைக் குடைந்தெடுக்கின்றது. ஒரு 'அசுப்பும்' இல்லாமல் முகத்தைக் கழுவி முடித்தார். 'லீவுக்குத் தந்தியடிக்க' வேண்டுமென்ற நினைவு வருகின்றது. தேநீர் வர நேரமாகு மென்பதை உணர்ந்த செந்தில்நாதன் அதற்கிடையிற் தபாற் கந்தோருக்குச் சென்று தந்தியைக் கொடுத்துத் திரும்பலாம் எனத் தீர்மானிக்கிறார். பையிலே எழுபத்தி ஐந்து சதத்திற்குச் சில்லறையும், ஒரு ரூபாய்த் தாள் ஒன்றும் இருக்கின்றன. 'எழுபத்தி ஐந்து சதத்தோடை தந்தியை அடிச்சிடலாம், எண்டாலும் கை காவலுக்காக எல்லாத்தையும் கொண்டு போவம்' என்று பணத்தையும் எடுத்து மடிக்குள் வைத்துக் கொள்ளுகிறார். துவாயைத் தேடியபொழுது, அது கொடியிலே காய்ந்து கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கிறார். 'ஓ, சரியான கூத்துத்தான் அடிச்சிருக்கிறன்' என்ற நினைவுடன் சேட்டை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

“கோப்பியைக் குடிச்சிட்டுப் போங்கோவன்...”

“சுணங்கும் எண்டு, தந்தியைக் குடுத்துட்டு வரலா மெண்டு பாத்தன்...”

“இஞ்சை கலந்தாச்சு...மாலினி, இதைக்கொண்டு போய்க் கொய்யாட்டக் குடு...”

அன்னலட்சுமிக்குத் தன்மீது உள்ளூரக் கோப மீருப்பதை உணர்ந்து கொள்கிறார். சூட்டையும் கவனிக்காமல் கோப்பியை ‘மடக் மடக்’ கென்று குடித்துவிட்டு வெளியேறினார்.

தபாற் கந்தோர் வரும் வரைக்கும் இரவு நடந்து கொண்ட விதம் அவருடைய மனத்தை உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. பொன்னுத்துரையின் சகவாசத்தினால் அப்படி அவமானம் ஏற்படும்படியாக நடந்து விட்டதாக அவருடைய உள்ளம் வருந்தியது. ‘எவ்வளவு ஆசையா வந்தன். இன்னொரு இரவையும் பழுதாக்கிப் போட்டன்... நடந்ததை நினைச்சு என்ன பிரயோசனம்? இனி, நடக்க வேண்டியதைக் கவனிக்கிறதுதான் புத்தி...’

தபாற் கந்தோர் ‘கவுண்ட்’டரில் வைத்துத் தந்தியை எழுதிய செந்தில்நாதனின் தோளைத் தட்டினான் பழனி.

“என்னப்பா எக்ஸ்டன்ஸனோ?”

“ஓ... வீட்டிலை கொஞ்சம் வேலை கிடக்கு. நான் திக்காட்டில் அது ஒண்டும் நடக்காது. நிண்ட தோடை. அதை துடங்கியுமாச்சு.”

“நானும் ஒரு மெடிக்கல் ரெண்டு நாளைக்குப் போடத்தான் யோசினை... மனுசிக்கும் சரியான சுகமில்லை. இணுவிலுக்கு ஒருக்கா கொண்டு போய்க் காட்டுவமெண்டுதான்...”

“அந்தா யோகலிங்கத்தார் வாறார். அவரும் லீவு அடிக்கப் போறார் போலை.”

“அவர் இப்ப வவுனியாவிலையல்லோ?”

அதற்கிடையில் யோகலிங்கத்தார் நெருங்கி விடவே, பழனி அவருடன் பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கினான்.

“என்ன நேரை உள்ள போறியள்?”

“நான் ஒரு ‘றங் புக்’ பண்ணப் பாக்கிறன்”

கருமமே கண்ணாகச் செந்தில்நாதன் தந்திப் பத்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொடுக்கின்றார். உள்ளே இருப்பவரும் ஒரு காலத்தில் இப்படிக் கொழும்பினி ருந்து வந்து தனது லீவை நீடிப்பதுண்டு. இப் பொழுது ஊரோடு வசித்து வருவதினால் அதையெல் லாம் மறந்துவிட்டார். “எல்லாரும் இப்பிடி நிண்டால் அங்கை கந்தோர்கள் மூடித்தான் கிடக்கும்” என்று ஏளனமாகக் கூறுகின்றார்.

செந்தில்நாதனின் தந்திப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, “யாழ்ப்பாணத்துக்கு ‘றிங்’ பண்ணி யிருக்கிறம். இன்னும் ஒண்டையும் காணேல்லை. தந்திகள் போய்ச் சேருமோ, என்னவோ...” என்று இழுத்தார்.

“நீங்கள் தந்தியை எடுத்துக் கொண்டு ‘றசீற்’ றைத் தாருங்கோவன். தந்தி போய்ச் சேருகிற நேரத் திலை போய்ச் சேரட்டுமன்...” என்றார் செந்தில் நாதன். தந்தி ‘றசீற்’ தன் கையில் இருக்கும்வரை தன் உத்தியோகத்திற்கு எவ்வித பங்கமும் ஏற்பட மாட்டாது என்பது அவருடைய நம்பிக்கை.

செந்தில்நாதன் வீடு திரும்பும்பொழுது, பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் புறப்படும் திருப்படலக் காட்சி தொடங்கிவிட்டது.

“எல்லாரும் ரெண்டு வாளி ஊத்திக் குளியுங்கோ!”

“எனக்கேலாது; நான் பள்ளியாலை வந்துதான் குளிப்பன்.”

“கண்ணுக்கை சவுக்காரம்... ஐயோ... கொஞ்சம் தண்ணி தா முகத்தைக் கழுவ...”

“தள்ளி நிண்டு ஊத்தன். இஞ்சை தெறிக்குது.”

“எனக்குப் போதும். சுகம் வாருங்கோ.”

“ஓடிப்போய் கொடியிலை கிடக்கிற துவாயாலை வடிவாத் துடை...”

“கனக்க எண்ணை வைக்க வேண்டாம். பேந்து சட்டையிலை பிரளும்.”

“இதென்னெண்டு ஆம்புளைப் புள்ளைக்கு இவ்வளவு சிக்கு வாறது? ஐயாட்டைச் சொல்லி ஒரே மொட்டையா அடிச்ச விட்டாத்தான் உது சரிவரும்...”

“ஏன் அவசரப்படுகிறாய்? நேரம் கிடக்குத் தானே?”

“ஆறுதலாச் சாப்பிடு.”

“என்ன அவனுக்குத்தான் முழுச் சம்பலையும் வைக்கிறாய்?”

“உனக்கு வேணுமெண்டால் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளு. ஏன் அவன்ரை கோப்பையை நீ பாக்கிறாய்?”

“எனக்கு இதுகளை மத்தியானத்துக்கும் வைச்சு தர வேண்டாம். வைச்சுத் தந்தாலும் தின்னமாட்டன் சொல்லிப் போட்டன்.”

—இவ்வாறான வார்த்தை நறுக்குகள் தெறிக்க அன்னலட்சுமி திருநீராட்டுப் படலத்தையும், செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி பலகாரக் கடைப் படலத்தையும் செவ்வனே நிறைவேற்றினார்கள்.

தொடர்ந்து புத்தகங்கள் தேடும் படலம் ஆரம்பமாகியது.

“புத்தகஞ் சாமான்களைக் கொண்டு வந்து எறிஞ்சு போட்டு இப்ப தேடித் திரிகறாய். உங்கை தான் கிடக்கும். பார்த்து எடு...”

“எனக்குத் தெரியாது. என்றை பென்சில் துலைஞ்சு போச்சு. புதுப் பென்சில் வாங்கித் தராட்டில் பள்ளிக்குப் போகமாட்டன்...”

“ஓ... இவருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் புதுப் பென்சில் தேவை.”

“அங்கை யார் புத்தகத்தைக் குறுக்காலை கிழிச்சு வைச்சிருக்கு... ஆரின்ரை வேலை?”

“அக்கா, ஒரு துண்டுப் பென்சில் தருவியே?”

“அந்தக் கொம்பாஸுப் பெட்டிக்கை எடு...”

“ஏன்றா அந்தக் கலர்ப் பெட்டியை எறியறாய்?”

“இவருக்குத் தேவையெண்டு நேத்து எடுத்துப் போட்டு, இஞ்சை முழுவதையும் கரைச்சு வைச்சிருக்கு...”

“அவர் என்ன கல்லிலை பேண்ட பூனைபோல முழிக்கிறார்?”

“வீட்டுக் கணக்குச் செய்யேல்லையாம்...அதுக் காய் பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகமாட்டானாம்...”

“நேத்து முழுக்க இதைப் பற்றித் தியானம் சிந்தனை இருந்ததே? நேரம் கிடக்குத்தானே? போயிருந்து மழ மழ வெண்டு செய்யன்...”

“கணக்கு எது எண்டு தெரிஞ்சாலல்லவோ செய்யிறதுக்கு...”

“ஐயாட்டைச் சொல்லி ஒரு பெஞ்சில் வாங்கித் தா அம்மா...”

“இவனுக்கு ஒரு பெஞ்சில் வாங்கிக் குடுத்திடுங்கோ...எதெண்டாலும் ஒரு சாட்டுச் சொல்லிப் பள்ளிக்கும் போகாமல் விடத்தான் பாக்கிறான்...”

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போய்விட, வீட்டில் மழை பெய்து ஓய்ந்ததுபோல இருக்கின்றது. குற்றம் நெஞ்சை உறுத்த, செந்தில்நாதனுடைய கண்கள் அன்னலட்சுமியைத் தேடுகின்றன.

சிறிது நேரத்தில் அன்னலட்சுமி அடுப்படியில் தோன்றினாள். ஆனால், செந்தில்நாதரின் உள்ளத்திலே குற்ற உணர்வு பேயிரைச்சல் போடுகின்றது. அன்னலட்சுமியை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்காத அளவுக்குக் கூச்சம் அவரைக் கப்பிக் கொள்ளுகின்றது.

“என்ன தாளப் போட்டுக் குந்தியிருக்கிறியள்? சாப்பிட்டுக் கீப்பிட்டு விட்டாத்தானே பிள்ளைகள் வாறதுக் கிடையிலை ஏதேன் சமைச்சக் கிமைச்சவைக்கலாம்...” என்ற அன்னலட்சுமியின் குரல் அவர் செவிகளிலே விழுகின்றது.

செந்தில்நாதன் அடுக்களைக்குள் வந்தார். முன்னால் இடியப்பங்களும், சூடாக்கிய பழைய இறைச்

சிக் குழம்பும் இருக்கின்றன. இடியப்பம் ஒன்றைக் கறியுடன் பிசைந்து கொண்டே, அன்னலட்சுமியை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றார். அவள் முந்தானைத் தலைப்பாலை தன்னுடைய கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தார்.

அவளுடைய கோலத்தைப் பார்த்தபொழுது அவருக்கும் அழகை வந்து விடும் போலிருந்தது. கைலேசாக நடுங்கியது. சாப்பாட்டுக் கோப்பையின்மேல் வலக்கை விரல் ஐந்தையும் விரித்தபடி, துக்கமேலீட்டினால் தழு தழுத்த குரலில், "இஞ்சேரப்பா நான் பேய்த்தனமா நடந்திட்டன். இந்த அன்னத்தின்மீது ஆணை. நான் இனி ஒரு நாளும் சாராயத்தைத் தொடவும் மாட்டன்" என்று சொன்னார். அந்தவார்த்தைகள் அவர் உள்ளத்திலிருந்து வெளியே வந்து, அவளுடைய உடலிற் புகுந்து, அவள் ஊளை உலுக்கியது.

"விட்டனெண்டு சொல்லுங் கோப்பா...உதுக்கெல்லாம் சத்தியமே? எனக்குத் தெரியாதே. வருஷத்திலை ஒரு நாள் உப்பிடிப் புழை விடுகிறதுதான். உண்ணாணையப்பா எனக்கொரு கோவமுமில்லை. ராத்திரியும் பட்டினி கிடந்த குடல். வயிறு நிரம்பச் சாப்பிடுங்கோ..." என்று குரலிலே இதங் குழைத்து, வெகு பட்சமுடன் சொன்னார்.

"என்னைப் பாத்துச் சிரிச்சால்தான் நான் சாப்பிடுவன்..." அன்னலட்சுமி அவரை மன்னித்து விட்ட சந்தோஷத்தைக் கொண்டாட ஒரு புண்ணகைப் பிச்சை கேட்டார். அவள் சுயத்தை இழந்த மாணசீக அன்பிலே மிதந்தாள். அவள் முகம் சிரிப்பினே மலர்ந்தது. இமைகளிலே கண்ணீர் முற்றாக உலராது விளைந்த அச்சிரிப்பில் அவள் நயனங்கள் பனியில்

மலர்ந்த குவளை மலர்களுக்கு உவமைகளாக அமைந்தன.

சாப்பிடத் தொடங்கினார். 'ராத்திரிக் கூத்துக் குப்புறகு ஒண்டும் உள்ளுக்கை இறங்க மாட்டுதாம்' என்கிற நிலை... இறைச்சியின் துணை கொண்டு இடியப்பங்களை ஒருவிதமாக உள்ளே தள்ளுகின்றார். நெஞ்சு எரிந்து, ஒருவித 'அரிகண்ட உணர்ச்சி' ஏற்பட்டது. இந்த மாதிரி உணர்ச்சி ஏற்படும் பொழுது, சுவையான உணவுகளைப் பற்றிப் பேசுவது அவருடைய பிறிதொரு சுபாவமாகும்.

"பழஞ்சோறு சாப்பிட்டும் கனநாள்."

"பின்னை கொழும்பிலை ஹோட்டல் வழிய உங்களுக்காகப் பழஞ் சோறே விற்கப் போறாங்களா?"

"இதுகுமொண்டு சொல்லத்தான்வேணும். பழஞ் சோத்தைத் தோசையாகவும் வடையாகவும் மாத்திற வித்தையைச் சில ஹோட்டல்காரர்கள் படிச்சு வைச்சிருக்கிறாங்கள்..."

"பின்னை, வீட்டுச் சாப்பாடு போலை எந்தச் சாப்பாடு வரும்?... இறைச்சிக்குப் பழஞ்சோறு நல்லாத்தான் இருக்கும். சோத்தை மேசையலை எடுத்து வைச்சது, தண்ணி ஊத்தாததாலை பழுதாப் போச்சது."

"பழஞ் சோத்துக்கு இறைச்சிக் கறியும் அவ்வளவு உவப்பில்லை. நல்ல மாங்காயும் போட்டு அரைச்சு கூட்டிலை வைக்கிற விளைமீன் குழம்பும், மாப்போல மசிஞ்சு மரவள்ளிக் கிழங்குக் கறியும் இருக்க வேணுமெணை... பழஞ்சோற்றைக் கறிச் சட்டியிலை

போட்டு ஒரு ஆள் குழைத்துத் தர, பூவரசம் இலை ஒன்றைக் கையலை வைச்சுக் கொண்டு, திரணை திரணையாகத் தின்னிற்றதிலை தான் ஒரு 'ரேஸ்ட்' "

"கூழ் குடிச்சும் கனநாளாய்ப் போச்சுது—" என்று தன்னுடைய சாப்பாட்டு விருப்பத்தை அன்ன லட்சுமி வெளியிட்டாள்.

"கூழ் எண்டோடனைதான் ஞாபகம் வருகுது. அண்டைக்கு முத்துவாலிலை இருக்கிற இராசையா வீட்டிலை கூழ் காய்ச்சினவை. என்னையும் கூழ் குடிக்கக் கூப்பிட்டிருந்தான். அந்தக் கூழ் வாய்ப்பில்லை. குக்கரிலை அலுமினிய பாணையை ஏத்தி, பெரிய மீன் துண்டிலை ஒரு பத்தைப் போட்டு மாவைக் கரச்சு எடுக்கிறதும் கூழே? கொம்மாவைப்போல பிலாக் காய்ப் பிஞ்சு முதல் பயித்தங்காய், பச்சை மிளகாய் வரை, பலதும் பத்துமான மீன் முதல் இறால், பூரான் போலை கடுக்காய் நண்டு வரை ஒண்டையும் வீடாமல் சேகரித்தல்லோ கூழ் காய்ச்சவேணும்? ஒவ்வொரு வாயுக்கும் ரெண்டு மூண்டு பருக்கையாவது கடிபட வேணும்... மெய்யெணை, இண்டைக்குக் கூழ்காய்ச்சுவமே?"

"அதுக்கெண்டால் விடியக்காலமையல்லோ கடைக்கனுப்பியிருக்க வேணும்? அதுகும் போக பழப் புளி ஒரு கடையளிலையும் கிடைக்குதில்லை...பிள்ளையரும் பள்ளிக்கு, அதுகளுக்கு கூழ் நல்ல விருப்பம்... அடுத்த பயணம் வாருங்கோ, நல்லொரு கூழ் காய்ச்சுவம்..." என்று அன்னலட்சுமி பதில் சொல்ல, செந்தில்நாதன் தன்னுடைய காலைச் சாப்பாட்டை ஒருவாறு முடித்தார். நண்பகல் நோக்கி நாள் நீள்கின்றது. இப்பொழுதுதான் வீட்டில் நிம்மதியான சூழல். பிள்ளைகள் வீட்டில்லை. ஸ்ரீகாந்தனும் பள்ளிக்குப்

போய் வருகிறான். சாந்தினிக்குக்கூட இரண்டு நேரப் பள்ளி... செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி எலுமிச்ச மரத்தடியிற் குந்திக் கறி கழுவிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் நின்று அவள் மீன் வெட்டுவதை ரோகினி புதினம் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். ஜெயகாந்தன் ஏனையில் நல்ல நித்திரை. தலை கொஞ்சம் பாரமாக இருப்பதான உணர்வில் செந்தில்நாதன் மாலுக்குள் படுத்துக் கிடக்கிறார். அன்னலட்சுமி ஏதோ அலுவலாக மாலுக்குள் வருகிறாள். காலடிச் சத்தத்தில் அவர் கண்களைத் திறந்தார். அள்ளிச் சொருகிய கொண்டையும், குங்குமப் பொட்டும், பெரிய 'கொய்யகம்' வைத்துடுத்த தியாக பூமிச் சேலையுமாகச் செந்தில்நாதனின் கண்களுக்குப் புதுப் பொலிவுடன் காணப்பட்டாள். அவரை அறியாத மீன் விசையில் எழுந்தார். அவருடைய கைகள் அன்னலட்சுமியின் தோளிலே விழுந்தன. அன்னலட்சுமி நாணத்தில் உடல் குறுகுகின்றாள்.

“இதென்ன இது?... இந்த நேரத்திலை...ஆரும் கண்டாலும்...” என்று தயங்கித் திமிறினாள். அந்தத் தயக்கத்திலும் திமிறலிலும் ஓர் ஏக்கம் வெடித்துச் சிதறுவதை அவர் அவதானித்தார்.

“இஞ்சை வாடியாத்தை...உன்னோடை தனியா இருந்து பேச எவ்வளவு ஆசை?—இப்பத்தான் நேரம் கிடைச்சிருக்கு...” என்று கூறிக் 'கொற கொற' வென்று அவளைத் தன்னுடைய அறைக்குள்ளே இழுத்துச் சென்றார். செந்தில்நாதனின் செயலில் பலாத்காரம் இருக்கவில்லை; அன்னலட்சுமியின் இயக்கத்தில் மறுப்புத் தொனி இருக்கவில்லை. கல்யாணமான புதிதில், கொழும்பிலே சிறிதுகாலம் 'தனிக்குடித்தனம்' நடத்திய காலத்தில் நடந்தேறிய

ஒரு சம்பவம் கருங்கொண்டல் கிழித்து சிரசுதயங் காட்டும் மின்னலபோல அன்னலட்சுமியின் நினைவுக் குகையிலே பளிச்சிடுகின்றது; அன்று செந்தில்நாதன் அரைநாள் லீவுடன் கந்தோரிலிருந்து பன்னிரண்டரைக்கே திரும்பி விட்டார். புதிதாகத் திரையிடப்பட்டிருந்த 'குலேபகாவலி' சினிமாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவள்தொரிவித்திருந்த விருப்பத்தைச் செயலாக்கிவிடும் அக்கறையே இதற்குக் காரணம். 'புதுப்படம் சரியான கூட்டமாய் இருக்காம் அதுதான் 'மெட்னிஷோ'வுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகலாமெண்டு வந்தனான்' என்ற விஷயத்தை விளக்கினார். தாம்பத்திய உறவில் ஒவ்வொரு குழந்தையும் பிறக்கப் பிறக்க அந்தக் குழந்தைகளின் பருமனிலும் உயரத்திலும் கணவன் மனைவிக்கிடையில் நீவு ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. அந்தக் காலத்தில் மாலினி கூடப் பிறக்கவில்லை. தோலும் தோலும் ஓட்டிய அந்நியோன்யம். சாப்பாடு முடிந்ததும், அவள் உடுக்கத் தொடங்கினாள். அவள் உடுக்கும் பொழுது பக்கத்தில் நின்று சில திருத்தங்கள் செய்வதில் அவருக்கு அக்காலத்தல் நிரம்பவும் மோகம். உடையலங்காரந்திருத்துங் கிரியையில் 'சேட்டை' மிஞ்ச, உணர்ச்சி மேவிட, இருவரும் சுயத்தை இழந்து 'மெட்னிஷோ'வுக்குச் சிலேடை அர்த்தம் பாய்ச்சி இணங்க... 'பகலிலை செனிக்கிற பிள்ளை நல்ல வெள்ளப் பிள்ளையாப் பிறக்குமாம்...' என்று அவர் கூச்சமற்றுச் சொல்ல, அவள் முகத்தைத் தன் விரல் இயற்றிய வேலியின் மறைப்பில் வைத்து வெட்கப்பட... 'எல்லாப் புள்ளைகளிலும் மாலினிதான் வடிவும் வெள்ளையும்' என்பது இன்றும் அன்னலட்சுமியின் அபிப்பிராயமாகும்.

அவ்வாறு 'இழுபட்டு'ச் சென்று அறையிலே தனிமையிலிருக்கும் பொழுது, செந்தில்நாதனின்

ஆசை மன அடக்கத்தையும் மீறுகின்றது. உணர்ச்சிகள் மயிர் விறைப்பின் முனையிலே தவமியற்றிக் கும்மாளமிடுகின்றன.

“ஐயாவைக் கண்ட புளுகத்திலை அவன் பால் கொஞ்சமும் குடிக்கேல்லை...கண்டறியாச் சேட்டை, நோகுதப்பா... பால் வேதனையல்லே...” என்று மிக மிக இரகசியமான குரலில், கண்டிக்குத் தோரணையில், அதேசமயம் சரஸம் சிந்தும் பாவத்திலும் அன்னலட்சுமி வார்த்தைகளை உதிர்த்து உருட்டினாள்.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி தட்டத் தனியே இருந்து கொண்டு, “இவள் எங்கே போயிட்டாள்? புள்ளையள் பள்ளியாலை வந்திடுங்கள். ஒரு கறியெண்டாலும் வைக்கிறேல்லையே...” என்று பழஞ் சீலை கிழியும் வாக்கிலே புறு புறுத்தாள்.

அந்த நேரம் பார்த்துப் ‘பெரிய’ பூரணமும் வந்து சேர்ந்தாள்.

“புள்ளை... எடியே, புள்ளை! இஞ்சை பூரணம் வந்திருக்கிறாள்” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி மகளை அழைத்தாள்.

சீலையை ஒதுக்கிக் கொண்டு எழுந்து நின்று அன்னலட்சுமி, மார்புச் சீலையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டே, “சீட்டுக் காசுக்கு வந்திருக்கிறா போலை கிடக்கு. பாத்திட்டு வாறன்...” என்று செந்தில்நாதனிடம் விடைபெற்று வெளியேறினாள்.

“இண்டைக்கு முழுதும் அவன் ஒரு சொட்டுப் பாலும் குடிக்கிறானில்லை. வயித்திலை ஏதேன் சுக மில்லையோ தெரியேல்லை ‘கிரைப் வாட்டர்’

குடுத்தால் நல்லது..." என்று சமத்காரமாகப் புணுகிக்
கொண்டே குசினியை அண்டினாள்.

வெண்ணெய் திரண்டு வரும் பொழுது தாழி
உடைந்தது மாதிரி எல்லாம் பழுதாகிவிட்டதை
நினைத்து யார் யாரையோ வெல்லாஞ் சபித்துக்
கொண்டார்... அப்பொழுது அடுக்களைப் பக்கம்
உருட்டப்படும் உரையாடல் அவருடைய செலிகளி
லும் இலேசாக விழுந்தது.

"என்ன புள்ளை பூரணம்? மத்தியானத்துக்குப்
புறகல்லோ வரச் சொன்னனாள்."

"இல்லை, செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி... இஞ்சாலை
வந்தாப்போலை எட்டிப் பாத்திட்டிப் போகலா
மெண்டு நினைச்சன்..."

"இரு புள்ளை... ஓம், உந்தக் குந்திலை இரன்.
உன்னை நெடுகிலும் அலைக்கழிக்கப்பாடா தெண்ணி
காலமையே பிரிச்சக் கொண்டு வந்து வைச்சிருக்
கிறன்... புள்ளை அன்னலட்சுமி இந்தக் கழிச்
சட்டியை எடுத்து அடுப்படியிலை வை... நான் காசை
எடுத்தாறன்."

"மெய்ய அன்னலட்சுமி, எப்பவாம் உன்னை
அவர் கொழும்புக்குத் திரும்புறாராம்? பெரிய
வீவாமோ?"

"வீவு எடுக்க வலு கயிட்டமாம். அதுவும் இவர்
இல்லாட்டில் கந்தோரிலை ஒரு வேலையும் நடக்கா
தாம் அக்கா... நாளைக்கே திரும்புறார்..."

"நானும் அவன் காசிநாதனுக்கு—அவன்தான்
என்னை இவரின்னை தாயின்னை சகோதரியின்னை

மூத்த மகளின்ரை மகன்—பாவம், தாயைத் தின்னி. ஏதேன் செய்தனுப்பலாம் எண்டு இருக்கிறன். அவன் தெஹிவலையில் இருக்கிறான்...”

“ஓ, அவனே? நல்ல உத்தியோகமாம்; நல்ல பிள்ளையாம். உன்ரை மகள் கமலாவும் சீனியர் முடிச்சுப் போட்டு வீட்டோடைதானே இருக்குது?...”

“இந்தா புள்ளை... காசை வடிவா எண்ணிப் பார்... மற்ற அடுப்பிலை தேத்தண்ணிக்குக் கொஞ்சம் தண்ணி வைச்சிருக்கலாமே...”

“வேண்டாம் ஆச்சி... பொடியன் பள்ளியாலை வந்திடும். கமலா ஒரு கையாலை எப்படிச் சமைப்பாள்?... வெத்திலைத் தட்டத்தைத் தானை...”

“தெரியாதே பூரணமக்கா... இவரும் வந்து நிண்டார்... வேலியும் அடைச்சது... அங்காலை இங்காலை எண்டு... அதுதான் சணக்கம்.”

“உதுகள் தெரியாதே?... அதுகளும் மாடுபோலை உழைக்கிறதுகள்... நாங்களும் ஏறும்பப் போலை சிறுகக் கட்டிப் பெரு வாழ்வு வாழ்கிறது தானே?”

“எடி புள்ளை அன்னலட்சுமி, இந்த முறை சீட்டை எடுத்து எப்பீடியும் அவள் சாந்தினிக்கும் ஒரு சங்கிலியும் ஒரு கூட்டம் காப்பும் செய்து போட வேணும் கையிலை கழுத்திலை இருந்தால் ஒரு ஆபத்து அந்தரத்துக்கு உதவும்...”

இந்த உரையாடல் முடிய மறுபடியும் அன்னலட்சுமி தன்னுடைய அறைக்குள் வந்தாலும் வரக்கூடும் என்ற நப்பாசை மனத்தை அலைக்கழிக்கச் செந்தில் நாதன் அறையிலேயே படுத்துக் கிடந்தார். ஆனால்,

பாடசாலைக்குச் சென்ற பிள்ளைகள் வந்து புத்தகம் சிலேட் சாமான்கள் வைக்குஞ் சத்தம் கேட்டது. செந்தில்நாதன் இலவு காத்த கிளியாக அறைக்கு வெளியே வந்தார். மாலினியும் சாந்தினியும் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டு விட்டுப் பின்னேரப் பாடசாலைக்கு ஓடுகிறார்கள். ஸ்ரீகாந்தன் தன் 'ஐயா' வுடன் ஓட்டிக் கொண்டான். செந்தில்நாதன் குளித்த பின்னர் தன் மகனுடனேயே மதியபோசனத்தை முடித்துக் கொண்டார். 'உண்ட களை தொண்ட னுக்குமுண்டு' என்ற வேதாந்தத்தை உருட்டியவாறு, 'விரிச்ச பாயை நித்திரைக்காவது பாவிப்பம்' என நினைத்து, தன் அறைக்கு மீண்டு மகனை அணைத்த வாறு படுத்திக் கொண்டார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஸ்ரீகாந்தன் கண்ணயர்ந்து விட்டான். அன்று முழுவுதும் ஏதாவதொரு சாட்டை வைத்துக்கொண்டு செந்தில்நாதனின் பக்கத்தில் உலாவுவதை அன்னலட்சுமி மிக விரும்பினாள். "இவன் ஐயாவின்ரை பாயலை படித்திருக்கிற வடிவைப் பாருங்கோவல்..." என்று கூறிக் கொண்டே, அவள் செந்தில்நாதனின் பாயல் வந்தமர்ந்தாள். அவருடைய உடம்பிலே புழுத்து கிடந்த வியர்வையைத் தன் முந்தாயையால் துடைத்து விட்டாள். அவர் புரண்டு மல்லாந்து நிமிர்ந்து அவளுடைய அழகை விழிகளாற் பருக ஆரம்பித்தார்.

"கொம்மா எங்கை?... சத்தத்தைக் காணம்?" சாம்பல் குளித்து இற்று விட்டதாகத் தோன்றிய ஆசை, லஜ்ஜை என்ற நீறை உதிர்த்துத் தீமுகங் காட்டுகின்றது.

"அவ மாட்டுக்குத் தீன் வைக்கிறா..." அவர் மனத்தில் இழந்துபோன இரவைத் திருப்பிப் பெறும் விஸ்வ ரூபமெடுக்கவே தனகுகிறார்!

“நீங்களப்பா சரியான அவசரக் குடுக்கைதான்... பொடியன் எழும்பிடுவான், அம்மா வந்திடுவா... மறந்து போனன். அவள் நவகிரியாளும் வந்தாலும் வருவாள். உங்களுக்குச் சத்தமான நல்லெண்ணெய் போத்திலொண்டு கொண்டு வரச் சொல்லிவைச்சவ... எல்லாத்தையும் கொஞ்சம் அடக்கி வையுங்கோ... ராவைக் கிடையிலை ஆரேன் என்னை அள்ளிக் கொண்டு போயிடுவாங்களே?...” என்று சற்றே சலிப்புடன், ஆனால், தனகுவாரத்திற்கு, இடமளித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“அதுவும் மெய்தானப்பா... அது சரி, சூதகம் வந்து எத்தினை நாள்?...”

“கொழும்பிலை இந்தாள் கெட்டுப்போச்ச...”

“பெண்டிலோடையும் ஒரு புருஷனுக்கு வெட்கமே...? குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றியும் நாலைந்து புத்தகங்கள் வாசிச்சனான். அதுதான் கேக்கிறன்... சும்மா சொல்லும்...”

“வியாளனோடை வியாளன் எட்டு, அடுத்த வியாளன் பதினைஞ்சு. வெள்ளி பதினாறு, சனி பதினேழு, ஞாயிறு பதினெட்டு, திங்கள் பத்தொன்பது, செவ்வாய் இருபது... இருபது நாள்...”

‘Safe Period... அதுதான் நல்லது’ என்று நினைத்து உணர்ச்சிகள் வரம்பிற்கு மீறாது கட்டுப்படுவதற்கிடையில், “புள்ளை, கையிலை அலுவலாய் இருக்கிறன்... எண்ணெய் போத்திலை வாங்கி வைச்சுப் போட்டுக் கதைச்சுக் கொண்டிரு... இதைக் குழைச்சுப் போட்டு வாறன்...” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி குரல் கொடுத்தாள். குரல் கேட்டதும் அன்னலட்சுமி, செந்தில்நாதனைப் பரிதவிக்க விட்டு வெளியேறினாள். எங்கெல்லாமோ மனம் அலைந்தா

லும் செந்தில்நாதன் கண்ணையர்ந்து போனார். பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து மீண்டு, விளையாட்டில் ஈடுபட்டார்கள். அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டே கண் விழித்தார். என்றுமில்லாத 'சுதி' உணர்விலே அவர் மனம் மிதக்கின்றது. முகம் கைகால்களை அலம்பி தேநீர் பருகியதும், அவருடைய மனம் பிள்ளைகளின் விளையாட்டில் ஐக்கியப்படுகின்றது. 'உண்மையிலே உவன் ஸ்ரீகாந்தன் சரியான சபை குழப்பிதான்' ஒவ்வொரு விளையாட்டும் ஒவ்வொரு சண்டையிலே முடிவடைகின்றது விளையாட்டில் மனம் ஒன்றிய குற்றத்திற்காகச் செந்தில்நாதன் கண்ணாமூஞ்சி விளையாட்டில் 'தாச்சியாக' வைக்கப் படுகின்றார். பக்கச்சாய்வாக ஸ்ரீகாந்தனின் 'அளப்ப' லுக்கெல்லாம் மசிந்து கொடுக்கின்றார். முற்றம் விறாந்தையெல்லாம் குப்பையும் மண்ணுமாக மாறுகின்றன. வாடிக்கைப் பாலைக் கொடுத்துத் திரும்பிய செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி முற்றம் பெருக்க விளக்கு மாற்றை எடுத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளுக்கு நாலு 'மண்டகப்படி' கொடுத்தாள். எல்லா விளையாட்டுகளும் அடங்கின. முற்றம் கூட்டப்பட்டதால் புழுதி கிளம்பியது. 'உந்தப் புழுதியைக் குடிக்கிறதிலும் பார்க்கக் கடற்கரைக்குச் சென்று சுத்தமான காற்றுச் சுவாசித்துக் கொண்டு வருவம்' என்ற எண்ணம் அவருடைய மனத்திலே ஊருகின்றது. புறப்பட்டார்.

“தூரத்துக்கே புறப்பட்டிட்டியள்? நேற்றையப் போலையோ?” என்று அன்னலட்சுமி அர்த்த புஷ்டியுடன் கேட்டாள். செந்தில்நாதனின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது

“நீயும் புள்ளை இத்தினை வருஷமாய் வாழ்ந்திட்டாய்... வெளிக்கிடுறவரைப் பார்த்து எங்கை எண்டே கேக்கிறது?... அவையளுக்குக் கொழும்பிலை கந்தோருக்குப் புறகு கடற்கரைக்குப் போய்வாற

பழக்கம்..." என்ற செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி மருமகனுக்கு 'சப்போட்' டாகப் பேசினாள்.

"ஓம்... பொழுது படுகிற நேரத்திலை வீட்டிலேயே அடைஞ்சு கிடக்கிறது?... கடற்கரைக்குப் போட்டுச் சுறுக்கா வாறன்" என்று கூறிக் கடற்கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

செந்தில்நாதன் கடற்கரையில் அதிக நேரம் கணங்கவில்லை. அங்கு அவருடைய மூக்கு சுத்தமான காற்றுக் 'குடி'த்ததே தவிர, மனம் அன்னலட்சுமியைச் சுற்றியே சுழன்றது. இருப்புக்கொள்ளாது வீடு திரும்பினார். வரும் வழியில் இரண்டு பீடா வாங்கிப் பக்குவமாக மடிக்குள் வைத்துக் கொண்டார். மனம் நிறைவாக இருந்தது.

விளக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. பிள்ளைகள் படிப்பிலே சிந்தையைப் புதைத்திருந்தனர். அவருடைய கண்கள் அன்னலட்சுமியின் உருவத்தைத்தேடி அலைந்தன. அவனைக் குசினியிலும் காணவில்லை. செல்லப்பாக்கிய ஆச்சிதான் கறிகளைச் சூடாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

"கொம்மா எங்கை?" என்று பிள்ளைகளிடங்கேட்டார்.

"அம்மா பின் விறாந்தையிலை இருக்கிறா" என்ற பதில் வந்தது.

பின் விறாந்தையிலே அன்னலட்சுமி குங்குமத்துக்குப் பதிலாகச் சாந்துப் பொட்டுடன் தன்னைச் சுற்றிக் கரிகோலம் போட்டு, இருந்து கொண்டு ஓலைப் பெட்டிக்கு அடிப்போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். செந்தில்நாதனின் முகத்திலே கரிக்கோலம் அப்பியதுபோல இருந்தது.

'சூதகம் வந்து இருபது நாளெண்டவள். நான் இஞ்சை நிக்கிறன் எண்டு நேரம் பாத்துத் தீட்டும் முந்தியிருக்கு! எல்லாத்துக்கும் ஒரு பொசிப்பு இருக்க வேணும்... இதுகுமொண்டு... வெள்ளைக்காரிச்சியள் தீட்டு வந்தாலும் ஒரு கட்டிலைதானே படுத்துக்கிடக்கிறாளவை? ஆர்கண்ட? சீ, உப்பிடி எல்லாம் நினைச்சுப் பாக்கப்படாது.'

இரவு படுக்கையிலே கிடந்த செந்தில்நாதனுக்கு நேற்றைய இரவை வீணே பழுதாக்கியதை நினைக்க நினைக்க இதயம் வெடிப்பது போலிருந்தது. அடுத்த நாள் மத்தியான யாழ்தேவியிலே பயணம் வைத்துக் கொள்ளலாமென்னுந் தீர்மானத்துடன், 'அப்பனே முருகா' என்று கொட்டாவி விட்டார்.

பாகம் ஆறு

புதன்

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி

இன்று 'தனி'க் கையாக எல்லா அலுவல்களையுங் கவனிக்கிறாள். பிள்ளைகளின் நீராட்டுப் படலத்தைச் செந்தில்நாதன் தன்னுடைய பங்காக ஏற்றுக்கொண்டார். பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைக்குங் கருமம் உரிய கிரியைகளுடன் நிறைவேற்றப்படுகின்றது. இந்த நெருக்குவாரங்களுக் கிடையிலும், செந்தில்நாதனுக்கு முட்டைக் கோப்பி அனுப்பிவைத்தாள் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி.

பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகிய பொழுது, மாலினி அடுக்களைக்கு அழைக்கப்பட்டாள். “கொய்யாவைச் சாப்பிடச் சொல்லன். செம்புத் தண்ணியையும் பலகாரக் கோப்பையையுங் கொண்டுபோய் மேசையில் வை!”

மாலினி காலைச் சாப்பாட்டைக் கொண்டுவந்து மேசையில் வைத்தாள்.

“பெட்டியாவை மூடி வை புள்ளை...நான் குளிச்சிட்டிடுச் சாப்பிடுறன்...” என்றார் செந்தில்நாதன்.

பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போய்விட்டார்கள்.

“இவனை மாலுக்கை வளத்தெனை” என்றவாறு அன்னலட்சுமி கையிலே ஜெயகாந்தனைத் தாங்கிக் கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்தாள். அவள் பாவா டையை உடுத்தாடையாக மார்புக்கு மேலால் கட்டி யிருந்தாள்.

ஜெயகாந்தனை மாலுக்குள் வளத்தியவாரே “ஏன்ரி புள்ளை அவதிப்படுகிறாய்? பச்சை உடம்பு. பதினேழிலை இருபதிலை எண்டு முந்திப் படுகுது தீட்டு... அதோடை தோய்ஞ்சு போட்டு வியாதியைத் தேடப் போறியோ?” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி கேட்டாள்.

“அதுக்கென்ன? ஒரு நேரம் குளிச்சப்போட்டு அலுவல்களைப் பாப்பம்... இண்டைக்கு அவரும் பயணம் வைச்சிருக்கிறார்...” என்றாள்.

“அதுக்கு நீ என்ன அலுவல் பாக்கிறது? அதெல்லாம் நாள் பாத்துக் கொள்ளுறன்.”

தாயும் மகளும் வாக்கு வாதப்பட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். அன்னலட்சுமி எப்பொழுதுந் தரையை எதிர்த்துப் பேசுவதில்லை. சில விஷயங்கள் மட்டும் தரையை எதிர்த்துப் பேசுவாள். அப்பொழுதெல்லாம் அன்னலட்சுமியின் கட்சியே ஜெயிக்கும். இன்றும் அன்னலட்சுமியே ஜெயித்து, தோய்வதற்குத் தயாரானாள்.

அவள் தோய்வதற்காகச் செந்தில்நாதன் கிடாரத்தை நிறைத்தார். அவள் சருவச்சட்டியால் அள்ளி அள்ளித் தோய்ந்தாள். தன் முதுகிலே இருந்த ஊத்தைையை அவள் உருட்டியபொழுது, “இஞ்சை

விடணை, நான் உருட்டிவிடுறன்..." என்றார் செந்தில்நாதன்.

"தீட்டோடை..." என்று அன்னலட்சுமி தயங்கினாள்.

"தோய்ஞ்சிட்டிரெணை. பேத்தேன்ன தீட்டு...?" என்று செல்லமாகச் சொல்லிக்கொண்டே முதுகில் ஊத்தையை உருட்டி விடத் தொடங்கினார். பாவாடைக்குள்ளே முதுகில் ஊத்தை உருட்டத் தொடங்கிய கை, பக்கமாக ஊர்ந்து மார்புப் பக்கமும் மேயத் தொடங்க, கூச்சத்தில்—இவ்வளவு ஆண்டுத் தாம்பத்திய வாழ்விற்கு பின்னரும் மாளாத அந்த விசித்திரக் கூச்சம்!—திமிற, முன்பாத்தியாகவே அன்னலட்சுமி யின் 'தோய்ச்சல்' முடிவடைகின்றது. கையோடு அவளுக்கே 'நாலு பட்டைகளை' ஊற்றித் தன்னுடைய குளிப்பையும் முடித்தார்.

காலைச் சாப்பாட்டின் போது, மத்தியானக் 'கோச்சி'யிலே, தான் புறப்படத் தீர்மானித்துள்ள விஷயத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

"மத்தியானம் போய் அங்கை ஏமாஞ்சாமத்திலை இறங்கிச் சாப்பாடு கிடைக்காமல்... ராக் கோச்சியிலை போகலாமெண்டு சொல்லு புள்ளை... இஞ்சாலை சாமத்தியச் சடங்குக்கும் ஒருக்காப் போய் முகத்தைக் காட்டவேணும்..." என்று செல்லப் பாக்கிய ஆச்சி பிரேரணைக்குத் திருத்தங் கொண்டு வந்தாள். அவர் இரவுதான் புறப்பட வேண்டும் என்று அன்னலட்சுமியும் பிடிவாதமாகச் சொன்னாள்.

“இவையள் இப்பிடிச் சொல்லேக்கிள்ளை இரவுக் கோச்சியைத்தான் எடுப்பம்...” என்று புதிய சூர்மானம் எடுத்துக் கொண்டே சாப்பாட்டை முடித்தார்.

“ஆருக்குச் சாமத்தியச் சடங்காம்? அங்கைதான் உந்த வவுட்ஸ்பீககர் சத்தம் போடுதோ?”

“ஓமோம்.”

“பெரிய வளவுப் பொன்னையற்றை மகளுக்குச் சாமத்தியச் சடங்கு.”

“எவள்?... அவள் கடைக் குட்டிக்கோ?”

“ஓமோம்... மூத்ததுகள் ரெண்டும் நல்ல இடத்திலைபோய்ச் சேந்துட்டுதுகள். இப்ப சாமத்தியப்பட்டிருக்கிறவளுக்கு மூத்தவன்தான் அந்த சிவசிதம்பரம் என்ற பொடியன். படிப்பிலை வலு விண்ணனாம்... அதுகளின்றை நன்மை தீமைக்கு போய் முகத்தைக் காட்டுறது இண்டைக் கில்லாட்டிலும், எப்ப எண்டாலும் உதவுந்தானே?...” என்று செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி தாற்பரியத்தைப் பச்சையாக உடைத்துக் காட்டாமற் பேசினாள்.

“அவள் வலு சின்னப் பெட்டையல்லோ? அவள் எங்கடை மாலினி கணியங்கூட இல்லை, அவளே இப்ப கடுக்கண்டவள்?”

“மற்ற புள்ளையன் தகப்பனைப் போலத்தான் வளர்த்தி. அவள் பொடிச்சி தாயைப் போலை; அரிககன் சாதிதான். ஜெயம் செத்த பிறகு கந்தையாவுக்கும் இராமலிங்கத்தாருக்குமிடையிலை நடந்த பாலிமேந்து லெக்சனுக்குள்ளைதான் இவள் புறத்தவள்.

அப்ப பொன்னையர்தானே சுந்தையாவின்ரை சிவப்புக் கொடியை முதலிலை பறக்கவிட்டவர். சுந்தையா அதுக்கும் புறகு வந்த லெக்சனிலைதான் வெண்டது. ஒ, இப்ப அவளுக்குப் பதிமுன்று வயசிருக்கும்” என ஆச்சி வரலாறு பேசினாள்.

“ஓம்; அது சரியாகத்தான் இருக்கும்.”

“உங்களுக்கும் துண்டு கொண்டு வந்து தந்தவை... நிக்கிறதோடை ஒருக்கா முகத்தைக்காட்டிக்கொண்டு வாருங்கோவன்...” என்றாள் அன்னலட்சுமி.

இது ஒரு ‘செறஅப் கேம்’ என்பது செந்திநாதனுக்கு நல்லாகவே விளங்கும்.

“எங்கை துண்டை எடு பாப்பம்...” என்று அவர் கேட்டார்.

செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி இறப்பிலே சொருகப்பட்டிருந்த அழைப்பிதழை எடுத்தது மகளிடங்கொடுத்தாள்.

தானே நேரில் மருமகனிடம் கொடுப்பது வடிவில்லை என்கிற இங்கிதம் ஆச்சிகுத் தெரியும்.

அன்னலட்சுமியிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட அழைப்பிதழை அவர் ஒருதடவை கண்ணாலேயே வாசித்து முடித்தார்.

பிறகு, மற்றவர்களும் கேட்கக்கூடிய ஸ்தாயியிலே ‘சிவமயம்... ருதுசோபன அழைப்பிதழ்...’ என வாசித்து, அவர்கள், தாம் வாசிப்பதை அவதானிக்கிறார்களா என்பதைக் கடைக்கண்களாலே உறுதி செய்துகொண்டு, ஒவ்வொரு சொல்லாக வாசித்து, ‘வடமராட்சி அச்சகம், பருத்தித்துறை’ என்பதையும் வாசித்து முடித்தார்.

உ
சிவமயம்

ருதுசோபன அழைப்பிதழ்

அன்புடையீர்,

நிகழும் விசுவாச ஸ்ரீ ஐப்பசி யீ 4-ந் உ
(20-10-65) புதன் கிழமை முற்பகல் 9.42
நிமிஷம் தொடங்கி 10-24 நிமிஷம் வரையில்
வரும் மேட லக்கின சுபமுகூர்த்தத்தில்

எமது கனிஷ்ட புத்திரி
திருநிறை செல்வி

பொ. லோகேஸ்வரிக்கு

ருது மங்கள ஸ்நான வைபவஞ் செய்ய நிச்சயித்
திருப்பதால், அத்தருணம் தாங்களும் குடும்ப
சுகிதம் சுற்றஞ் சூழச் சமூகந்தந்து குழந்தையை
ஆசிர்வதித்து எம்மை மகிழ்வித்து சந்தோஷங்
கொண்டாடி, தங்களாலியன்ற பொருளுதவி
புரிந்து ஏகும் வண்ணம் அன்புடன் அழைக்
கின்றோம்.

—> கொண்டாட்டம் நான்கு நாட்கள் நடைபெறும்.

இங்ஙனம்,

தங்கள் நல்வரவை எதிர்பார்க்கும்,

இ. பென்னையாவும்

பாரியார் இலட்சுமிப் பிள்ளையும்

சிவன் கோயில் கிழக்கு வீதி,

புலோலி கிழக்கு, பருத்தித்துறை,

வடமராட்சி அச்சகம் - பருத்தித்துறை

“புள்ளை, அந்தக் கொப்பியை எங்கை வைச்சிருக்கிறாய்?”

“பெட்டகத்திலை மேலாலைதான் கிடக்கும். ஒருக்கா எடுத்தாணை...”

“அவர் என்னத்தைத் தந்திருக்கப் போறார்? பாட்பம். ஊருக்கை குடுத்திருக்கிறதை வாங்கிறதற்கும் இப்பிடி ஏதும் செய்யறதுதானே?”

“மாலினி மூத்தவள். அவளுக்கெண்டாலும் டீங்காச் சாமத்தியச் சடங்கைச் செய்யத்தான் வேணும்?”

“என்ன... இஞ்சை அவர் ஒரு பத்து ரூபாய் தந்திருக்கிறார்...”

“அதுக்கென்னடி புள்ளை... ஒரு பதினைஞ்சு ரூவாயாக் கொண்டு போய்க் குடுக்கட்டும்... அவன் சிவசிதம்பரம் என்ன படிக்கிறான் எண்டும் விசாரிச்சு வரட்டும்...” செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியிடம் நெடுங்காலத் திட்டங்கள் எவ்வளவோ இருக்கும். அவையெல்லாம் செந்தில்நாதனுக்கோ அன்னலட்சுமிக்கோ விளங்கக் கூடியவையல்ல. அவற்றை விளங்கிக் கொள்ள அவர்கள் விரும்பியதுமில்லை.

மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு சாமத்தியச் சடங்கிற்குப் போகலாமென்று தீர்மானமாகின்றது.

அன்னலட்சுமியின் கண்கள் கிணற்றடி வேலியோரம் நின்ற கோழி ஒன்றின்மீது மேய்கின்றன. அந்தக் கோழியைப் பற்றி ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவளாக, “இஞ்சேருங்கோ, அந்தக் கோழி முட்டையும் இடாமல் கொழுப்புப் பத்திக் கிடக்குது. அதை ஒருக்காச் சரி பண்ணுவமே?...” எனக் கேட்கிறாள்.

“ஓம், பிள்ளை. நானும் அதைத்தான் யோசிச்சன்... அறாவிலைக்குத்தான் விக்கலாம். ஊரிலையும் கோழியளுக்கு வியாதி வருகுது. பயணச் சோத்துக்குப் பிராலோடை கட்டுறதும் வடிவில்லை. மணியம் வந்தால் ஒருக்கால் சரிக்கட்டச் சொல்லு.”

செந்தில்நாதனே கோழியைச் ‘சரிக்கட்டி’க் கொடுக்க, மத்தியானச் சாப்பாடு கோழி இறைச்சிக் கறியுடன் நேர்ச்சதியாக அமைந்தது.

பெட்டகத்தின் அடிப்பெட்டிகளெல்லாம் கேடித்துழாவி, புதை பொருள் ஆராய்ச்சிக் கிடங்கிலிருந்து மீட்பதைப் போல, பூச்சி உருண்டைகளும் லாம் பிச்சை வேர்களும் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட பட்டு வேட்டி சால்வையை வெளியே கொண்டு வந்தாள் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி.

அவற்றை அன்னலட்சுமி கொண்டு வந்து கொடுக்க அவர் உடுத்தார். ‘என்ன இருந்தாலும், காற்சட்டை எல்லாவற்றிற்கும் வசதிதான்...’ என்று நினைத்துக் கொண்டே பட்டு வேட்டியை இருப்பிலே இணைக்க மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டார். கடைசியில் சணல் கயிறும் உதவி செய்யவே, பட்டு வேட்டியை கட்டும் பணியை ஒருவாறு ஒப்பேற்றினார்.

‘பட்டுச் சால்வையை அள்ளி எறிய, இவர் இப்பவும் புது மாப்பிளையைப் போலைதான் இருக்கிறார்!’ என்று அன்னலட்சுமி பெருமிதத்துடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“நாலு பத்துப்பேர் வாற இடம்...விபூதியும் பூசிக் கொண்டு போங்கோ...” என்று சொல்லிக் கொண்டே, பணச் சடங்குக்குக் கொடுக்கும் பதினைந்து ரூபாவையும் ‘என்வலப்’பில் வைத்துக்

இகாடுத்தான். அவர் ஒரு வெப்பென்சிலைத் தேடிப் பிடித்து, அந்த 'என்வலப்' பிலே தன்னுடைய பெயரை எழுதிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

'வசதியான நேரம்' என்று அவர் நினைத்தது வீண் போகவில்லை. சடங்கு வீடு ஓய்வாக இருந்தது. உரிமைக்காரருடைய சாப்பாட்டுப் பந்தி முடிந்துவிட்டது. ஏகமாக விரிக்கப்பட்டிருந்த பாய்களில், புகை பிடிப்பவர்கள், தாம்பூலந் தரிப்பவர்கள், ஊர்க்கதைகள் அளப்பவர்கள், —இவ்வகையறாக்களாகத் தூவப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

சந்தனப் பூச்சும் ஆசாரமுமாக எல்லாவற்றையும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்த பொன்னையா செந்தில்நாதனைக் கண்டதும், "வாருங்கோ, வாருங்கோ...லீவிலை நிண்டிட்டுப் போயிட்டியளோ எண்டு நினைச்சன்...இல்லாட்டில் சாப்பாட்டுக்கு வரச் சொல்லி அல்லோ சொல்லி அனுப்பியிருப்பன்" என்று, தான் கட்டியிருந்த தங்கப்பல்லையும் வெளிக் காட்டி, நகை கூட்டி வரவேற்றார்.

"என்ன செந்தில், லீவு எக்ஸ்ரென்ஷனோ..." என்று பொன்னையாவின் மூத்தமகளின் புருஷனாரும் வரவேற்றார்.

இதற்கிடையில் செந்தில்நாதனுடைய தலையிலே பன்னீர் தெளிக்கப்பட்டு, நெற்றியிலே சந்தனப் பொட்டும் இடப்பட்டாகி விட்டது. விறாந்தையின் ஓர் ஓரத்தில் 'படிச்சக்காள் வசதியா இருக்க'ச் சில நாற்காலிகளும் போடப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றிலே அவர் அமர்ந்து கொண்டே, "ஓம். இண்டைக்கு மெயிலுக்குப் போறன்" என்று சாவகாசமாகச் சொன்னார்.

“அப்ப பயணக்காறன் எண்டு சொல்லுங்கோ!” என்று கேட்ட வண்ணம், பந்தல் காலுடன் சாய்ந்து சுருட்டைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த சிவலிங்கத்தார் கதிரையில் வந்தமர்ந்தார்.

“வந்து அஞ்சு நாளாயிட்டுது. இஞ்சை வந்தா அங்கத்தைய வேலையைப் பற்றிக் கவலை. அங்கை போயிட்டால் இஞ்சத்தைய வேலையைப் பற்றிக் கவலை...” என்று கூறியபடி ஒரு வாய்க்குச் சோடா குடித்தார். ஆசாரத்தைப் பேணும் முகமாகத் திவ்விய தாம்பூலந் தரித்து, வெற்றிலைத் துப்பல் சிதர் ஒன்றினாற பட்டுச் சால்வையைக் கெடுத்துக் கொண்டார்.

பேச்சுடன் பேச்சாகக் சிவசிதம்பரம் ‘வாசிட்டி என்றன்ஸ்’ மார்கழி மாதத்தில் எடுக்கப் போகின்றான் என்பதையும், ‘சுவர் சொட்டாக எஞ்சினியரிங்கோசுக்கு எடுபடுவான்’ என்பதையும் அறிந்து தெளிந்தார். ‘இடம் கொஞ்சம் கூடிப் போச்சு’ என்பதையும் நிதானித்துக் கொண்டார்.

கதிரையைச் செந்தில்நாதனுக்கு அருகில் இழுத்துப் போட்ட சிவலிங்கம், தன் மகன் வெள்ளவத்தையில் மலையாளத்தான்ரை கடையிலை சாப்பிட்டுக் கஷ்டப்படுவதைக் கூறி முடித்து, மகனுக்குக் கொஞ்ச முட்டையும், பொரிவிளாங்கா உருண்டையும், எள் உருண்டையும், அனுப்பி வைக்க ஒழுங்கு செய்தார்.

‘சின்ன’ ஒரு ‘பார்ச’லைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும்படி, வேறு இருவரும் செந்தில்நாதனை வளைத்துப் பிடித்து விட்டார்கள்.

ஒரு ‘கிற்பேக்’குடன் ஒரு பயணஞ் செய்வதை

விரும்புஞ் செந்தில்நாதனுக்கு 'இதுகளையெல்லாம் காவித் திரிய வேணும்' என்ற விசாரம் மேலிட்டது.

காசிருந்த 'என்வலப்'பைக் கணக்குக் கொப்பியும் பேனாவுமாக அமர்ந்திருந்த பொன்னையாவின் மகன் சிவசிதம்பரம் வசம் ஒப்படைத்து, ஒரு மாதிரி யாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினார்.

"தபாலிலையோ ரெயிலிலையோ அனுப்பிற சாமாங்களை யெல்லாம் வந்து போறவங்களின்ரை தலையிலை கட்டி விடுறாங்கள்..." என்று புறு புறுத்த படி விறாந்தையில் ஏறினார்.

வீட்டிலே அன்னலட்சுமியிடமும் சில சாமான்கள் வந்து சேர்ந்திருந்தன.

"இதெல்லாம் என்னப்பா? மனிசன் தனியப் பயணம் பண்ணுறதே பெரிய கரைச்சலா இருக்கிற இந்த நாலையிலை இதுகளையெல்லாம் ஏனப்பா வாங்கி வைக்கிறனீர்?"

"இது சீட்டுக்காரப் பெரிய பூரணமக்கா காசி நாதனுக்குக் குடுக்கச் சொன்னவ. அவ நேற்றே சீட்டுக் காசு வாங்கிக் கொண்டு போகேக்கிள்ளை சொல்லி வைச்சவ... இது, பாக்கியத்தின்ரை மேன் அங்கை என்னமோ சமரியிலை இருக்கிறதாம். கொஞ்சம் அரிசிமா தந்தவ. புட்டு அவிக்கிறதுக்குப் போலை..."

"புட்டை அவிச்சு அனுப்பச் சொல்லுமன்...இவ யளுக்கும் வேலையில்லை."

"பாவம் போன 'கோசு' அவன் சோமன்ரை பொடியனிட்டக் குடுத்தனுப்பினதாம்... கொண்டு போய்ச் சேர்க்கேல்லையாம்..."

“அவன்தான் சரி. பின்னை என்ன? அவனவன் போறதே கஷ்டமாகக் கிடக்கு... அவன் வேணுமெண்டுதான் றெய்லுக்கை விட்டிட்டு இறங்கி இருப்பான். அதுகும் நல்லது. சொல்லி விளங்காட்டி, இப்படி ஒருக்காச் செய்து காட்டினால் பேந்து நினைச்சும் பாக்கமாட்டினம்.”

“புள்ளை, உந்தச் சாமாங்கள எல்லாத்தையும் ‘மோட்டருமா’ப் பெட்டி ஒண்டிலை போட்டுக் கட்டி விடு...நாங்களும் குடுத்தனுப்புறது தானே? தூரத்திலை இருக்கிறவை. ஒருத்தருக்கொருத்தர் உதவியாயிருக்கத்தானே வேணும்?”

‘செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியும் இப்பிடி வாற போறவை யிட்டைக் குடுத்தனுப்பிற வழக்கந்தான். அவங்களும் இப்படி எரிஞ்சு கரிஞ்சு கொண்டுதான் காவிக்கொண்டு வருவாங்கள்’ என்று நினைத்து அவர் சமாதானப்பட்டார்.

இதற்கிடையில, இராசவள்ளிக் கிழங்குக் களியை ஆவி கக்கக் கக்க, ஒரு சருவச் சட்டியில் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவருக்கு முன்னால் வைத்தாள் அன்னலட்சுமி.

“எடி, புள்ளை, நான் அவள் சின்னத்தங்கத்தைப் பாத்திட்டு வாறன்” என்று படலையைத் திறந்த செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி ரோகினியுடன் வெளியேறினாள்.

இராசவள்ளிக் கிழங்குக் களியிலே விரலை வைத்ததும் பொசுக்குவது போலச் சுட்டது.

“என்றை நாக்கைப் பொசுக்கி அனுப்ப வேணுமெண்டு நினைச்சிருக்கிறீரோ?”

“நீங்கள் எதிலும் ஒரு சுறுக்கூர்தான். ஆறுதலாகச் சாப்பிடுங்கோவன். சுடச் சுட எண்டாத்தான் ருசியா இருக்கும்...” என்று கூறியபடி சுரணடியாக உபயோகிப்பதற்கு ‘நுங்குப் பனுவில்’ ஒன்று கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

அதைப் பெற்றுக் கொண்டு “எங்கை பறக்கிறாய்?” என்று அவள் கையை இழுத்துத் தன் பக்கத்தில் இருக்கச் செய்தார்.

“எனக்குத் தெரிஞ்சுதானே தோய்ஞ்சனான்? பயணமும் வைச்சிட்டு, நானும் பின் விறாந்தையிலை குந்தியிருந்தால் நீங்க ‘சள் சள்’ எண்டுதான் எரிஞ்சு விழுந்திருப்பியள்...” என்று கூறியபடி அமர்ந்தான்.

கனியைத் தானும் புசித்து, அவளுக்கும் ஊட்டினார். உதென்ன குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி... ஆரேன் கண்டாலும்... போதுமப்பா போதும்...” என்று நாணிக் கோணியவாறே உண்டாள். கொழும்பில் தனிக் குடித்தனம் நடத்திய காலத்தில், ஒரே கோப்பையிலே சோறைக் குழைத்து, அவர் அவளுக்கும், அவள் அவருக்குமாக ஊட்டிய காட்சிகள் அவளுடைய மனத்திரையில் விரிகின்றன. ஒரு தடவை ‘என்றை ராசாத்திக் குஞ்சு’ என்று அவள் கன்னத்தையும் தடவி, கூந்தலையும் கோதிவிட்டார். ஏமாற்றத்தின் வெம்மையான காங்கை பெருமூச்சாக அவள்மீது பட்டது. அவளுக்கும் ஏமாற்றமே... உணர்ச்சி மேலிட, தீட்டுத் துவாலையும் பெருக, அருவருப்பை ஊட்டுகின்றது. இருப்பினும், ‘பாவம் இண்டைக்குப் பயணம்’ என்னும் பட்ச உணர்வு அருவருப்பை விழுங்கி விட்டது.

உரசல் இன்பத்திற்குக் குறுக்கே நிற்பதுபோல, பாடசாலைக்குச் சென்றிருந்த பிள்ளைகள் மீண்டார்கள். மிததியிருந்த களியைப் பிள்ளைகளுக்கும் ஊட்டி, திருப்தி கொண்டார் செந்தில்நாதன். இதற்கிடையில் சிவலிங்கத்தாரும் மற்றவர்களும் அனுப்பி வைத்த பார்சல்களும் வந்து சேர்ந்தன.

வேட்டியை மாற்றி மடித்து வைத்துவிட்டு, காற் சட்டையை அணிந்து கொண்டார்.

“இண்டைக்கு மெயிலிலை சரியான கூட்டமாத் தான் இருக்கும். எல்லாரும் அள்ளப்பட்டு வரு வினம்... வாறன்றிலை வந்திருந்தாலும் இவ்வளவு நாளைக்கு ஒரு ‘பேத்’ புக பண்ணியிருக்கலாம்... என்ன செய்யிறது?”

அன்னலட்சுமி எதுவும் பேசவில்லை.

“அண்டைக்கு ஒரு சுதந்திரன் பேப்பர் அவ னீட்டை அடிச்சுக் கொண்டந்து உங்கை போட்டா னான். அதையும் எடுத்து வையும். விரிச்சுப்போட்டு எங்கையெண்டாலும் படுக்கலாம்.”

“எடி புள்ளை, ஆறு மணிக்கெல்லே பஸ். ஒரு ஐந்து பத்து நிமிஷம் முந்திப்போய் நிக்க வேண்டாமே?... நான் சாமிக்குக் கற்பூரமும் கொளுத்திட்டு வந்திட்டன்... நீ சோத்தைக் கட்டு... வாழை இலையை வாட்டித்தான் கட்டவேணும். அடுப்புக்கை தணல் இருக்கு...”

“அந்தப் பேப்பரிலை ஒரு துண்டு எடுத்தா... ஓ, ஓ, கறிக்கு மேலாவையும் ஒரு அகப்பை

சோறு போடு... வடிவாகக் கட்டு... பேந்து பிஞ்சு போகும்..."

இத்தகைய ஆர்ப்பாட்டங்களுடன் கட்டப்பட்ட சாப்பாட்டுப் பார்சல் வந்து சேருகின்றது.

"மேசையிலை வையும். அதைக் கடைசியாத் தான் 'கிற்பேக்' குக் குள்ளை எடுத்து வைக்க வேணும்..."

நேரம் நெருங்க நெருங்க மறந்து போய்விட்ட சாமான்கள் பலவென்ற பிரமை நீள்கின்றது.

அன்னலட்சமியும் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சியும் பறந்து பறந்து எல்லாச் சாமான்களையுங் கட்டுகிறார்கள். ஊராரின் சாமான்கள் கொண்ட ஹொர்னிக்ஸ் பெட்டி, அவற்றின் மேல் சின்னப் பார்சல்கள், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக முருங்கைக்காய்க் கட்டு, எல்லாம் விழுந்திடாமல் இருப்பதற்குப் பக்குவமாகக் கட்டப்பட்டன. சாப்பாட்டுப் பார்சலை எடுத்துக் 'கிற்பேக்' கிற்குள் திணித்து மூடினார். பயணச் சாமான்கள் தயாராகக் காத்திருந்தன.

"நேரமிருக்கப்பா...பளைக்கு அங்காலைதானே சாப்பாட்டை அவிழ்த்துச் சாப்பிடுவியள்? இந்தக் கோப்பியைக் குடியுங்கோ..." என்று கோப்பியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் அன்னலட்சமி.

"நல்லெண்ணெய் போததலை எடுத்து வைச்சனியே புள்ளை?"

"ஓமெணை."

"உடம்பிலை நல்ல குடு இருக்கு...முழுக்கை ஒழுங்காகக் கவனிக்கச் சொல்லு புள்ளை..." என்று

சொல்லியபடி தன் முந்தானை முடிச்சிலிருந்த காசை அவிழ்த்து அன்னலட்சுமியிடம் கொடுத்தாள். அதிலே ஒரு பத்து ரூபாய் தானும் மிகுதியாகச் சில்லறைகளும் இருந்தன. 'தட்டுப்படாமல் கொழும்பு போய்ச் சேர அவருக்கு எவ்வளவு பிடிக்கும்' என்பது செல்லப் பாக்கிய ஆச்சிக்குக் கணக்கா தெரியும். காசை எண்ணாமலே தன் 'பக்கெட்' டில் பத்திரமாக வைத்தார்.

பிள்ளைகள் பயணக் காசு வாங்க நிற்கிறார்கள். மாலினிக்கு இருபத்தைந்து சதமும், மற்றும் மூவருக்கும் பத்துப் பத்துச் சதமாகவும் ஐம்பத்தைந்து சதம் 'துண்டு' விழுகின்றது. 'கவனமாகப் படிக்க வேணும்' என்று புத்தி சொல்லி உச்சிமோந்து விடுகின்றார்.

"அடுத்த வாட்டி இவனும் பயணக் காசுக்கு நிப்தான்" என்று கூறியபடி ஜெயகாந்தனை ஒக்கலையில் தூக்கி வைத்தாள் அன்னலட்சுமி.

"பொழுதுபடேல்லை... நீ தோய்ஞ்சனிதானே? பறவாயில்லை... நீதான் படலையிலைபோய் முழு வியளத்துக்கு நில்..." என்று அன்னலட்சுமியிடம் செல்லப்பாக்கிய ஆச்சி கூறினாள்.

தூக்க இயலாத சுமையுடன் புறப்பட்ட செந்தில் நாதன் அன்னலட்சுமியில் "முழி"த்து, படலையைத் தாண்டி, றோட்டிற்கு இறங்கினார்.

"இவன் உங்கடை முகத்தைப் பாத்துச் சிரிக்கிறான்..."

சாமான்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு, "இஞ்சை வாடா வடுவா" என்று செல்லஞ் சொல்லி ஜெய

காந்தனைக் கையில் ஏந்தினார். ஒரு தடவை அவனைத் தலைக்கு மேலாக எறிந்து பிடித்துக் கொண்டார். “வயிறு தொங்கிப் போமல்லே” என்று அன்னலட்சுமி அவசரமாக விளக்கத் தன்னுடைய விளையாட்டை நிறுத்தி மகனுக்கு முத்த மழை பொழிந்தார். திருப்பிக் கொடுக்கும்பொழுது, அன்னலட்சுமி ‘கடைக்குட்டி’யை ஒரு கன்னத்தில் முத்தமிட, இரண்டு இலட்சியக் காதலர்களின் ஈடேறாக கலவியின் முத்தப் பாலமாக ஜெயகாந்தன் திகழ்ந்தான். அப்பொழுது அருடைய வலக்கை அவருடைய தனபாரத்தினை நோக்கி நிதானமாக மேய்ந்து இலேசாகத் தழுவினது. இளஞ்சூடு மிதக்கும் அந்தப் பெண்மைத் தசையின் மிருது ஸ்பரிசம் தங்கள் இருவருக்குமிடையிலுள்ள தாம்பத்திய நெருக்கத்தின் இழையும் பிழையாத ராக லயம் எனவும் அவர் நினைத்திருக்கக் கூடும். ‘அடக்கிக் கிடக்கி வைச்சிருந்த மனுஷனுக்கு இந்தக் கோசு பொசிப்பில்லாமல் போய் விட்டது’ என்ற பட்ச உணர்வில் அவள் கலந்தாள். மகனை முத்தமிடும் இந்தக் கிருத்தியத்தின் திரை மறைவிலே எழும் சுகத்தில் இருவரும் சில கண நேரம் லயித்தனர். இந்த திருப்தியின் நீளலுக்கு எதிராகப் பிரயாண நினைவு குறுக்கிட்டது!

“இனி எப்ப திரும்ப வாறது?” என்று அன்னலட்சுமி கேட்டாள்.

“வாறனையப்பா...” என்று மேலாகச் சொல்லிக் கொண்டே சாமான்களைத் தூக்கினார்.

“உன்னானையப்பா, உடம்பை வடிவாப்ப... கா... மிச்சம் பிடிக்கிறன் எண்டு சாப்பாட்டைக் கவனிக்காமல் விடாதேயுங்கோ... அடுத்தமுறை

குறைஞ்சது ஒரு கிழமை வீவிலை வரவேணும்..." என்று அன்னலட்சுமி சொல்லிக் கொண்டிருக்க, முகத்தை மந்தகாசத்தில் அலர்த்தி அவளைப் பார்த்து, "அப்ப நான் வாறன்" என்று கூறி பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

பிரிவின் மெல்லிய கரும் ரேகை யொன்று அவர் உள்ளத்திலே கவிந்தது. அதை மறைப்பதற்காக 'சாமத்திய'ச் சடங்கு வீட்டிலிருந்து லவுட் ஸ்பீக்கர் பரப்பும் பாட்டிலே மனத்தினை ஒன்ற விட்டார்.

'வென்றிலன் என்ற போதும்...'

பருத்தித்துறையில் சடங்கு நடைபெறுகின்றது. செந்தில்நாதன் கொழும்பு நோக்கிப் பயணச் சடங்கை மேற்கொள்ளுகின்றார். ①

